

CLASS

*Policejní psychiatr má pochopení
pro neřesti svých bližních,
ale tohle je už příliš...*

Keith
Abelow

Popření

*Patricii Hassové,
mé přítelkyni a editorce*

Poděkování

Cokoli si čtenář odnese z následujících stránek,
je z velké části zásluhou vedení a povzbuzování,
kterého se mi dostalo od Dana Franka, Pat Hassové,
Claudine O'Hearnové a Beth Wesselové

Jedna

Úterý 5.50

Vyletěl jsem, po tváři se mi řinul pot. Ve tmě jsem pátral po otci a při záblesku světla od stříbrné přezky na jeho opasku mě popadla panika. Obrátil jsem se k útěku, ale cítil jsem kolem předloktí jeho prsty, jak mě táhnou zpátky tam, kam jsem zoufale nechtěl jít. Bránil jsem se, ale chabě, s vědomím, že stejně prohraju – až mě probudilo zvonění telefonu u postele.

Kathy mě tahala za paži: „No tak, zvedni to!“

Hmatal jsem po sluchátku. „Clevenger,“ vydechl jsem.

„Franku, tady je Emma Hancocková. Promiň, že tě budím.“

„To nic.“ Padl jsem zpátky na matraci. Těžce jsem oddechoval, polštář jsem měl propocení. Na krku jsem cítil jeho chlad. „Budu dnes trochu míň běhat, no.“

„Míň co?“

Dlaní jsem si mnul oči. „Stejně jsem už vstával kvůli joggingu.“

„Malá rozcvička v šest ráno, že? Dobrý pro duši.“

„Správně. Ale ty nevoláš touhle dobou proto, aby ses bavila o mé duši.“

„Obávám se, že ne. Mám pro tebe něco jiného – v lese za nemocnicí Stonehill zabil bezdomovec mladou holku.“

„No a?“

„No a co?“

„Proč mě voláš, Emmo? Co je na tom šílenýho?“

„Uřezal jí prsy. Šel do hloubky, až k žebrům. Zmasakroval ji. Zavolal nám z budky, ječel jak šílenec, že zabil pannu, pak čekal u mrtvoly, až jsme tam dorazili. Když jsme se tam dostali, byl celý umazaný od její krve.“

Jedna část mé osobnosti chtěla zavěsit dřív, než uslyším víc. Od mého minulého případu vraždy neuplynul ani měsíc, a ta byla tak

hrozná, že ukončila mou šestitýdenní abstinenci. Přemýšlel jsem, že nechám soudního lékařství a vrátím se ke své psychoterapeutické praxi, ale věděl jsem, že nejsem schopen kohokoli léčit. Možná jsem ani nikdy nebyl. „Co o něm víte?“ zeptal jsem se.

„Vím jen, že je magor. To je všechno. Když jsme ho sebrali, našli jsme u něj dva roky starou plnou lahvičku thorazinu. A říká, že se jmenuje – napiš si to – William Westmoreland. Ten generál. Potřebuješ jako psychiatr další údaje?“

Přešel jsem to. Detektivové z oddělení vražd jako Hancocková by se měli od psychiatrie držet dál. Jinak by si mohli začít lámat hlavu, proč se vlastně kolem těch magorů motají. Mohli by začít přemýšlet o tom, že by překročili tu hranici. „No, a proč ten spěch?“

„Musím mít od tebe potvrzení, že je příčetný – aspoň natolik, aby mohl vypovídat. Říká, že se chce přiznat. Nemůžu potřebovat, aby přemýšlel příliš dlouho.“

„Přiznat k čemu?“

„Prosím?“

„K čemu se chce přiznat?“

„Jsi vzhůru? Právě jsem ti řekla, že mám v márnici ženskou s krátery tam, kde by měla mít prsy.“

„Kdo to je?“

„Neměla u sebe průkaz totožnosti, Franku. Byla nahá. Jasný? Kdy tady můžeš být?“

„Dej mi dvě hodiny.“ Zavěsil jsem, rozsvítil lampičku na nočním stolku, uleh na propocený polštář a čekal na nějaké vnuknutí, abych vstal.

„Zase mě opouštíš kvůli mrtvole?“ šeptla Kathy. Ještě v polospánku se ke mně přitulila a položila mi hlavu na prsa.

„Řek jsem za dvě hodiny.“

„Dobrá,“ usmála se. Odhodila přikrývku, takže jsem viděl její nahé tělo, opálené do bronzova až na bílý zadeček.

„Zas jedna zatracená vražda. Já nevím, jestli můžu...“

„Psst.“ Položila si prst na rty, pak sklouzla po matraci a přejela mi jazykem po penisu.

„Já...“

Vzala konec do úst a hravě kousla.

Obvykle nás budilo porodnické oddělení nemocnice Stonehill, když uprostřed noci Kathy zavolali, a já jsem hleděl být hotov dřív, než odejde. Vzrušovala mě představa Kathy na porodním sále nad pacientkou ležící s roztaženými nohama a křičící bolestí. Ale představa milování právě před zhlédnutím mrtvoly mě vzrušila také. Popadl jsem jenom hrst Kathyiných dlouhých vlasů a zajel jí hlouběji do krku.

Stejně jako v tisících jiných rán jsem si všiml, že se během desetiminutové jízdy z mého viktoriánského obydlí nad pláží Marblehead's Preston do Lynnu svět mění. Domy podél vody postupně ztrácely markýzy a mosazná čísla, pak i čerstvý nátěr, nakonec i okna. Věděl jsem předem, že při vjezdu do Lynnu mám v autě stisknout knoflík recirkulace vzduchu, abych si nepouštěl dovnitř puch z děravé kanalizační roury, která zamořovala skoro dva kilometry hnusným zápachem z chaluh. Zasunul jsem do přehrávače cedéčko BS2, šňupl si kokainu z lahvičky, kterou mám v palubní desce, a zesílil zvuk.

Na první odbočce jsem sjel z Lynn Shore Drive, pryč od vody, do Union Street – deseti bloků zatlučených výkladních skříní, počmáraných zdí a opuštěných aut. Napětí v šíji a ramenou povolilo. Dech se mi zvolnil. Co si pamatuji, vždycky mě uklidňuje špína, což je příznakem toho, že jsem vyrůstal v Lynnu v době, kdy už upadal.

Skoro na konci ulice jsem předjel před márnici. Paulson Levitsky, městský patolog, ukončil tuftskou Lékařskou fakultu zároveň se mnou v roce 1981. Nekamarádil jsem se s ním, ale celý ročník věděl, jak je šikovný. Když pitval „svou“ mrtvolu, kterou nazýval Neznáмец, byly svaly pečlivě odděleny jeden od druhého, s bezvadnými červenými, zelenými a fialovými štítky, které označovaly, odkud pocházejí a kam patří. Orgány vypadaly přesně jako jejich obrázky v Grayově Anatomii. Moje mrtvola vypadala jako sekaná, když jsem s ní skončil.

„Haha, heleme se, kdo tu je!“ zahlaholil Levitsky, když jsem vešel do pitevny. „Jak jsem ji viděl, hned jsem věděl, že uvidím *tebe*.“ Ukázal na šedé tělo ležící na stole z nerezové oceli. Na pitvu dohlížel Kevin Malloy, lynnský policista, na kterého jsem jednou podal oznámení pro brutalitu.

„Je to práce,“ řekl jsem. „Divná, ale práce.“ Když jsem si všiml, že Levitského pracovní plášť je i při té jeho práci bez poskvrnky, usmál jsem se. Každý vlasek na hlavě měl na svém místě. Přešel jsem ke stolu. Ovanul mě pach smrti – směsi výkalů, moči a sražené krve.

„Byla rajcovní, nemyslíte?“ mrkl na mne Malloy.

Jen jsem na něj zíral.

„Teda, když ještě měla kozy,“ dodal Malloy.

Levitsky mi položil ruku na rameno. „Je to jedna z nejhorších ran, jaké jsem kdy viděl, Franku. A dělám to už hezky dlouho.“

„Frankenstein jde na nás zlehka,“ prohlásil Malloy. Usmíval se suchými, popraskanými rty kolem žlutých zubů „Víte, ten má cit pro lidi – hlavně pro ty, co berou přes sto babek za hodinu.“

„Proč nemáte trochu respektu?“ vybuchl Levitsky.

Točila se mi hlava.

„Vona vám svoje problémy nepoví, doktore, ať čekáte, jak dlouho chcete.“ Malloy se zachechtal, až se jeho tlusté tělo otřásl.

„Nechte těch keců,“ okřikl ho Levitsky.

Zachytil jsem se hrany pitevního stolu, abych nabyl rovnováhy. „Já ji znám,“ řekl jsem. Neslyšel jsem nic, jen bzučení zářivek.

„Vy ji znáte?“ zeptal se konečně Malloy.

Ještě pořád jsem zíral na lajdácké díry v jejím hrudníku. Pak, ačkoli jsem se tomu bránil, sklouzl můj pohled na její rozkrok. Byl čistě vyholený. „Sarah Johnstonová. Sestra na psychiatrii v nemocnici Stonehill. Na uzavřeném oddělení.“

Malloy si praštil pěstí do otevřené dlaně.

„To je teda gól. Vsadím se deset ku jedné, že se tam náš generál Westmoreland léčil.“

„Je to Kathyina kamarádka,“ řekl jsem.

„To mě tedy mrzí, že ses k tomu zrovna dostal,“ řekl Levitsky. „Co kdybychom zavolali Chucka Sloana! Prý teď bere soudní případy.“

„Ne. Já ten případ chci.“

„Jsi si jist?“ zeptal se Levitsky.

Odrhl jsem pohled od Sarah a obrátil se k němu. „Tenhle případ si nechám.“

„Řekni mi, když si to rozmyslíš.“

Přikývl jsem.

„No tak, dobře. Tak tě do toho zatáhnu.“ Levitsky vylovil z kapsy pláště neposkvrněné skládací nerezové ukazovátko, rázně je vytáhl na celou délku a začal mluvit do mikrofonu zavěšeného nad stolem. „Vnější ohledání ran ukazuje, že byly způsobeny ostrou rovnou čepelí, nejpravděpodobněji kapesním nožem nebo břitvou. Je tu mnoho krátkých řezných ran v mnohočetných rovinách, což nasvědčuje tomu, že ostří nebylo dostatečně dlouhé, aby proniklo hluboko. Ale každá řezná rána je přímá a čistá, nikoli roztřepená.“ Namířil ukazovátko na mne. „Víte, že nemáme prsy. Chybí.“

„Westmoreland je musel někam schovat,“ řekl Malloy. „Nebo sníst.“

„Sníst?“ řekl jsem. „Bud’to chodíte na špatné filmy, nebo máte pořád ještě vztek, že vás v dětství krmili z láhve.“

„Nechte toho,“ řekl Maloy. „Já nemám na vaše psychobláboly čas.“

„A co vražedná zbraň? Měl jste čas ji najít?“

„Ještě ne. Nejspíš ji taky někde zakopal.“

„Možná ji snědl.“

Levitsky prořízl ukazovátkem vzduch mezi námi. Jeho tvář přímo křičela, že rušíme posvátnost jeho pracoviště. „Vy jste v téhle pracovně hosté, jste mi vydáni na milost,“ řekl. Pár vteřin počkal, pak ukázal na temeno hlavy. „Je tu jediná vpáčená zlomenina lebky, způsobená tupým předmětem, což je pravděpodobně příčina smrti.“ Zvolna se vydal kolem stolu. „Na dorsálním povrchu předloktí jsou četné kožní kontuze, které naznačují, že se oběť snažila zachycovat údery. Na pažích a ramenou jsou paralelní nerovnoměrné povrchové podlitiny, jaké způsobuje silný stisk.“ Zastavil se v patách stolu a vložil špičku ukazovátka mezi nohy. „Když bylo tělo předloženo k ohledání, byly genitálie už oholeny. Jsou tu stopy nedávného pohlavního styku; ve vaginálním vchodu a vulvě byl nalezen ejakulát,“ řekl. Odmlčel se. „Ale není tu náznak násilné penetrace.“ Přešel ke stolku s nástroji vedle stolu a vybral si ohromné železné nůžky. „Teď to začne být trochu nechutné, pánové. Můžete zůstat nebo odejít. Nejsem si jist, kolik se dovíme z útrob, ale všechno bude v mé zprávě.“

„Já jsem už viděl dost,“ řekl jsem. Neměl jsem chuť dívat se, jak Sarah porcuje, a potřeboval jsem další dávku ze své ampulky. „Jdu se podívat na toho Westmorelanda.“

„Já zůstanu,“ prohlásil Malloy.

Levitsky po něm zašilhal. „Máte zvláštní zájem o patologii?“

„O důkazy.“

„Dobře.“ Levitsky na mne pohlédl a zdvihl oči k nebi. „Prosím tě, řekni Kathy, že mě to s tou kamarádkou mrzí.“

„Vyřídím.“ Přešel jsem ke dveřím, ale ještě jsem se zastavil a obrátil. „Mimochodem, Kevine, je to sto osmdesát.“

„Co je sto osmdesát? O čem to mluvíte?“

„O svém honoráři. Sto osmdesát za hodinu. Nechci, aby se o mně říkalo, že jsem laciný, víte?“ Pak jsem vyšel ven.

Vyhrábl jsem ampulku z palubní desky, nasypal trochu kokainu na zlatou kartu Visa a šňupl si. Pak jsem nabral ještě špetičku a rozetřel si ji po dásních. Za pár vteřin zmrtvěly a o minutu později pominula moje tíseň. Podíval jsem se do zrcátka, stáhl si vlasy do ohonu a vyrazil na policejní stanici.

Hrozil jsem se, jak tu novinu povím Kathy. Seznámila se se Sarah před rokem, když na porodním oddělení ve Stonehillu měla jedna čerstvá matka těžkou depresi a musela být přeložena na psychiatrii. Ty dvě si okamžitě porozuměly. Obě byly bystré, atraktivní, bylo jim třicet a chodily se staršími muži, kteří se ani náhodou nehodlali ženit. Já jsem byl Kathyin problém. Pro Sarah představoval problém Ben Carlson, šéf stonehillské kardiochirurgie. Všichni čtyři jsme začali trávit většinu volného času společně, než o několik měsíců později Carlson náhle odešel – sám – na docentské místo na Texaské univerzitě.

Ještě z jedné příčiny jsem se bál, že se tahle zpráva Kathy neobyčejně tvrdě dotkne; v dětství ztratila při požáru sestřičku. Ta vzpomínka na dávnou tragédii ji vlastně nikdy neopustila a zdálo se, že každou ztrátou utrpěnou v dospělosti ještě sílí.

Stiskl jsem tlačítko automatické volby telefonu v autě. „Haló,“ ohlásila se Kathy.

„To jsem já.“

„Škoda že tu nejsi. Právě jsem vyskočila ze sprchy.“

Představil jsem si, jak celá mokrá sedí na pelesti. „Kathy, mám špatnou zprávu. Moc špatnou.“

„Chceš dneska zase vařit večeri.“

„Myslím to vážně.“ Hluboce jsem se nadechl. „Týká se to té vraždy.“

„Copak není vražda vždycky špatná zpráva?“

Neodpověděl jsem.

„Jsi tam?“

Zajel jsem k okraji vozovky. „Je to horší, když oběť znáš,“ řekl jsem.

Chvilku ticho. „Ty znáš oběť?“

„Oba ji známe.“ Nenapadalo mě, jak jinak to říci. „Ta žena, co byla zavražděna, je Sarah Johnstonová,“ řekl jsem.

„Ne... Ne, to není možné!“

Popření, byť i jen na kratičko, je pozoruhodná věc. „Byla to Sarah,“ ujistil jsem ji. „Já jsem ji viděl. Sarah je mrtvá.“

„Bože můj!“ vydechla. Jak se to stalo?“

„Přesně nevíme. Teď jednu na stanici zjistit víc.“ Slyšel jsem ji vzlykat. „Budeš v pořádku?“

„Já tomu prostě nemůžu uvěřit.“

„V práci se o tom určitě bude mluvit. Chtěl jsem ti to povědět první.“

„Kdy tě uvidím?“

„Zastavím se v nemocnici, až pojedu ze stanice.“

„Slib mi to.“

„Slibuji.“

Zavěsil jsem a pozoroval auta řítící se kolem. Jaké by to bylo, napadlo mě, dovědět se po telefonu, že byla zavražděna Kathy? Zavřel jsem oči a představil si ji s uřezanými prsy. Ale odehnal jsem tu představu z mysli a sešlápl plyn až k podlaze.

Než jsem asi v deset dorazil na policejní stanici, zatelefonovala Emma Hancocková otci Sarah do San Franciska. „Nikdy si nezvyknu sdělovat to rodině, i kdybych to dělala nevímkolikrát,“ řekla. Seděla u kovového psacího stolu a cvakala svým dlouhým červeným nehtem na

palci o nehet na ukazováku. „Tenhle člověk ztratil před dvěma lety manželku a teď je mrtvé jeho jediné dítě. Křičel na mne, jak ji právě chtěl jet navštívit, protože se už rok neviděli, a že by třeba ještě žila, kdyby přijel dřív. Co řekneš člověku, který ztratil většinu toho, na čem mu nejvíc na světě záleželo? Co já o tom vím!“

To byla těžká otázka. Hancocková byla zcela oddaná své práci a stala se první kapitánkou policie ve státě. Povídalo se, že má být jmenována komisařkou. Bylo jí přes padesát, krátké hnědé vlasy jí šedivěly, neměla manžela, neměla děti a zřejmě žádný jiný zájem než vybírání příspěvků pro kostel.

„Víš, že nic nevíš,“ řekl jsem. „Pak se nemůžeš splést.“

„No jo... ty jsi mi teda pomohl, doktore Freude. Hned je mi líp.“ Zatrásla hlavou. „Je tu ještě něco, co nemůžu pochopit. Ten netvor, co je tamhle zavřený, je ochoten přiznat se k té vraždě, jakmile budeme připraveni, ale svoje pravé jméno mi svěřit nehodlá. Pořád ještě je to generál William C. Westmoreland.“

„Možná chce být radši známý pro genocidu ve Vietnamu než pod svým pravým jménem,“ řekl jsem.

„To je hluboká myšlenka. Ty jsi holt vždycky jednička.“ Hancocková vstala a vykročila směrem k vazebním celám, pak se obrátila a pohlédla mi zpříma do očí. Je to tlustá statná žena, která měří sto osmdesát, ale jako by zabírala víc místa, než ve skutečnosti činí její fyzický objem. Když mě chytla za rameno, zabořilo to. „Nikdo tady nezapomněl případ Prescott. Já tě pořád volám, protože si prostě nemyslím, žes za to moh. A protože jsi od té doby rozumný. Ale pokaždé, když tě využiji, riskuji.“

Marcus Prescott byl jeden z mých prvních soudních případů. Dvaatřicetiletý obhájce, který znásilnil vedoucí roztleskávačku z lynnského klasického gymnázia. Když Prescott předstíral nepříčetnost a tvrdil, že si to přepadení nepamatuje, potvrdil jsem, že jeho symptomy odpovídají mnohočetné poruše osobnosti. Byl shledán nevinným a svěřen nemocnici v Bridgewateru. Po čtyřech letech léčení ho bridgewaterský tým propustil a on tu dívku vyhledal na univerzitě v Brownu, znovu ji znásilnil a uškrtil.

„Vždyť to bylo dávno,“ řekl jsem.

„Zemřela mladá žena.“

Ztuhla mi čelist. „Tak proč mě tedy doopravdy voláš, Emmo? Tebe baví mít mě na háčku?“

„Myslím, že si každý zaslouží druhou šanci. Koneckonců jsme všichni hříšníci.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Nedělejme jeden z druhého blbce. Prescott s tímhle případem nemá nic společného. Pravda je, že nepotřebuješ, aby ses kvůli liberálnímu cvokaři s krvácejícím srdcem ocitla na titulních stránkách novin. Rozhodně ne teď, když máš za pár měsíců být komisařkou.“

„Aby tě tak Pánbůh vyslyšel.“

„Víš, co mne se týče, rád bych tě na tom postu viděl. Opravdu rád. Myslím, že by to bylo dobré pro nás pro oba. I pro město. Ale myslím, že Pánbůh na to kašle.“

Hancocková sevřela moje rameno pevněji. „Nerouhej se.“ Pro zdůraznění myšlenky se odmlčela, pak se usmála. „Ruka ruku myje,“ řekla. „Vždycky jsem dbala na to, aby se ti účty proplácely včas. A nikdo tu nekouká na hodiny.“

„Já na ně koukám.“

„Čas letí.“ Mrkla na mne a pustila mi rameno. „Řeknu Zangotovi, aby tě pustil k tomu generálovi.“

Angel Zangota, lynnský policista-nováček, mě zavedl do Westmorelandovy cely. Ucítil jsem ho dřív, než jsem ho spatřil. Seděl v mnoha vrstvách špinavého oděvu na zkřížených nohou před svou pryčnou. Když mi odemkli dveře, zvedl se namáhavě na nohy a šoural se k zadní stěně. Vypadal tak na pětáctýřicet, byl vyzáblý hladem, se zčuchanými prošedivělými vlasy a zapadlými ocelově modrými očima.

Pochyboval jsem, že z Westmorelanda něco dostanu před uniformovaným policistou. „Mohl byste jít na chodbu,“ požádal jsem a Zangota šel. Vstoupil jsem a postavil se k boční stěně; moje pravidlo číslo jednaje nikdy nebýt překážkou mezi vězněm a východem. Westmoreland na mne hleděl, pak něco zamumlal. Všiml jsem si, že jeho pohled několikrát zabloudil do prázdného kouta místnosti.

„Vidíte tam něco, co vás znepokojuje?“ zeptal jsem se.

Prohlédl si mě od hlavy k patě.

Dřepl jsem si a opřel se o zeď, abych dal najevo, že mám v úmyslu chvíli se zdržet. „Policie říká, že se jmenujete Westmoreland.“

„William C. Westmoreland, narozený 1914,“ oznámil.

„Byl jste ve Vietnamu?“

Chvilku mlčel, pak se uchechtl. „Zabíjel jsem tam.“

Přikývl jsem.

„Kněz?“

Měl jsem na sobě černý úpletový rolák. „Ne. Psychiatr.“

„To je to samý,“ řekl vyrovnaně. Pomalu se posadil. Jeho pohled stále zabíhal do kouta místnosti a ulpíval tam. „Přiznám se, otče. Selhal jsem.“

„Selhal?“

„Při boží zkoušce. Porušil jsem jeho záměr.“

„Jak?“

„Záměrně.“

Schizofrenici slovy zaštiťují jejich význam. Chtěl jsem tuto obranu obejít. „Co jste udělal, že jste porušil boží záměr?“

„Ublížil jsem jí.“

„Jak?“

Popotahoval se za rukáv, jako by mu na něm něco vadilo. „Tak. Jinak. Všelijak.“

Rozhodl jsem se zkusit jiný přístup. „Kde je ten nůž?“ zeptal jsem se.

Westmoreland se mi poprvé podíval přímo do očí. „Nemám žádný nůž,“ řekl. „A přece není už.“

Rýmování je další způsob, jak schizofrenici brzdí komunikaci. „Schoval jste ten nůž?“ naléhal jsem.

Uhnul pohledem, tentokrát na strop nad mou hlavou, pak jej zase vrátil ke mně. Zdvihl se a učinil pár váhavých kroků mým směrem. Už jsem chtěl také vstát, když se zastavil. „Mohla být mou ženou už!“ vykřikl. „Vrazil jsem do ní tenhle nůž.“ A začal si rozepínat kalhoty vojenského stylu.

Vyskočil jsem v obavě, že ho snad policie dostatečně neprohledala. Westmoreland si spustil kalhoty a vytáhl penis. „Zabil jsem ji tímhle pérem!“ křičel. „Moje péro, to je éro!“ Pak se vrhl ke mně a jel mi rukama po krku.

Zachytil jsem celou váhu jeho těla jedním ramenem, podařilo se mi popadnout ho za vlasy a srazit obličejem dolů na cementovou podlahu. Z nosu a rtů mu vytryskla krev. Slyšel jsem Zangotu běžet po chodbě. Přiložil jsem ústa těsně k Westmorelandovu uchu. „Omlouvám se,“ šeptl jsem. „Vyděsil jste mě.“ O několik vteřin později mu Zangota nasadil pouta a já jsem se vydal do kanceláře Emmy Hancockové.

Když jsem vstoupil, právě si čistila revolver. „Takže nebudem mít problém?“ řekla, aniž vzhledla. „Je natolik pří četný, aby vypovídal, že?“

„Ty víš, že ti nebudu odporovat, jen abych odporoval.“

„Tak neodporuj.“

„Odhalil se a vrhl se na mne.“

Zamžourala do jedné komory revolveru, pak do ní foukla. „No, moje kafe zrovna nejsi, ale umím si představit, proč ses mu mohl líbit.“

„Má halucinace.“

Hancocková vzhledla od zbraně a zvolna zavrtěla hlavou. „No tak, Francisi. Mluvme jasně. Byl celý od její krve.“ Zavřela revolver a strčila ho do zásuvky. „Dej mi šanci.“

„Dal bych, kdyby to šlo. To víš. Ale ten chlap opravdu není při smyslech.“

„Tak ty mě chceš oškubat?“ Zdvihla obě ruce. „Co bych se starala! Napiš si pět hodin.“ Pokrčila rameny. „Mně vlastně nevadí, i když si naučtuješ deset. Jestli si tedy na tu mou laskavost vzpomeneš, až se budou vybírat příspěvky na kostel.“

Pomýšlel jsem, že si napíšu deset hodin. Měl jsem přece už dlouho pech a to mi v kombinaci s kokainem, stovka za gram, dalo zabrat se splácením hypotéky. Ale v mysli mi uvízlo něco, co řekl Levitsky. „To nemůžu,“ řekl jsem. „Ještě ne.“

„To je škoda. Chtěla jsem tě na tenhle případ zaměstnat. Ale vidím, že to nepůjde.“

„Přece bys nevyměnila experta po jediném rozhovoru s obviněným. S tímhle by byla obhajoba u soudu na koni.“

„Poslouchej mě. Ten netvor může mít vidiny nebo slyšet hlasy nebo obojí. To já nepopírám. Ale když tu holku řezal na kusy, tak věděl, že

dělá něco špatného. Věděl, že porušuje zákon. Věděl to dokonce tak dobře, že potom zavolal na příslušnou instituci. Cítil se vinen, protože vinen je.“

„Někteří lidé se cítí vinni kvůli tomu, co si myslí, ne kvůli tomu, co dělají. To bys měla vědět, katolická církev je jich plná.“

Ztuhla. „Já jsem tě varovala. V téhle kanceláři se nerouhej proti Bohu.“ Pak se zase uvolnila. „Malloy říká, že oběť znáš.“

„Byla to Kathyina kamarádka.“

„Tak mám právo tě odvolat. Jsi osobně zainteresovaný.“

„Podívej se, nechci od tebe nic jiného, než abych mu mohl zase dát thorazin a abych s ním mohl promluvit znovu zítra. Možná bude rozumnější.“

„Ne, děkuji.“

„Koho k tomu vezmeš, Chucka Sloana? Ten je ještě víc nalevo než Lenin. A George Schwartz by zas toho chlapa poslal do nemocnice, protože je divně oblečený.“

„Bez jeho přiznání nebo svolení soudu ho můžu jen zadržet na 72 hodin pro podezření z vraždy. A ty víš, že soudce Katzenstein našeho řezníka nasměruje rovnou do státní nemocnice v Bridgewateru. To nedopustím.“

„Dej mi dva dny.“

„Proč bych měla?“

„Protože,“ řekl jsem, „víš, že existují věci, o nichž nic nevíš.“

Vráska mezi jejím obočím se prohloubila. Začala zase cvakat jedním nehtem o druhý. Představoval jsem si, jak se marně snaží zapudit morální pozůstatek dvanácti let, která strávila na lynnské dívčí škole Svatého srdce. Potřásla hlavou, pak na mě konečně pohlédla. „Máš na to šestatřicet hodin.“

Dvě

Do nemocnice jsem dorazil krátce po jedné. Vyšel jsem nahoru na porodnicko-gynekologické oddělení, ale Kathy právě odešla k porodu. To mi poskytlo asi hodinu času a chtěl jsem ji využít. Vydal jsem se do lékařského archivu.

Byla to vlastně dlouhá místnost, která vypadala jako přecpaná kartotéka. Ray, drobný černoš, který jej už asi třicet let vedl, se hrabal v hromadě papírů, které vždycky pokrývaly jeho stůl. Vyrušil jsem ho otázkou, zda by se mohl podívat v záznamech, jestli se ve Stonehillu neléčil nějaký Westmoreland.

Pohlédl na mne přes brýle s polovičními skly. „Co provedl?“

„Kdo říká, že něco provedl?“

„Volal nějaký policajt, Malloy, a tak tady pro něj tu kartu mám.

Přijde sem s žádostí.“

„Takže se tady Westmoreland *léčil!*“

„Bylo by velice neobvyklé mít tady kartu, kdyby tu nebyl jako pacient, i když kartotéku vedu já,“ řekl suše.

„Mohu ji vidět?“

Znovu začal hledat v papírech. „Řekněte mi, co je na něm tak zvláštního?“

„Možná někoho zabil.“

Zase koukl přes brejličky. „To není nic zvláštního. V dnešní době ne. A už vůbec ne v Lynnu.“

Měl jsem chuť na něj vysypat, že Sarah Johnstonové uřezal prsy. Ale ovládl jsem se. „Rayi,“ řekl jsem jen, „já tu kartu potřebuju.“

„Už jsem vám řekl. Přijde si pro ni policie.“

„No ale ještě nepřišla, že?“

„To ne, ale...“

„Já ji potřebuju na čtvrt hodiny.“

Pohlédl na mne pochybovačně. „Vy u mě nemáte tu nejlepší reputaci, doktore. Opožděně dodané záznamy. Ztracené podklady. Pobryndané kafem. Propálené od cigaret.“

„Já si to přečtu tady. Můžete se na mě dívat.“

„Vy si opravdu myslíte, že nemám nic důležitějšího na práci? Stouplo vám do hlavy, že na vás letí všechny sestry, co? Slyším je v bufáci. ‚Vlasy jak rocková hvězda.‘ ‚Ramena jak fotbalista.‘ Když je člověk poslouchá, tak by řekl, že ani v nejmenším nevypadáte na psychiatra.“ Vytáhl kartu zpod stolu a podal mi ji. „Nechod'te s tím daleko,“ varoval mě.

„Rayi, vy jste paprsek z ráje!“

„Abyste to nezakřik.“

Vzal jsem si kartu do haly s křesílky hned naproti jeho kanceláři a začal číst. Záznam o přijetí na psychiatrii byl datován 11. prosince 1992.

ÚDAJE O TOTOŽNOSTI: Pacient, muž středního věku s neznámou adresou, byl přivezen na ambulanci policií a pak přijat na uzavřené psychiatrické oddělení. Představil se jako generál William C. Westmoreland.

PRŮBĚH SOUČASNÉ CHOROBY: Podle policie ukradl pan „Westmoreland“ během dnešní nedělní mše z oltáře kostela Andělů bustu Panny Marie. Policie ho přistihla v lynnském veřejném parku, jak sedí na lavici a bustu objímá. Na přímý dotaz sdělil, že je do sochy zamilovaný, má v úmyslu ji oživit a oženit se s ní. Po přijetí pacient opakoval svoje přesvědčení, že má schopnost Madoně „vdechnout život“. Byl krajně rozrušený tím, že mu byla socha odebrána. Jeho afekt osciloval mezi zuřivostí a zoufalstvím. Během rozhovoru se několikrát rozplakal.

Pan Westmoreland neodpovídal na otázky týkající se jeho vjemů, ale zdál se být zaujat nějakými vnitřními stimuly. Je pravděpodobné, že prožívá sluchové i zrakové halucinace. Pacient popírá vražedné myšlenky, ale na dotazy o sebevražedných myšlenkách mlčí.

Testy krve a moci na alkohol a nepovolené drogy jsou negativní. Skutečnost, že pacient používá jméno známého generála, naznačuje, že je veteránem vietnamského konfliktu, avšak nepotvrdil to. Neodpovídá ani na dotazy týkající se čísla jeho sociálního pojištění, poslední adresy a pravého příjmení.

DŘÍVĚJŠÍ PSYCHIATRICKÝ CHOROBOPIS: Neznámý. Pacient má však řadu vodorovných jizev na levém zápěstí, což nasvědčuje sebevražednému pokusu v minulosti.

DŘÍVĚJŠÍ LÉKAŘSKÝ CHOROBOPIS: Neznámý.

HODNOCENÍ A ZÁMĚR: Pacient se zřetelně nachází v psychotickém stavu, který může být chronická paranoidní schizofrenie nebo deluzivní deprese. V každém případě je indikována antipsychotická medikace. Antidepresivní medikace bude ještě pečlivě uvážena. Vzhledem k jeho odmítání odpovídat na dotazy týkající se sebevražedných myšlenek budeme pana „Westmorelanda“ pečlivě sledovat.

*MUDr. Tom Klein,
ošetřující psychiatr
Stonehill 3*

Podle denních záznamů v kartě odmítal Westmoreland všechny medikamenty, které mu byly předpisovány. Dr. Klein se obrátil na lynnský okresní soud a získal povolení aplikovat třikrát denně nitrosvalovou injekci thorazinu.

Westmoreland se po řadu dní injekcím bránil, strávil celých šest hodin přivázaný na izolaci. Ale do týdne Kleinovy záznamy popisovaly už jeho stav jako „značně zlepšený“; nejprve ochotně přijal injekce, pak souhlasil s užíváním léku orálně. Deset dní po přijetí ujistil personál, že už k soše nechová žádné city. Byl propuštěn do lynnského azylového domu se zásobou thorazinu a objednan jako ambulantní pacient na místní kliniku. Dva roky stará lahvička plná thorazinu, nalezená u něho na místě činu, pravděpodobně znamenala, že se na ambulanci nikdy nedostavil.

Ušklíbl jsem se při myšlence na „dramatické uzdravení v deseti dnech“ z „paranoidní schizofrenní reakce“, které Klein zaznamenal do Westmorelandovy propouštěcí zprávy. Jeho uvažování mělo vážnou chybu: trvá přece asi tři týdny, než thorazin zastaví psychotické myšlení.

Náhle jsem si uvědomil, že nade mnou někdo stojí. Vzhlédl jsem a spatřil Malloye.

„Zdá se, že všechno do sebe zapadá, nemyslíte?“ zašpičkoval. „Celý umazaný od její krve. Byl pacientem tam, kde pracovala. A tohle je nové, od vašeho kamaráda Levitského: Bylo v ní sperma někoho s Westmorelandovou krevní skupinou. Ale to víte, s právy zabíjaka opatrnosti nikdy nezbejvá. Možná by se mělo s výslechem počkat, až nám někdo pustí zasranou videokazetu, jak ji řeže.“

Vstal jsem, poodstoupil na půl metru od něho a podíval se mu přímo do černých očí. „Takovej pornofilm o skutečný vraždě byste asi rád viděl, co? Dovedu si to představit! Vychutnal byste si tu paniku v jejích očích v momentě, kdy si uvědomí, že ji chce rozřezat, že kouká do posledního ksichtu, co v životě viděla. O tom se vám zdá, co?“

Pár vteřin na mě hleděl. „Dyt' vo mně prd víte.“

Podal jsem mu kartu. „Můžete jen doufat,“ řekl jsem a prošel kolem něj.

Našel jsem Kathy v té povětší komoře, která se vydává za lékařský pokoj. Seděla na posteli a vypisovala záznam o porodu. Měla na sobě sterilní oblečení. „Skoro čtyři kila,“ řekla a pohlédla na mě. „Přísahám, viděla jsem, jak se na mámu směje, když ho držela v náručí.“

Posadil jsem se vedle ní, ale neřekl nic. Narodil jsem se jako sotva dvouapůlkilový matce, kterou tak děsilo těhotenství, že hladověla, aby si udržela objem v pase. Představy mateřského štěstí mě nikdy nedojímaly. „Je mi líto Sarah,“ řekl jsem.

Zastrčila si plnicí pero do kapsy blůzy a složila hlavu do dlaní. „Kdo to udělal?“ zeptala se.

„Schizofrenik, sám se přihlásil.“

Zahleděla se na strop. „Byla zastřelena?“

„Použil kudlu.“

Po tváři se jí skutálela velká slza. „A on... však víš... udělal jí... ještě něco?“

„Ano. Udělal. Znásilnil ji.“

„Znásilnil?“ Zírala, na mne a její výraz se postupně změnil ze zarmouceného ve zmatený. Opřela se o mne, takže jsem cítil její dech,

pak se náhle odtáhla, jako by jí něco začpělo do nosu. „Ty bereš koks!“

Lékařský pokoj přiléhá k hlavní nemocniční chodbě. „Uklidni se, sakra,“ řekl jsem.

„Nemluv se mnou jako s posraným děckem.“ Vstala. „Nemůžu uvěřit, že ses k tomu vrátil. Vždyť to ještě není ani pět měsíců, cos přišel z detoxu.“

Vstal jsem a podíval se do zrcadla. Zrovna pod nosem mi ulpělo trochu bílého prášku. Setřel jsem ho a obrátil se k ní. „Ty bys měla být policajtkou.“

„Ty parchante,“ prskla a pohodila hlavou. „Nemyslíš, že jsem už přišla o dost? Musím se probudit a najít tě v posteli tuhýho?“

„Nehodlám umřít přímo na tobě, Kathy.“

Pokusila se protáhnout kolem mne.

Postavil jsem se jí do cesty ke dveřím. „Nechám toho, jakmile bude po tomhle případu. Slibuju.“

„Neplýtvej dechem. Mně je fuk, co vykládáš.“

„To je ti vždycky.“

„Ach, ty nepochopenej chudáčku! Řekni mi, jestli se mýlím: Musíš se vznášet, protože já nejsem pro tvoje potřeby dostatečně citlivá?“ Ohrnula rty. „Taková blbost.“

Pokročil jsem k ní a něžně jí položil ruce na ramena. „O tom si popovídáme doma.“

„Já domů nepřijdu. Už jsem si užila víc než dost před pěti měsíci.“

Vyletěl jsem. „Užila sis víc než dost – mě, nebo Trevora Lucase? Polovina tyhle zatracený nemocnice si dotedka povídá, jak jsi chrápala s tím egomaniakem, zatímco já jsem potil krev, abych byl čistej.“

„To je sranda – než jsi vystřízlivěl, byla bych přísahala, že ti záleží víc na fetech, než kolikrát jsem byla s někým v posteli!“

„Takže ses rozhodla, že na chvílku zaskočí plastický chirurg. Nó, to je věrnost, Kathy. Opravdový charakter! A teď máš v merku další specializaci? Moh by tě zajímat třeba urolog.“

V obličeji se jí objevil vzdorný posměch. „Trevor aspoň není takovej nervák, aby se mu nepostavil.“

Měl jsem chuť ji praštit, ale odhadl jsem, že právě o to jí jde – vyměnit jednu bolest za druhou. Zhluboka jsem se nadechl. „Když se jeden do druhého pustíme, to Sarah zpátky nepřivolá.“

„Na to nepotřebuju cvokaře, aby mi řekl, že se moje kamarádka nevrátí z hrobu. Jasný? A kdybys vůbec něco věděl, tak by ti taky bylo jasné, že jsi ten jediný, koho jsem kdy chtěla zpátky. Ale ty seš na to moc nakoksovanej, než aby ti to myslelo.“ Udělala krok svým směrem a sáhla po klice.

Postavil jsem se jí do cesty. „Ještě jsme neskončili!“

Ustoupila o dva kroky, vytáhla z kapsy plnicí pero a držela ho jako dýku. Chvěla se. „Jdi mi z cesty! A hned!“

Věděl jsem o jejím temperamentu dost, abych pochopil, že mohu dopadnout jakkoliv – od účtu z čistírny až po operaci očí. Pomalu jsem couval k posteli.

Hodila po mně perem, ale netrefila. Odrazilo se od stěny. „Nevolej mi, nepiš a nechod’ za mnou,“ procedila mezi zuby. „Skončili jsme.“ A vyrazila ze dveří.

Jedna část mé osobnosti chtěla běžet za ní. Ale odhadl jsem, že by se její zloba přelila v sebelítost. Podíval jsem se do zrcadla, jestli mi na rtech nezůstalo něco z prášku, zastrkal jsem si rolák do kalhot a vyšel ven.

Instinktivní pocity nejsou náhodné. Je to krystalizace subtilních vjemů – věcí zahlédnutých, ale neviděných, zaslechnutých, ale neslyšených. Takže když jsem pořád nemohl dostat z hlavy jednu věc, o které se Levitsky při pitvě zmínil, naslouchal jsem sám sobě „třetím uchem“. Sarah neutrpěla vaginální poranění. Jel jsem zpátky do márnice a vlezl do laboratoře.

Neslyšel mě přicházet. Hrbil se nad mikroskopem a zkoumal řezy tkáně, kterou vyňal – kterou *sklidil*, jak vždy říkal – ze Sařina hrudníku. „Na okrajích rány měla závažné vazivové změny,“ říkal do mikrofonu.

„Mohlo by to být jen rozmazané,“ zašeptal jsem.

Vzhlédl ke mně a popojel na kolečkové židli na stranu. „Podívej se sám.“

Podíval jsem se okulárem mikroskopu, ale neměl jsem potuchy, co bych měl vidět. Patologii jsem šťastně zapomněl, hned jak jsem z ní na medicíně málem propadl. „Hrozný. Čím to je?“

„V téhle chvíli můžu říct, že je to těžký případ fibrocystózy. Poškození je natolik vážné, že člověk uvažuje o dalekosáhlé poruše pojivové tkáně – něco jako sklerodermie, která opravdu může z blány udělat kůži, ale nevidím důkazy toho v žádné jiné části těla. Například její jícen byl měkký a růžový.“

„Jsem si jist, že by se jí ulevilo, kdyby to od tebe slyšela, Paulsone. Určil jsi dobu smrti?“

„Půlnoc, plus minus hodina.“

„Westmoreland volal na policii těsně po třetí hodině ráno. To mu dává spoustu času, aby se zbavil nože – a těch prsů.“

„Udusil si je s výbornou omáčkou,“ zasmál se Levitsky. „Není ten Malloy mizera?“

„Je to mizera zsranej. Jenže mě ještě něco napadlo.“

„A co?“

„Říkal jsi, žeš nenašel stopy násilné soulože.“

„Správně.“

„Žádné trhliny. Žádné hematomy. Žádné podlitiny. Vůbec nic.“

„Správně.“

„A...“

„A co?“

„Westmoreland mi toho moc nepověděl, ale v jedné věci promluvil jasně. Měl s ní sex. A prý jsi zjistil, že jeho krevní skupina odpovídá tomu, co měla v sobě. Nacházíš v případech znásilnění genitální anatomii často perfektně v pořádku? Po znásilnění a vraždě?“

„Často ne.“ Levitsky nenáviděl nevyřešené věci víc než kdokoliv, koho jsem znal. Jen vzdychl.

„Tak mi řekni: Jak to, že tam není žádné poškození vaginy?“

„Možná se tak bála, že se nebránila a prostě to nechala proběhnout. Možná měla pro tyhle pobudy slabost a on ji zabil teprve potom, co si to spolu rozdali.“

„No to určitě.“

„Hele, mě u lidí nic nepřekvapuje.“

„To je tvoje odpověď?“

Pokrčil rameny.

„Takže ona to chtěla?“

„Co vlastně chceš říct? Ty jsi fachman na lidské chování. Já jen hlásím, co vidím.“

„Takže co se tebe týče, je to hotový. Případ uzavřen.“

Levitsky si uhladil záhyb na plášti. „Zapomínáš, s kým mluvíš. Kdys viděl, že něco vzdávám? Já jsem obsedant, Francisi. To je drilem. Někdy mě odpověď napadne ve spaní. Doslova jsem měl sny o aortě. A pak o apendixu. Jednou jsem měl sen, že jsem bakterie – *clostridium difficile*, abych byl přesný –, že vyžírám zvrhovatělé tlusté střevo mé mrtvolky. Ráno jsem šel po clostridiu a fakt jsem ho našel.“ Byl stále vzrušenější. „Při pětiminutovém zdřímnutí na gauči mezi dvěma sitkomy v televizi jsem byl posraným cytomegalovirem, kamaráde. A tyhle věci mě nenavštěvují jen ve spánku. Tak třeba pojídám kolínka...“

Zvedl jsem ruku. „Dovedu si to představit. Ještě s tím zkrátka nekončíš.“

„Ne. Ale naši přátelé od policie by chtěli, abych už skončil. Malloy mi už třikrát volal, aby se zeptal, kdy dodám závěrečnou zprávu. Zdůrazňuji: *závěrečnou*.“

„Emma Hancocková nechce žádné nedořešené otázky, které by jí zkomplikovaly postup na komisařku. Dala mi půldruhého dne, abych přišel s nějakým důvodem, proč Westmoreland nemůže být hnán před soud. A to bylo už před několika hodinami.“

„Tys ho neshledal příčetným?“

„Přijmout teď jeho přiznání by bylo jako přijmout přiznání od dítěte, které mělo noční můru. On ani neví, co se s ním děje. Bloudí v psychotické mlze hlasů a vidin.“

„Takovéhle názory z tebe neudělají oblíbence spravedlivých vykonavatelů zákona.“

„To neudělají,“ připustil jsem. „Hancocková byla pěkně načuřená. Nemůžu ani s určitostí říct, že dodrží naši dohodu.“

„Ty tady máš hodně co ztratit. Lidi od policie ti začínají zase důvěřovat. Dostáváš pravidelně práci. Už je to dlouho, co jsem slyšel nějaké řeči o...“

„Já vím, já vím. Tu práci potřebuju. To mi věř. A chci, aby mi důvěřovali, Paulsone. Opravdu chci. Ani ti nemůžu říct, jak moc to chci.“ Odmlčel jsem se. „Ale ještě důležitější je, aby mi mohli důvěřovat pacienti. Dokonce i pacient obviněný z vraždy.“

Zamračil se a přikývl. „Emma Hancocková to asi neocení,“ řekl. „Ale já ano.“

Když jsem odcházel z Levitského laboratoře, už se stmívalo. Z roveru jsem zatelefonoval do vazební věznice s instrukcí, že Westmoreland má dostat svou dávku thorazinu, i když jsem věděl, že to neudělá nic víc, než že ho utlumí. Svoje přiznání odblábolí, místo aby ho jasně pronesl. Tak či onak, zklidnit ho na noc bylo všechno, co jsem pro něj mohl udělat, než ho ráno zase uvidím.

Došla mi energie i peníze, což spolu těsně souvisí, když je člověk na koksu. Vdechl jsem zbytek své zásoby a vyrazil k matčině bytu v Heritage Parku. Už před kolika dny jsme plánovali společnou večeři a nechal jsem jí vzkaz, že jsem švorc.

Heritage Park je vlastně shluk pětipodlažních budov ze skla a oceli u lynnského přístaviště, který měl honosně zářit a zachránit město. Místo toho byl zanedbanou částí města sám pohlcen a přehoupl se v subvencované sídliště pro staré, invalidní a chudé. Matka patřila do první kategorie, bylo jí sedmdesát. Co se týče zdraví, i po patnácti letech a s cukrovkou trvala na tom, že v životě ani jeden den neprostonala. A chudá zdaleka nebyla; otcova životní pojistka jí vynesla asi půl milionu dolarů.

U dveří jsem se sklonil, abych ji políbil. Její tenké chladné rty se dotkly mé tváře. Pár kroků couvla a zamžourala na mě. „Nevypadáš dobře.“

Matce jsem vždycky připadal slabý nebo churavý. Jako chlapec jsem jejím dojmům věřil, takže jsem se nakonec cítil jako invalida. Tentýž rozkladný vliv měla bezpochyby na otce. „Cítím se skvěle,“ ujistil jsem ji. Prošel jsem kolem ní do obývacího pokoje. „Zas tě zlobí oči?“

Stála u dveří a přihlížela, jak se usazují na gauči. Oči se jí zúžily do štěrbin. Kolem nich měla vějířky hlubokých vrásek. Se svými skoro

sto sedmdesáti centimetry a asi padesáti kily mi připadala jako vyzáblina.

„Doktor Fine mi říkal, že bys měla na tu sítnici zkusit laser.“

„Chtěl by si vydělat, ten tvůj kamarád.“ Narovнала si šňůru perel, která se jí posunula k jedné straně a zachytila její malý prs, pak odkulhala do kuchyně. Diabetes jí z větší části zničil nervy v levé noze. „S očima nic nemám. Vidím všechno, co vidět chci.“

Usmál jsem se té pravdě při vzpomínce, jak se zavírala v ložnici a pouštěla nahlas televizi, kdykoli měl otec záchvat vzteku. „Dostalas můj vzkaz?“ křikl jsem do kuchyně.

„Ne...“

„Nechal jsem ti vzkaz na záznamníku.“

„Opravdu?“

Vzal jsem do ruky kousek foukaného skla, který měl vypadat jako bonbon. Byla to jen jedna z falešných věcí v tom pokoji. Dekorace – včetně nadměrně velkých knih na konferenčním stolku, které nikdy nikdo neotevřel, starožitných brýlí na odkládacím stolku, květin z hedvábí naaranžovaných na římse falešného krbu – se výzdobě domova podobala jenom vzdáleně. Připadal jsem si jako v Levitzově obchodu nábytkem. „Ten vzkaz se týkal mé hypotéky,“ křikl jsem zase.

„Jo ten? No jo, ten jsem dostala.“ Přinesla na jídelní stůl talíře. „Doufám, že máš pořád rád tuňáka. Dostala jsem na Star Markétu krásný kousek.“

Nikdy jsem neměl rád ryby a byl jsem si jist, že si to matka, i když možná podvědomě, pamatuje. „Tuňák, to zní dobře,“ řekl jsem.

„Tak pojď, posad' se.“

Usedl jsem s ní ke stolu v jídelně, snažil jsem se nevšímat si pachu ryby smíšeného s její voňavkou a odstranil jsem ze své porce salátu kousky rajčat, po kterých dostávám alergickou vyrážku.

„Jak se má tvoje Kathy?“ zeptala se matka, krájíc svou porci ryby na čtverečky.

„Báječně.“

„Nedostala jsem od ní poděkování za ten náramek, co jsem jí poslala k narozeninám. Už je tomu měsíc.“ S pohledem upřeným na

mne žvýkala kousek ryby. „Tak jsem si myslela, že třeba není něco v pořádku.“

„Má moc práce v nemocnici.“

„Kdekdo rodí. Možná bys byl jako porodník taky šťastnější. Nemusel bys tak moc přemýšlet.“ Přidala si dvě vrchovaté lžičky cukru do čaje a usrkla.

„Jestli si nebudeš dávat pozor na cukr, ta noha se ti zhorší.“

„Cukr mám v pořádku.“

Spolkl jsem sousto tuňáka bez žvýkání a bez dechu. „Výborná ryba,“ přikývl jsem. „Tak co říkáš té hypotéce?“

„Co je to za hypotéku?“

„Ten vzkaz, co jsem ti nechal...“

„Jo, ovšem. Ta půjčka.“

„No právě. Ta půjčka. Pár tisíc by mi stačilo. Do měsíce ti je vrátím.“

„Ty nejíš. Nechutná ti?“

Spolkl jsem ještě jedno sousto tuňáka.

Pohlédla na rajčata, odsunutá k jedné straně mé salátové misky. „Uniká mi, proč bylo pro tebe tak důležité bydlet v Marbleheadu. Musím ti říct, dva tisíce měsíčně, to vypadá, že platíš za adresu. Proč si to ještě ztěžuješ? K čemu ten stres navíc?“ Osušila si ústa ubrouskem.

Moje hypotéka obnášela skoro pět tisíc měsíčně. „Teď už se nedá nic dělat,“ řekl jsem.

„Díky bohu, že ti Kathy pomáhá. Z toho, co vyděláš, bys nemoh takhle žít.“

Matka nikdy nepracovala. Pousmál jsem se při myšlence na pojistku, kterou jí otec zanechal. „Ty časy jsou pryč, že?“

Přestala žvýkat. „Co tím myslíš?“

„Myslím tím, že máš úplně pravdu. Oba musíme pořádně makat, Kathy i já.“

„Nícméně protože o ní už dlouho nic nevím, tak jsem jí dnes zavolala.“

„Tys volala Kathy?“

Přikývla. „Řekla mi, že už zas bereš kokain.“

„Lže.“

„Proč by lhala?“

„To nevím. Zeptej se jí.“

„Tak jsem si dala dvě a dvě dohromady: půjčka a drogy.“

Aniž jsem to měl vlastně v úmyslu, škrábl jsem vidličkou o mahagonovou desku stolu.

Matce se trochu zaškubalo víčko, když viděla, jak vidlička přejíždí po leštěném povrchu.

„Jestli mi nechceš ty peníze půjčit, tak mi to prostě řekni,“ vybídl jsem ji klidně. „Budu si je muset sehnat někde jinde.“ A pěkně rychle.

„S tvým otcem jsme ty peníze tvrdě vydělali.“

„Vždyť je to jeho životní pojistka. Ty vůbec nevydělal. Prostě umřel.“

Natáhla se a vzala mi z ruky vidličku, pak namočila bílý látkový ubrousek do vody a snažila se setřít škrábance, které jsem nadělal. Velmi rychle pohybovala prsty. Zrudly jí tváře. „Dokud žil, dělal, co mohl.“ Přestala, položila vidličku na můj talíř a začala suchým cípkem ubrousku leštit stůl. Škrábance byly sotva viditelné. Hluboce se nadechla a snědla další kousek ryby. „Můžu ti poskytnout pár stovek, jestli ti to pomůže.“

Měl jsem chuť vidličku do mahagonu zapíchnout, ale byla mi dobrá každá částka, kterou jsem mohl dostat. „Každá kapka pomůže,“ usmál jsem se.

„Zůstaneš tu na zákusek?“

„Ovšem.“

„Já vím, že máš rád rýžový nákyp.“

Rýžový nákyp nesnáším. „Zní to ohromně,“ řekl jsem.

Zřejmě se jí ulevilo. „Možná bych mohla dát dohromady tři stovky.“

Později toho večera, když jsem stál na své terase se sklenkou skotské v ruce, před sebou oceán narážející na přístavní hráz, cítil jsem pořád větší tíseň. Za těch deset měsíců, co jsme spolu žili, pohrozila Kathy odchodem nejmíň desetkrát – kvůli mým drogám nebo ženským nebo hazardním hrám –, ale teď bylo jedenáct a něco mi říkalo, že možná opravdu nepříjde.

Musel jsem připustit, že jestliže tentokrát se mnou opravdu skončila, je to částečně moje vina. Nedá se očekávat, že žena bude stát při muži, kterého vlastně nezná. Pokoušel jsem se Kathy vyložit, jak jiný byl Lynn, když jsem byl kluk, jak čistá byla pláž, jak prosperovaly koželužny a jak sem jezdili lidé víc než deset kilometrů z Bostonu, aby strávili den nakupováním na Union Street. Ale nevyložil jsem jí, jak se ve mně něco zatemnilo, když se mi před očima město měnilo v šedý nanicovatý stín sebe sama. Nepověděl jsem jí, jak jsem viděl svého otce, který ve velkém dodával kůže koželužské společnosti J. L. Hanburyho, pracovat stále víc a víc a vydělávat méně a méně. Nepověděl jsem jí, že největší pozornost, jakou mi kdy věnoval, byly neohrabané opilecké výprasky, které ve mně navždy překroutily bolest a potěšení.

Ne že by mi někdy dlouho naslouchala. Vždycky dovedla moje trápení rychle odpálkovat jako mizernou výmluvu pro můj životní styl.

Odnal jsem si skotskou dovnitř a bloumal po chodbách, nakukoval do pokojů plných příliš vycpaných pohovek, odřených kožených křesel, starožitných dřevěných prádelníků, olejomalb oceánu, váz s řezanými květinami – všechno vybrala a zařídila Kathy. Připadalo mi, že sice z domu odešla, ale pořád tu je, což mi připomínalo něco bolestného, co jsem si nemohl tak docela vybavit. Hrdlo se mi sevřelo, ale slzy jsem zadržel a připomněl si, že rozejít se se ženou není nic jiného než přestat s drogou; člověk se cítí bídne a touží po ní, ale nakonec ta potřeba pomine a člověk se cítí vyléčen.

Ovšem moje opuštěnost nebyla nic zvláštního. Člověk jako Westmoreland byl opravdu odříznutý od světa, slyšel hlasy, které nikdo jiný neslyšel, viděl obrazy, které nikdo jiný nemohl spatřit. Nějaká nevýslovná hrůza ho zahнала do pevnosti děsivých niterných myšlenek a pouze mimořádný terapeut by mu dokázal pomoci najít východ. Mým jediným úkolem naštěstí bylo říci, zda ví, co znamená přiznat se k vraždě.

Šel jsem do hlavní ložnice a natáhl se na vysokou borovicovou postel s nebesy. Kathy ji objednala od Ethana Allena, pak ji vybavila bílými krajkovými povlaky a prošívanou příkrývkou z lesklé bílé bavlny s bílo-bílým proužkem, kterou sehnala u Pierra Deue na

Newbury Street v Bostonu. Zmocňovalo se mě zoufalství. Cítil jsem se naprosto opuštěn.

Vstal jsem a nechal vzkaz svému dealerovi, ale neodpověděl mi, nejspíš proto, že už jsem mu dlužil tisíc dolarů. Zkusil jsem to ještě dvakrát, ale bez úspěchu.

Neměl jsem chuť cítit se celou noc takhle na dně. Jel jsem k surfovému klubu, ale nikdo tam nic neprodával. Pak, nalhávaje si, že chci jen otočit, jsem jel až do Lynnu na Union Street a zaparkoval před hotelem Emerson, pajzlem za pětáctyřicet dolarů za noc. Promenovaly se tam šlapky od patnácti do padesáti. Pasáci a takzvaní kumštýři číhali kolem veřejných telefonů. V minutě se k mému oknu přitočil puberták v tmavě červené velurové teplákové soupravě s púltuctem zlatých řetízků. Nakoukl do auta. „Takový fáro stojí pěkný prachy,“ podotkl.

„Dvaapadesát papírů.“ Sáhl jsem mezi přední sedadla po loveckém noži, který jsem tam přechovával. Rukojeť byla ze srnčího kopýtko a čepel patnáct centimetrů dlouhá. Položil jsem si ho na klín, aby nebyl vidět.

Motal se kolem. „To jsou pane kola!“

Srdce mi pádilo. „Nejsem tady, abych se bavil o autech,“ řekl jsem. Palcem jsem přejížděl po čepeli.

„V hotelu mám ségru, třináct let. Je to eště malá holka, ale má pěkný velký kozy. Čtyřicet doláčů za cokoliv.“

„O tvoje zmrdaný příbuzný nestojím.“

„Půjde za třicet.“

„Zmrdaný příbuzný, jasný?“

„Eh?“

„Ale nic.“

„Pětadvacet, ale to je dno.“

„Za cokoliv?“

„Přesně tak. Bude dělat, co jí řeknete, nebo bych jí sám nakopal prdel.“

Dech se mi zrychlil. Podržel jsem nůž tak, aby na něj viděl. „Chci se dívat, jak ti podřízne krk.“

Odtancoval pár kroků od auta a nervózně se šklebil. „Dejte to pryč, člověče, strašíte mě.“

Spustil jsem nůž. „Máš něco na prodej kromě malých holek?“

Než začal nabízet jiné zboží, ohlédl se vpravo vlevo. „Joint tři doláče, heroin, deset za psaníčko. Koks, stovku za gram. Jehla pět doláčů.“

„Sto šedesát za dva gramy.“

„Mluvím o dobrém zboží.“

Dotkl jsem se plynového pedálu a vyrazil.

„Počkejte!“ křikl. Klusal vedle, ale zůstal víc než půl metru od okénka. Hrábl si do kapsy a ukázal mi dva celofánové sáčky bílého prášku.

Vyndal jsem z kapsy osm dvacetidolarovek. „Sto šedesát.“

„Řek jste sto osmdesát.“

Otevřel jsem dveře. „To chceš říct, že lžu?“ houkl jsem.

Couvl. „Neříkám nic, člověče. Sto šedesát, jak jste řekl.“

Podal jsem mu peníze. Přiblížil se právě natolik, aby se dala výměna uskutečnit.

Ujel jsem sto metrů a zastavil u chodníku. Cítil jsem se po celém těle nabuzený. Pomalu a hluboce jsem dýchal. Když mi srdce přestalo bušit, šnulpl jsem si pořádně z čepele nože. *Byl to dobrý materiál a vyhnal mi z hlavy Kathy.*

Zajel jsem zpět na Lynnskou a jel po ní od Marbleheadu na První, abych mohl zastavit u striptýzového baru Lynx.

Když jsem vešel, hulákala ze zesilovačů Sadeova „Smooth Operation“. Vzduch byl cítit směsí piva, potu a kouře. Posadil jsem se k molu – říkají tam tomu řada úchylů –, přeložil dolarovku na půl a postavil ji na pult před sebe jako stan. Tanečnice, hezká zrzeka s pružným tělem, do jakých jsem blázen, se přiloudala a dřepala si přede mne. Usmála se a palcem nohy smetla dolar na podlahu. Pak se obrátila a sklonila se tak, že jsem jí viděl mezi nohy. Bez zvláštního důvodu jsem přikývl a nevědomky se usmál – klukovský reflex, který nemůžu vystát, když ho vidím u mužů na pánských jízdách. Složil jsem pětidolarovku a opřel ji stejným způsobem. „Plácni se,“ řekl jsem obličejí obrácenému vzhůru nohama. Narovнала se a třikrát se pořádně plácla, pak na mne mrkla a nohou smetla pětidolarovku. Díval jsem se, jak tančí od jednoho muže k druhému a předvádí se za dolar nebo dva. Když jsem viděl, jak se usmívá a mrká na

půldruhametrákového opilce stejně jako na mne, odešel jsem na toaletu a šnul si, pak jsem šel k baru a dal si skotskou.

Než jsem dopil, octla se vedle mne v saténových minišatech. Odhadl jsem, že mi ta pětidolarovka vynesla trochu zvláštní pozornosti.

„Mám žízeň,“ usmála se.

„Zvu tě,“ pokynul jsem jí na židli vedle sebe. Bez dobrodiní červených světel nad molem byla bledá a pihovatá. Ale rty měla plné a zlatavě hnědé oči. Vypadala na pětadvacet. „Jak se jmenuješ?“

„Tiffany.“

„To je tvoje pravé jméno?“

Zasmála se a pohodila svou bronzovou hřívou. „Pravé jméno tady nepoužívám. Je to bezpečnější.“

„Pro tebe, nebo pro zákazníky?“

Než stačila odpovědět, přistoupil barman, učiněný buldok. „Co takhle láhev šampaňského pro dámu?“ otázal se.

„Zázvorové pivo stačí,“ řekla Tiffany.

„Tiffany, ty máš přece ráda bublinky. A co trochu suchýho?“ kývl.

„Ne, díky, Maxi,“ řekla.

„Pán s tebou chce jednat jako s dámou. Tak si jako dáma objednej.“

„Maxi, jseš trochu vedle,“ vpadl jsem do hovoru. „Ani ne před deseti minutami jsem jí zaplatil, aby se ohnula a plácla. Zázvorový pivo zní dobře.“

Zakabonil se na mne. „Vy jste náký velký zvíře? Možná bych vám moh nakopat...“

„Hele,“ přerušila ho Tiffany. „Před hodinou jsem u tyče vydělala. Tak mi nalej to posraný zázvorový pivo.“

„Ty se jdi vysrat.“ Sáhl po kohoutku nealkoholických nápojů. „Máš hezkou prdel a myslíš si, že seš pupek světa. A mně by se možná hodilo pár doláčů navíc do kapsy. Napadlo tě to někdy?“ Postavil před ni zázvorové pivo a odkýval se.

„Dostává pět procent,“ řekla.

„A vypadá, že si je zaslouží.“

Pokřčila rameny, vyndala krabičku marlborek a zapálila si. Měla dlouhé ušlechtilé prsty. „A co ty? Co děláš?“

„Jsem psychiatr.“

„Jako psychiatr nevypadáš – ani se tak nechováš.“

„To беру jako kompliment.“ Položil jsem jí ruku na koleno.

Odstrčila ji. „Nemůžeš na mě sahat,“ řekla. „Shora kouká šéf.“ Ukázala na řadu zrcadlových panelů vysoko na stěně. „Dal by tě vyhodit.“

„Tvůj strážný anděl?“

„Něco takového.“

„Myslím, že raději pozdě nežli nikdy.“

„Co tím chceš říct?“

„Třeba budeš časem nějakého potřebovat.“

„Udělal bys mi laskavost? Nechod' na mne se cvokařinou. Jasný?“

„Žádnej problém.“ Obrátil jsem do sebe zbytek skotské. „Někdy se zapomenu a začnu lidi srát.“ Vstal jsem a vrátil se na svoje místo u mola.

Blondýna, které nemohlo být ani osmnáct, tam ležela na zádech s roztaženými nohama a pohybovala boky, jako by souložila, v rytmu „Addicted to Love“. Stočil jsem dolarovku a hodil jí. Usmála se na mne a olízla si rty. Byla trochu podobná Kathy, stejné oříškové oči a dokonalé bělostné zuby. Představil jsem si ji, jak dospívá k orgasmu pod Trevorem, tím parchantem. Hodil jsem jí ještě jeden dolar, pak jsem se zdvihl k odchodu. Když jsem procházel kolem baru, zavolal na mne Max a podal mi složený ubrousek. „Od Tiffany,“ štkl. Dal jsem mu poslední desetidolarovku a vyšel ven.

V autě jsem ubrousek rozložil. Napsala na něj svoje jméno Rachel a číslo pípátka. S lidmi se prostě nikdy neví. Zastrčil jsem ubrousek do kapsy a nastartoval vůz. Při výjezdu z parkoviště jsem se podíval do zpětného zrcátka a viděl, jak tam vjíždí červené ferrari Trevora Lucase, nebo aspoň jsem si myslel, že ho vidím. Ale koks a chlast nadělají v hlavě paseku.

Jel jsem domů a spolkl tři valia, než jsem zamířil do postele. K odvrácení nočních můr mi dřív stačilo jedno, ale teď už ne. Ležel jsem jako tuhý, nebyl jsem ochotný povolit otěže mysli. Zdálo se, že uplynula hodina, než mě souboj sedativ a stimulačních prostředků o můj mozek konečně dostal do stavu mezi spánkem a bděním. V tom očistci jsem se modlil za svou záchranu a slyšel jsem, jak se znovu podivují, že násilník, který je schopen takto zmasakrovat ženu, se jí

dokáže zmocnit tak jemně, že nezpůsobí podlitinu ani neroztrhne
jedinou blánu jejích nejjemnějších částí.

Tři

Středa, 2.38 ráno

Seděl jsem vzpřímeně, pažemi si zakrýval obličej, abych odvrátil další ránu. Moje nohy hrabaly po matraci, až jsem se schoulil k čelu postele a houpal se jako dítě. Oči prohledávaly tmavý pokoj. Věděl jsem, že to byl sen, ale ještě jsem cítil směs tabáku a alkoholu v otcově dechu. V nose mě pálilo a čelisti bolely, jak jsem zatínal zuby. V ústech jsem měl nepříjemně sucho.

Rozsvítil jsem lampičku. Před spaním jsem se nepřevlékl a ještě jsem měl na nohou boty. Pach skotské a kouře vanul ze mne, z nikoho jiného. Namáhavě jsem vstal, shodil oděv a šel se napít z kohoutku v koupelně. Ze studené vody mně zatrnuly zuby, ale ústa a hrdlo zklidnila. Zapálil jsem si marlborku z balíčku v lékárnice a usedl do křesla vedle postele. Cítil jsem úzkost a prázdnotu. Celý bolavý.

Oč vyrovnanější jsem vlastně než takový Westmoreland? Jako lékař s vlastním roverem, který bydlí v Marbleheadu s lékařkou, jsem na povrchu neměl s psychotickým povalečem nic společného. Ale v duchu jsem věděl, že nejsem tak úplně jiný než on. On je bezdomovec, já se cítím špatně ve svém vlastním bytě, a dokonce i ve své vlastní kůži. Jeho týrají hlasy a vidiny, mne mučí vzpomínky, které mě vytrhávají ze spaní a vhánějí do náruče drogy. Kolik bolesti a jaké by mě stačilo přehodit přes hranici zdravého rozumu?

Uplynula víc než třetina z těch šestatřiceti hodin, které mi Emma Hancocková dala, a já nevěděl o Westmorelandovi o mnoho víc, než když jsem začal.

Už už jsem si chtěl nalít skotskou, když zařinčel telefon. Napadlo mě, že je to Kathy, a nevěděl jsem, jestli ho mám zvednout nebo nechat zvonit, ať se diví, kde u všech čertů jsem. Na konci Verdiktu je scéna, v níž Paul Newman nechává telefon zvonit a zvonit, protože tuší, že to volá jeho bývalá milenka, a pokusil jsem se o totéž. Ale

nejsem Paul Newman a ve skutečnosti jsem s ní mluvit chtěl. „Clevenger,“ přihlásil jsem se.

„Mám to!“ vybafl hlas na druhém konci.

„Haló?“

„Mám to.“

„Paulsone, víš, že jsou tři hodiny ráno?“

„Neslyšels mě?“ řekl. „Mám to!“

Znělo to jako od manického pacienta. „Uklidni se. Co sakra máš?“

„Jsi připraven?“

„Teď zrovna nemám nic jiného na programu.“

„Tak do toho. Posloucháš?“

„Paulsone...“

Pochechtával se. „Bylo to jednoduché, proto to bylo tak složité. Jako všechno, co ve vědě za něco stojí. Nebylo to vidět, protože to bylo moc blízko. Až jsem měl ten sen. Tobě to můžu říct, protože jsi cvokař, takže vím, že neexistuje nic, cos nikdy neslyšel. Pamatuješ si, jak ten vůl Malloy vykládal, že Sarah byla rajcovní, dokonce i když je mrtvá?“

„Jistě.“

„No, mně to někam zapadlo. A myslím, že měl pravdu, protože já... no... v laboratoři jsem ji zneužil. Po pitvě jsem se s ní miloval.“

„Ve snu?“

„Ovšemže ve snu. Copak myslíš, že jsem šílenec?“

„Pokračuj.“

„Vždyť jo. Miloval jsem se s ní, i když byla mrtvá. Úplně jako Westmoreland. To nebylo tak, že ji znásilnil a zabil. On ji zabil a pak znásilnil. Proto se nebránila, ani se tam dole nenapnula. Protože byla mrtvá.“

Vypadalo to neuvěřitelně. Potáhl jsem z cigarety.

„Jsi tam?“ zeptal se.

„Dá se to dokázat nějakým testem?“

„Nic určitého, ale něco jsem našel, co do toho zapadá. Samovolné stahy hladkého svalstva normálně vsají sperma do děložního hrdla, i v případě znásilnění. V Sarah nebylo sperma dál než ve vagině. Odhaduji, že když ji Westmoreland znásilnil, její svaly se už jen trochu škubaly.“

„To nezní špatně, kamaráde. Není to špatné.“

„Jen nevím, proč mě to nenapadlo hned. Chci říct, že šoustat s mrtvolou není nic neslýchaného. Sam jsem měl aspoň ještě jeden takový případ.“

„Nemohlo tě to napadnout, mohlo se ti o tom jen zdát.“

„Eh?“

„Nemoh sis představovat, jak s ní Westmoreland souloží, protože jsi ji chtěl sám. Rovnou tam na pitevním stole. Stejně jako Malloy. Musel jsi tu myšlenku potlačit. Ale podvědomí je mrcha zavilá, Paulsone. To mi věř.“

„Mluvíš s patologem, Franku. V žádném z těch mozků, co jsem kdy pitval, jsem žádné podvědomí nenašel. Když se na to nemůžu podívat, těžko mě přesvědčíš, že to tam je.“

„Na tvý konkrétní myšlení spoléháme všichni.“

„A co si myslíš o tom, že byla oholená?“

„Vypadalo to dobře – o moc líp než ty plátky, cos nadělal z jejích fibrotických prsou.“

„To jsem rád, žes to řekl.“ Odkáslal si. „Potíž je v tom, obávám se, že tohle všechno pro Westmorelanda nic nemění.“

„Možná. A možná taky jo.“

„Posledně, jak jsem si ověřil, byl rozsudek za znásilnění a následnou vraždu stejný jako za vraždu a pak znásilnění.“

Utřel jsem si nos a všiml si pramínku krve na prstech. „Proč si jseš tak jistý, že ji zabil on?“

„Nejsem. Já si nejsem jistý ničím. Ale jsem realista. Malloy a Hancocková k tomu přistupují tak, že je to úplně jedno – obzvláště teď, když se do toho připlctl Sam Fitzgerald.“

Sam Fitzgerald byl soudní psychiatr, jehož odborné posudky se lišily podle toho, kdo za ně platil.

Jak to myslíš, že se do toho připlctl Fitzgerald?“ zeptal jsem se.

„Myslel jsem, že to víš. Hancocková si ho pozvala. Včera večer jsem tam šel s předběžnou zprávou a Fitz se zrovna chystal k Westmorelandovi. Říkal, že ti večer zavolá, až skončí.“

„To je typicky dívčí škola Svatého srdce.“

Jakého svatého?“

„Ale nic.“ Vyfoukl jsem kroužek dýmu a pozoroval, jak se rozplývá. „Měl jsem vědět, že přímá cesta zavede člověka jen tam, kde ho jiní chtějí mít.“

Potřeboval jsem se dospat, ale neměl jsem na to čas. Naštěstí jsem měl ještě zásobičku. Sebral jsem z podlahy džínsy, vylovil z kapsy celofánové psaníčko a vdechl z něho zbytek. Pak jsem se vydal pod sprchu.

Proud teplé vody tekoucí mi po zádech mě uvolnil. Opřel jsem se obličejem do kouta mezi chladné mramorové stěny. Do mysli se mi vloudila Rachel, sedící na barové židličky v saténových šatech otevřených skoro až po rozkrok. Začal jsem se dotýkat sám sebe. Představil jsem si, že dovolila mé ruce spočinout na své noze. Odsunul jsem jí kolena od sebe a přejížděl prstem po hladké vnitřní straně stehna. Druhou rukou jsem přitáhl její židličku blíže k mé. Mohl jsem se dotýkat čehokoliv, ale dal jsem si pozor, abych se jí nedotkl tam, kde to potřebovala. Vzala mě za zápěstí a táhla k sobě. Prstem jsem přejel vlhkost jejích bavlněných kalhotek. „Prosím...“ šeptala. Chytil jsem špetkou prstů za bavlnu a vyhrnul jí kalhotky. Zalapla po dechu. Pohládl jsem pleť podél látky. Představil jsem si, jak se kouše do spodního rtu, a přidal jsem. Žádala mě: „Prosím... prosím... prosím...“ Můj rytmus ochabl. Opřel jsem se o stěnu a zavřel oči, jak moje tělo podvědomě zahánělo Rachel z mysli.

Obrátil jsem se tváří do sprchy a proudem vody si odhrnul vlasy z obličeje. Koks zabíral a moje myšlenky se jasnily a zrychlovaly. Potřebuji se dostat Westmorelandovi do hlavy. Na psychoanalýzu, na odhalení kořenů jeho psychózy nemám pět let. Nemám dokonce ani těch pár týdnů potřebných k tomu, aby thorazin umlčel jeho hlasy. Emmě Hancockové by se to nelíbilo, ale já jsem věděl, že jedinou odpověď je amytal.

Amytal boří duševní zábrany a uvolňuje traumatické vzpomínky. Poprvé jsem ho použil jako rezident v Bostonu v Zdravotním centru pro veterány z Vietnamu. Byli jsme jedním ze tří národních hospitalizačních středisek pro pacienty s nejhoršími posttraumatickými syndromy, kde „léčba selhala“, kteří se vrátili z vietnamské války, kde byli svědky krutostí tak odporných, že je

nemohli uchovat v paměti, natož o nich mluvit. Nejtemnějším důkazem toho, co prožili, byly jejich sebevražedné pokusy. Obden se někdo snažil skoncovat se životem jakýmkoli nástrojem, který mu padl do ruky – plastikovou vidličkou, neizolovaným elektrickým drátem, smyčkou vytvořenou z kalhot, na které se chtěli v koupelně oběsit. Jako když chirurg řeže vředy, vstříkovali jsme jednomu pacientovi po druhém amytal a poslouchali, jak jejich potlačené hrůzy prosakují na povrch. Pak alespoň spadla maska a my jsme věděli, s jakými strašidly bojujeme.

Injekce amytalu by Westmoreland nevyлéčila ze schizofrenie, ale mohla by překonat jeho odpor k popisování, co se v tom lynnském lesíku vlastně stalo.

Zastavil jsem horkou vodu a zadržel dech. Když jsme se s Kathy koupávali spolu, soutěžili jsme, kdo déle vydrží pod studenou sprchou. Vždycky vyhrála, protože má práh bolesti mnohem výš než já – vlastně výš než kdokoli, koho znám. Nikdy jsem ji neviděl užívat třeba aspirin, ani tehdy ne, když po jedné mé beztaktnosti praštila do zdi a zlomila si dva prsty. Zase jsem se opřel o mramor a představoval si ji před sebou nahou, chechtající se jako skřítek, zatímco já se třesu chladem. Kde se asi bude sprchovat dnes ráno?

Na policii jsem dorazil v 6.15. V prosklené budce u dveří k vazebním celám měl službu Tobias Lucey, další policejní nováček, a četl si *Boston Herald*. „Jmenuji se Clevenger,“ vyrušil jsem ho, „a jsem psychiatr pana Westmorelanda.“

Pohlédl na mne a vrátil se k četbě. „Abych vás mohl pustit dovnitř, potřebuji povolení od kapitánky Hancockové,“ řekl. Na policajta to byl takový věchýtek, ale v hlase měl aroganci.

„Já vím, že teprve začínáte,“ usmál jsem se. „Ale já podezřelé navštěvuju pořád.“

„Jenže já jsem žádné vyrozumění nedostal.“ Obrátil stránku.

„To si myslíte, že jsem tady tak časně ráno jen proto, abych vás otravoval?“

Konečně se mi podíval do očí. „Westmoreland nemá návštěvy. Platí pro něj zvláštní bezpečnostní opatření. Včera někoho napadl.“

„Já vím. A víte, jak to vím?“

Neodpověděl.

„Protože napadl mne. A jestli se k němu nedostanu s jeho medikací, tak holt můžu zas jít.“ Přidržel jsem před ním ampulku amyvalu.

„Já vás nemůžu k nikomu pustit, dokud nepřijde kapitánka Hancocková. Žádné výjimky.“ Pohlédl na hodinky, pak se vrátil k novinám. „Bude tady v půl osmé.“

„No tak to nechám tady u vás,“ řekl jsem. Prostrčil jsem amyval pod sklem. „Řekněte tetičce Emmě, že jsem tady byl v půl sedmé s injekcí, tak jak jsme plánovali. Jestli Westmoreland ztratí hlavu a rozbije si ji o zeď, já za to nenesu zodpovědnost. Byl jsem tady, abych udělal, co je třeba, ve správnou dobu.“ Měl jsem se k odchodu.

„Eh, doktore...“

Zastavil jsem se a obrátil. „Clevenger. Frank Clevenger.“

„Opravdu záleží na jedné hodině?“

Předvedl jsem divadélko, jak se pracně uklidňuji. „No, policisto Lucey, to je těžko říct. Westmoreland může být docela v pořádku do sedmi. Možná i do půl osmé. Možná i do osmi. A pak si může do dvaceti minut třeba ukousnout prst nebo vypíchnout oko.“

„To jsem nevěděl,“ pokrčil rameny.

„To je první krok.“

„Prosím?“

„První krok k osvětlení. Vědět, že nevíte.“

„Jistě...“ Hleděl na mne, jako bych byl blázen já. „Tak do něj ten lék vrazte.“

Westmoreland dostal teprve po půlnoci thorazin a ležel na podlaze celý schoulený v tvrdém, ale nepokojném spánku, jen v tričku a špinavých trenýrkách. Zbytek jeho oděvu se válel na pryčně, jako by tam ležel nějaký člověk. Vycházelo slunce a mříže na okně na něj vrhaly dlouhé stíny. Každou chvíli sebou některý jeho úd škubl.

„Smrdí jak hnůj,“ prohlásil Lucey. Odepnul si od pásku kroužek s klíči a strčil jeden do zámku cely.

Chytil jsem ho za zápěstí a vrazil mu palec do měkkého místa mezi kostmi. „Tiše,“ řekl jsem.

Zamžikal a pokusil se uvolnit.

„Tiše,“ opakoval jsem. Pustil jsem ho a přiložil si prst na rty.

Nasupeně na mě zíral, ale pak otevřel dveře.

Vešel jsem sám a přiklekl k Westmorelandovi. Oční bulvy se mu pod víčky pohybovaly. Jeho dech se rovnal řadě těžkých vdechů a výdechů. Natáhl jsem amytaľ do injekční stříkačky a opatrně mu stáhl paži. Žíla vystoupila. Vnořil jsem do ní hrot jehly. Westmorelandova tvář se stáhla, ale neprobudil se. Pomalu jsem stlačil píst.

Amytaľ pálí, když vtéká do žíly, a právě když jsem s injekcí končil, otevřel Westmoreland oči. Pár vteřin zíral na kapku krve, která se mu objevila na paži, pak na injekční stříkačku v mé ruce. Jeho obličej se zkřivil děsem. Beze slova se udeřil do tváře.

„Popadněte ho!“ křikl jsem na Luceyho.

Westmoreland se začal divoce mlátit. Stačil jsem zachytit jen jednu jeho ruku. Zasadil si úder do nosu.

Lucey nad námi stál celý vyděšený.

Vztáhl jsem ruku, popadl ho za opasek a přitáhl k podlaze.

Společně jsme Westmorelanda přemohli, ale teprve když si rozsekl ret a způsobil zranění nad okem. A pořád s námi zápasil – nebo sám se sebou – vším, co měl.

„Co to s ním sakra je?“ dotazoval se Lucey. „Co jste mu to dal za dryják?“

„Dryják je bliják!“ řval Westmoreland. „Strom je hrom!“

„To brzy přejde,“ ujistil jsem ho vyrovnaně.

Westmoreland se vyrval z Luceyho sevření a zasadil si solidní úder přes ucho.

„Zbláznil se,“ řekl Lucey.

„Buďte zticha a držte ho.“

„Doprdele, Ježíši Kriste!“ Lucey popadl Westmorelanda za paži a přidržel ho u země.

„Svatá Maria přišla, přišla, přišla ke mně,“ chrlil Westmoreland. Vzepjal se do oblouku v posledním pokusu nás přemoci, pak se zhroutil na podlahu.

„Jestli je po něm, posral jste to vy,“ pravil Lucey.

„Není po něm.“

Hleděl na mne pochybovačně. „Já to snad hned zavolám kapitánce Han čočkové.“

„Potřeboval bych vás tady.“

„Už s ním nic nedělejte,“ varoval mě. Vstal a šel ke dveřím.

„Jak to myslíte?“

Dveře cely se zabouchly. „Parchant bláznivej,“ mumlal si cestou.

Westmoreland už vypadal klidněji, i když se mu po obličejí řinula krev. Tiše ležel se zavřenýma očima. Asi minutu jsem mlčel, pak jsem ho vzal za ruku. Dlaň měl suchou a mozolnatou. „Pane Westmorelande,“ řekl jsem, „já jsem psychiatr. Jmenuji se Frank Clevenger. Vzpomínáte si, že jste se mnou včera mluvil?“

Neodpověděl.

„Po tom léku, co jsem vám dal, se vám bude se mnou lehčeji hovořit,“ řekl jsem. „Je to takové sérum pravdy.“

Bezhlasně pohnul rty.

„Po něm se dobře mluví.“

„Dobře,“ šeptl.

Chtěl jsem začít prostými fakty. „Víte, kde teď jsme?“

„Ano.“

„Kde jsme?“

„V pekle, otče. V útrobách světa. Já jsem výkal lidstva.“

„A jak se jmenujete?“

Westmoreland stáhl obličej a mlčel.

Nechtěl jsem prohrát naléháním na něco, co by neakceptoval. „Proč jste tady, synu?“ zeptal jsem se.

„Bůh mi ji dal,“ řekl nabíraje k pláči. „Nejčistší z čistých.“

„Dostal jste dar od Boha?“

„Byla to panna Maria, darovaná mi v lese.“ Otevřel oči a hleděl skrze mne. „Já jsem ji zničil. Po zemi už nebude chodit žádný Syn boží.“

Vzpomněl jsem si na Westmorelandův blud se sochou Madony, kterou ukradl z kostela Andělů. „Jak jste tu pannu zničil?“ zeptal jsem se.

Chvilku mlčel. „Had,“ řekl konečně. „Vložil jsem hada do jejího lůna.“

„Bránila se vám?“

„Nikdy proti mně nic neměla.“

„Křičela?“

„Ona se neprobudila. Můj anděl spal v oblaku z listí.“

„V oblaku z listí...“

„Jen její ruka se ke mně natáhla. Ale já jsem se s rukou nespokojil, otče. Ne. Ne. Ani s tou nejsvatější ze svatých rukou. Odkryl jsem jí nohy a lůno. Jsem hříšník a zasloužím si Jeho hněv. Jsem nejhanebnější démon, jaký kdy navštívil zemi. Musím být souzen.“

„Jak jste věděl, že je Madona mrtvá?“

Westmoreland začal příliš rychle dýchat. „Vzal jsem ji do náručí...“

Bůh zanechal svou hroznou stopu... Krev... lepkavá... mokrá Všude...“

„Jakou stopu Bůh zanechal?“

„Vzal... vzal si zpět mléko.“

Slyšel jsem, že se dveře cely otvírají.

„Konec debaty, Frankensteine,“ pravil hlas. „Přetáhl jste návštěvu.“

Vzhlédl jsem a spatřil Malloye, rozkročeného, s rukama v bok. Lucey ho doprovázel.

„Tentokrát jste se opravdu překonal,“ odfrkl Malloy. „Kapitánka Hancocková vám předloží vaši vlastní hlavu na zasraný míse. Máte na ni počkat v její kanceláři.“

„Někdo na něj musí dávat pozor,“ řekl jsem a ukázal na Westmorelanda. „Amytal bude působit nejmíň dvacet minut.“

„Víte vy co? Už jsem vám řekl: mám vašich posranejch blábolu dost. Pojd'te odtud.“

„Kdo ho ohlídá?“

Obepnul buclatými prsty svůj pendrek. „Vy byste asi chtěl, abych si pro vás došel.“

Vstal jsem. „Tak pojd'te,“ řekl jsem, upíraje na něj pohled. „Nebo je pravda, že si troufnete jedině na spoutaného?“

Asi vteřinu nebo dvě na mne zíral, ale pak uhnul pohledem. „Už jsem řekl. Vypadněte.“

Pomalu jsem vyšel z cely a rovnou k němu. „Tak teď poslouchejte, Malloyi. Vy nebo policista Lucey byste měli u pana Westmorelanda zůstat. Jestli začne mít pocit, že mu někdo krade myšlenky, tak máme na krku pěknou poprask. Jasný?“

Obrátil se k cele. „Hej, generále,“ zvolal. „Chybí vám něco?“

Westmoreland se nepohnul.

Klidně jsem mohl Malloye vyřídít kolenem do jeho ochablého břicha, ale Lucey stál jen asi metr od něho a člověk nikdy neví, co

policajt udělá se zbraní. Hluboce jsem se nadechl a zavrtěl hlavou. „Já nevím, co vás tak nasralo, ale měli byste si to rozmyslet, než se naseru já.“

„Já jsem tak vyděšenej, že se uvnitř celej klepu.“

„Ale no tak! To je teprve začátek,“ řekl jsem, procháze je kolem něho. „Ted’ mě teda můžete zavést k Emmě.“

Protlačil se okolo mne, aby šel první.

„Ještě pár sezení a nebudete ty svoje lesklý boty a odznak potřebovat,“ řekl jsem.

Tři hodiny spánku mi nestačily. Chtěl jsem do sebe vrazit druhý gram, ale rozmyslel jsem si brát ho na stanici. Přecházel jsem po kanceláři Hancockové sem a tam a díval se na její fotky s místními významnými osobnostmi, pokrývající celé stěny. Byly tu její obrázky se starostou McGinnisem, poslancem DeTuleem, školním inspektorem Coughlinem, městským radním Caldwellem, komisařem Rollinsem. Na každé fotce byla hlavně Hancocková, částečně proto, že je tak tělnatá, a částečně proto, že to byla jediná žena na snímku. Uchechl jsem se, ale bez humoru. Čekání na ni mi trochu připomínalo dětství, kdy jsem sedal ve svém klaustrofobním pokoji v Shepherd Street a snažil se komiksem a Spidermanem zahnat myšlenku, že otec má vypitu pátou skleničku bourbonu, chodí po obýváku a vykřikuje povely z korejské fronty, o které nikdy nemluvil, když byl střízlivý. Slyšel jsem, jak stoupá po schodech, a v duchu jsem probíral seznam možností. Mohl bych se schovat pod postel nebo do šatny, ale kdyby mě našel, byl by výprask ještě horší. Mohl bych zdrhnout oknem a po požárním schodišti, ale byl jsem přesvědčen, že by mě dohonil. Mohl bych zavolat matku, ale věděl jsem, že se pravděpodobně sama už někde schovává. Tak jsem tiše čekal a naslouchal otcovým rozvážným krokům po schodech z tvrdého dřeva. Blíží a blíží. Chvilku jsem byl skoro přesvědčen, že na zdi za mým oknem visí Spiderman, připravený nastavit mi síť, abych se mohl zhoupnout. Ale když otec s přesností hodin došel na čtrnáctý schod, rozeznával jsem cvaknutí přezky jeho opasku, po němž bude následovat hrůzostrašný zvuk kůže, protahované oky kalhot. Nejhorší byl výraz otcovy tváře, když vcházel do dveří. Nevypadal rozzlobeně. Vypadal unaveně a otráveně,

jako by měl vynášet odpadky. Nechápal jsem tu jeho lhostejnost, a také mě děsila. Dnes vím, že nešel po mně, že ani nevěděl, odkud se v něm to násilí bere, a tím se pravděpodobně vysvětluje, proč to vždycky trvalo tak dlouho.

Právě jsem dokončoval obhlídku stěny cti Hancockové, když vešla. Byla vytočená. Ruměnou tvář měla teď zrudlou. „Brejtro, Franku,“ řekla, aniž na mne pohlédla.

„Mrzí mě, že ti komplikuju den.“

Přistoupila k psacímu stolu a začala vyndávat věci z aktovky. „Když Malloy volal, přihnala jsem se tak rychle, jak to jen šlo. Ale jsem ráda, žeš tady měl trochu času pro sebe.“ Hodila štos papírů na podložku ze svého papíru, pak vytáhla stoh desek a začala je ukládat do kartotéky. „Ta kancelář není nic moc – ne jako u doktora nebo u advokáta – ale stejně jsem na ni docela hrdá.“ Zavřela kartotéku, přešla před psací stůl a sedla si na jeho okraj. Kývla na fotografie na zdi. „Líbí se mi, když člověk vidí, že všichni, kdo ve městě pracují, od policajtů po učitele, jsou navzájem propojeni. Ono je moc důležité, aby si nikdo nemyslel, že je sólo. Protože bez týmové práce by tohle město – a každé město – zahynulo.“

Zdvihl jsem ruce. „Chápu, kam míříš.“

„Myslela jsem si to,“ řekla a pohodila hlavou, „ale už si sebou nejsem jista. Pokud jsem nedostala chybné hlášení, jednal jsi za mémi zády a píchl mému zadrženému narkotikum. Jestli tohle je tvoje představa *týmové práce*...“

„Jestli dovolíš, vysvětlím ti to.“

„Prosím.“ Zapracovala jedním nehtem o druhý. Kousek červeného laku odletěl. „Vysvětluj.“

„Podívej, já jsem musel rychle něco udělat. Lidi jako Westmoreland, opravdoví paranoidní schizofrenici, se domnívají, že jsou pořád v obležení. Že se všichni chtějí dostat do nich, slyšet jejich myšlenky, nasazovat jim do hlavy všelijaké nápady. Aby byla vůbec naděje prolomit jejich paranoi, musíme je celé týdny cpát thorazinem. A my potřebujem odpověď teď hned.“

„To možná proto, že se ti nelíbí ty odpovědi, co jsme dostali. Jenže tohle oddělení nevedeš ty, ale já. Já jsem ti položila jen jednu otázku –

jestli můžu zadrženého vyslechnout. Vzpomínáš si snad, že bych tě žádala, abys začal vlastní vyšetřování?“

„Emmo, já mám z toho případu mizerný pocit a jediná cesta do Westmorelandovy hlavy je amytal. Napadlo mě, že jestli Sarah zabil on, pak by nám mohl povědět, kam ukryl vražednou zbraň a...“ Hancocková poklepávala nohou, „... a ty prsy. Jestliže vrahem není on, tak vraha možná viděl. Co mi pověděl, nasvědčuje tomu, že Sarah našel v hromadě listů. A souložil s mrtvolou.“

„Nechutné! Skončil jsi?“

„Byla už mrtvá.“

„Byla už mrtvá! Víš, kolik vrahů mi už přísahalo, že tělo jen *našli*? Co ta krev, co ji měl na sobě?“

„On nejdřív ty její rány neviděl. To teprve, když ji znásilnil a vzal do náručí. Myslel, že je to jeho Madona. Když sem telefonoval, neječel něco o *jakékoli* panně, ale o Panně, o Panně Marii. O daru od Boha.“

„O daru od Boha. Tohle by se hodilo jako hlavní titulek do Itemu. Třeba začnou rubriku o mimozemšťanech.“ Pohodila hlavou. „Všiml sis, kolik psychopatů se schovává za Boha? Ten je oblíbenou zástěrkou ďábla.“

Měl jsem chuť zeptat se Hancockové, co její náboženství pomáhá zakrývat *jí*. „Westmoreland není žádný ďábel,“ řekl jsem. „Není ani sprostý vrah, je to jen blázen, který se octl na nesprávném místě v nesprávnou dobu.“

„Vždyť se hned sám přihlásil policii! Celou dobu se chce přiznat. A teď dáte vy dva dohromady jinou historku pod vlivem amyvalu. Žasnu nad tebou. Myslela jsem, že jsi opatrnější, od té doby, co Prescott zabil tu roztleskávačku. Ale tohle zní víceméně stejně.“

„Prescotta do toho nepleť...“ Cítil jsem, že se přestávám ovládat, a dovolil jsem si vteřinku na uklidnění. „Amytal je spolehlivý prostředek na vyvolání traumatických vzpomínek.“

„*Spolehlivý*? Myslela jsem, že tohle svinstvo už před deseti lety vyhodili na smetiště. Ten by dostal cokoliv z kohokoliv.“

„Ale ne, když ten rozhovor provádí...“

„Když ho provádíš ty. Mistr. Chápu. No, soudy s tebou nesouhlasí. Já taky ne. Co ti ten Westmoreland navykládal, je irelevantní. Ale to

mi ještě tak moc nevádí. Co mě opravdu zklamalo, je, žeš jednal za mými zády.“

To mi rozproudilo adrenalin. „Za tvými zády? Proč bych měl jednat za tvými zády? Tys byla přece dávno přede mnou...“

„Nemusíš mluvit v hádankách. Já vím, že tvůj kamarád Levitsky tady viděl Fitzgeralda. No a co? Já mám právo slyšet další názor, když chci. Řekla jsem ti, že máš šestatřicet hodin, než za Westmorelandem zapadnou dveře, a myslím to vážně. Ale to neznamená, že musím tiše sedět a čekat.“ Ukázala na mne prstem. „To není žádná maličkost, Franku. Měla bych to oznámit Lékařské komoře. Tys neměl soudní příkaz, abys Westmorelandovi píchl tu injekci, a určitě jsi neměl jeho souhlas.“

„Kolik platíš Fitzovi?“

„Míň, než platím tobě za to, abys mi vrážel kudlu do zad. Jasný?“

„Já ti nevraším kudlu do zad. Já jen vím, že z vraha na svobodě koukají ošklivý titulky v novinách a škoda bude mnohem větší, jestli necháš zavřít nesprávnýho chlapa a za chvíli tu budeme mít další mrtvolu. Pak by ses teda s tou komisařkou mohla fakt rozloučit.“

„Věř mi, když ti říkám: Já nepotřebuju radila kvůli své kariéře. Já mám všechno pojištěno.“

„Tím jsem si jist. Pokud se neobjeví další mrtvola. Pak se rozpoutá peklo.“

„Bezpochyby. Ale víš co? To se nestane. Už tuhle práci nějakou chvíli dělám – mnohem dýl než ty. Westmoreland půjde před soud pro vraždu, kterou spáchal, a bude shledán vinným.“

„Ale obhajoba mě předvolá a já budu svědčit. To bude případ já versus Fitz. Westmoreland není schopen výpovědi. A já rovnou řeknu, že si nemyslím, že kdy byl.“

„Než dojde k procesu, možná už nebudeš mít licenci.“ To mě nadzdvihlo. Hluboce jsem nabral dech. „Přestaň mi vyhrožovat, Emmo. Já na buzeraci reaguju dost špatně.“

„Za tím by mohly být ty tvoje noční nakupovací záchvaty před hotelem Emerson,“ pošklebovala se. „Když se nevyspíš, jsi nervózní. Tvoje úsudky můžou bejt úplně vedle. To je další věc, kterou bych měla prozradit Lékařské komoře.“

„Co sakra...“

„Nech toho, Franku. My máme před Emersonem už celé měsíce policejní kamery. Opravdu by sis měl dávat větší pozor.“

V tu chvíli vpadl do kanceláře Lucey. Vypadal zděšeně. „Potřebujem tam pomoc. Westmoreland zas řádí.“

Hnal jsem se s oběma do cely. Westmoreland se tiskl k protější stěně, Malloy stál proti němu. Westmoreland měl vypláznutý jazyk a kousal se do něj. Po bradě a krku se mu řinula krev.

Malloy šmátral rukama ve vzduchu. „Jen klid,“ blekotal.

Westmoreland zaječel. Krev vystříkla. Zase si zachytil jazyk mezi zuby a zakousl se.

„Doprdele,“ pronesl Malloy. Zřejmě si stíral z tváře krev.

„Může mi to někdo vysvětlit?“ tázala se Hancocková.

Malloy se neobrátil. „Položil jsem mu jednoduchou otázku a on se rozzuřil.“

Vešel jsem do cely a postavil se vedle Malloye. „Jakou otázku?“ zeptal jsem se.

Pokrčil rameny. „Jak se doopravdy jmenuje. Jen tuhle.“

„Řek vám to?“ zeptala se Hancocková.

„Nejdřív ne. Musel jsem se ptát asi šestkrát, než jsem z něj dostal George La- a něco. Pak už se začal takhle ničit.“

Westmoreland sevřel dásně. Krev prýštila silněji.

„Georgi, vždyť si jen ubližujete,“ řekla Hancocková.

Bylo to od ní nesmyslné a Westmoreland se rozeřval, pak se ještě zuřivěji zakousl sám do sebe. Ale vnukla mi nápad; totiž, že jediná osoba, které chce Westmoreland ubližovat, je on sám. Odstoupil jsem od Malloye a postavil se ke stěně, asi tři metry od Westmorelanda. Vyndal jsem stříbrný kapesní nožík, který nosím u sebe, abych si naporcoval koks, a otevřel ho.

„Dej to pryč!“ vyjekla Hancocková.

Pohlédl jsem na Westmorelanda. Jeho pohled se střetl s mým. Zdvihl jsem paži tak, aby viděl, co dělám, a přiložil jsem si čepel nože k zápěstí. „Vaše bolest je moje bolest,“ šeptl jsem. „Řekněte mi, kdy mám přestat.“

Westmoreland stále svíral čelisti.

Přejel jsem si čepelí po pokožce, takže zanechala na mém zápěstí bílou čáru.

Oči se mu rozšířily, ale čelisti zůstaly sevřené.

Zaťal jsem zuby a táhl čepelí po zápěstí tak, aby porušila pokožku. Objevila se zřetelná čára, pak zrudla krví.

„Ach bože,“ šeptal Malloy.

Westmoreland zíral na mé zápěstí, pak se podíval na svoje.

Vrátil jsem se čepelí na místo, kde čára začínala, a přitiskl natolik, aby se hrot na pár milimetrů zaryl. Vteřinu jsem cítil ostrou bolest, pak se bolestný pocit rozšířil po celé ruce. Opřel jsem se o stěnu.

Westmoreland začal vzlykat.

Pohlédl jsem na něj a viděl, že si jazyk svírá mezi zuby dál.

Přitiskl jsem nůž trochu víc.

Padl na kolena. Jeho čelisti se konečně uvolnily. „Přestaňte, otče,“ žádal. „Stačí moje hříchy.“

Chvilku jsem se opíral o stěnu, pak jsem odtáhl čepel od zápěstí a šel k němu. Vztáhl jsem ruku. Vzal mě za ni a nechal se dovést k pryčně.

„Zajistěte, aby se na něj podívali na ambulanci,“ řekl jsem Hancockové, jakmile jsme byli z cely venku.

„Tos teda něco předvedl, Franku,“ řekla. „Jak jsi věděl, že s tím přestane?“

„Protože není zabiják.“

Ztuhla. „Kličkuješ za falešným míčem a moc ti to nejde!“

„Nikdy mě nenapadlo zahrávat si s lidskými životy,“ řekl jsem a vyšel kolem ní z policejní stanice.

Čtyři

Dovlekl jsem se na parkoviště, vsoukal se do auta, nastartoval a zůstal sedět se zavřenýma očima. Byl jsem vyčerpaný a v koncích. Jestli Hancocková splní svou hrozbu a udá mě Lékařské komoře, mohou mi opravdu odebrat licenci. Pak se mohu rozloučit s domem a asi také s roverem – a to všechno, právě když se rozpadá můj vztah s Kathy. Ale ničím z toho se nemohu nechat zastavit. Je to Westmorelandova jediná šance, a na to nemám žaludek, abych nechal zničit bezbranného člověka. Nedá se ani vypovědět, jaké hrůzy asi spřádá jeho mysl ve vazbě. Mříže cely jsou pro něj možná břitvy připravené ho rozčtvrtit. Policie, to by mohli být vetřelci, používající ho k bizarním pokusům. Kdysi jsem viděl psychotického vězně, který si rozrazil lebku nárazem do kouta cely, přesvědčen, že má mozek prolezlý červy. A Westmorelandovo uvěznění představovalo jen polovinu problému. Jestliže je uvězněn neprávem, pak je skutečný zabiják na svobodě a může vraždit znovu.

Roztrhl jsem druhý sáček koksu a vdechl asi čtvrt gramu. V zápěstí mi tepala bolest a po ruce stékala krev. Sebral jsem ze zadního sedadla jelenici a přitiskl si ji na ránu. Z její mělké části přestala krev prosakovat asi za minutu, ale z bodu, kam jsem vrazil hrot nože, prýštila dál. Kokain je silné anestetikum a slušný vazokonstriktor, a tak jsem si zápěstí osušil a trochu prášku nasypal na řez. Tím byl odstraněn palčivý pocit a zmírněno krvácení, ale jen na pár vteřin. Potřeboval jsem to zašít. Rozjel jsem se na ambulanci nemocnice Stonehill.

Službu měl Nels Clarke, rodinný praktický lékař, který by se mohl vydávat za drvoštěpa. Zastihl jsme ho u počítače, jak ověřuje laboratorní výsledky. Vzhlédl a viděl zakrvácený hadřík, který jsem tiskl na ránu.

„Co se ti to sakra stalo?“ ptal se.

„To nic není. Jen jsem se trochu řízl. Ale myslím, že se to samo nezahojí.“

„Zaregistroval ses vpředu?“

„Zaregistroval...?“

„No jo. To myslíš, že všeho nechám a budu se zabývat tvým škrábnutím na ruce?“

Neměl jsem energii ani se naštvat. „Já si to udělám sám. Kde bych mohl dostat jehlu a nylon pětiku?“

„Franku!“

„Já si to seženu sám,“ a vykročil jsem pryč.

„*Franku!*“

„Co?“

„Dělal jsem si srandu.“ Zamračil se. „Je ti něco?“

„Dlouhej den.“

„Dlouhej den? Vždyť je čtvrt na devět.“

„Ráno, nebo večer?“

Kývl na mne. „Pojď se mnou.“ Zavedl mě do jedné z kabin se závěsem, usadil mě a hrábl po chirurgickém tácu. „Mrknem se na to.“ Přikryl stůl přede mnou zelenou rouškou a položil na něj moje zápěstí. „Myslím, že tu ruku zachráníme,“ vtipkoval. Natřel mi pokožku betadinem, pak lihem.

Zamžikal jsem.

„Pálí to,“ usmál se.

„Díky za upozornění.“

Urovnal mi paži do správné polohy. „Chceš trochu lidokainu, než začnu?“

„Ne.“

„Á, asketa.“

Musel jsem se uchechtnout. „Já nechci trochu. Chci hodně. Pokud se nemýlím, jsi rodinný praktik, ne zrovna chirurg.“

Zasmál se opravdu potěšený a já si uvědomil, proč ho pacienti zbožňují. Ještě mu nebylo čtyřicet, ale vyzařovala z něj vřelost starého venkovského doktora. Natáhl injekční stříkačku a obratně ošetřil okraje rány. Pokožka se absorbováním anestetika napjala a narovнала. Když prováděl první steh, cítil jsem jen lehké škunutí.

„Tak co se ti stalo?“ ptal se. „To tě podrápala nějaká pěkná osůbka?“

„Ani bych neřek, že pěkná.“

Znovu zapracoval jehlou. „Jméno?“

„Ale jistě. Generál William Westmoreland.“

„To jsem nevěděl, že jsi pod obojí. A zrovna voják! To je dobrý!“

„No, on je to paranoidní schizofrenik. Vyšetřoval jsem ho ve vazbě a trochu jsme se tahali o ostré předměty.“

„Takže v práci, jak vidím. Jenže je to tvoje práce.“ Zavázal druhý uzlík. „Není to ten, co zabil Sarah Johnstonovou?“

„Takže to prosáklo ven, co?“

„Jenže na titulní stránce *Itemu* včera večer! Já jsem ji neznal, ale myslím, že jsem ji jednou nebo dvakrát potkal v bufetu. Zaplatřpámbu, že toho parchanta chytli.“ Nastříkal na ránu trochu fyziologického roztoku, aby spláchl krev. „Prý polovina sester na psychiatrickém oddělení ohlásila nemoc. Tady je nás taky málo. Neumím si představit, jak by to tu vypadalo, kdyby ten chlap byl ještě na svobodě.“

„Doufejme, že se to uklidní.“

„On je opravdu blázen, že? V novinách bylo, že ji rozřezal.“

Nechtěl jsem se do toho zaplétat. „Mluvili jsme jen pár minut.“

„Aha.“ Vzhlédl ke mně, pak se zase věnoval ráně. Provedl další steh, zavázal a odstříhl. Zamračil se. „Tohle je pracovní úraz. Předpokládám, že nemusím klást standardní otázky.“

Pozoroval jsem, jak se jehla zase noří do mé pokožky. „Standardní otázky?“

„No vždyť víš. Na řeznou ránu na zápěstí je celý protokol. Dokonce bych měl konzultovat psychiatra. Ale protože ty jsi psychiatr – a kamarád, tak jsem si jist, že mi řekneš, jestli si o tebe mám dělat starosti.“

„Starosti? Snad si nemyslíš, že jsem *sebevrah*?“

„To je rutina.“

„Nelsi, já jsem se nepokoušel zabít. Já se mám příliš rád, než abych na to jen pomýšlel. To bych se spíš pokusil sám sebe klonovat.“

Usmál se a zavázal nylonovou nití posledním uzlíkem. Měl jsem pět stehů. „Jen jsem si chtěl být jist, kvůli Kathy a tomu všemu.“ Upustil jehlu na plastický tác a stáhl si rukavice. „Ne že byste se rozcházel poprvé.“

„To jsem nevěděl, že je tady taková drbárna.“

„Trevor je diskrétní asi jako hlásná trouba.“

„Trevor? To je stará záležitost.“

Složil chirurgickou roušku, hodil ji do koše se špinavým prádlem a šel si k umyvadlu umýt ruce. „Ale, vyprdni se na něj.“

„Nelsi...“

Obrátil se ke mně. „Co takhle dát si kafe nebo něco?“

„Nech těch manýr pro zarmoucené příbuzné. Prostě mi to řekni.“

„Co ti mohu říct?“ Slyšitelně vydechl, pak se zády opřel o umyvadlo. „Tak jo. V noci jsem sloužil místo Bucka Berensona. Přišlo děcko s ošklivě pořezaným obličejem – proběhlo skleněnými dveřmi. Tak jsem volal Trevora na plastiku. Zrovna si na něj nepotrpím. Myslím, že je magor. Ale chirurg je to nadaný, o tom nikdo nepochybuje. Kdybych se zranil já, chtěl bych, aby mě operoval on. No, dorazil sem tak v osm, devět hodin a začal mě honit... Určitě nechceš kafe?“

„Děkuji. Ne.“

„Nevadí.“ Hleděl na podlahu. „Tak jsem tedy zavolał Trevora a on přijel a začal říkat, že chce být s tím děckem rychle hotov, protože...“

„Jen ven s tím!“

„Protože na něj doma čeká Kathy.“ Díval se na mne, jako by mi právě sdělil, že mám rakovinu.

Vydechl jsem zhluboka. „Moh jsem vědět, že tohle přijde.“

„Já si připadám jako blbec,“ řekl potřásaje hlavou. „Neměl jsem ti to říkat.“

„Stejně bych se to dřív nebo později dověděl.“

„Chceš o tom mluvit?“

„Není o čem. Kathy kamarádila se Sarah Johnstonovou. A je to její věc, kde hledá útěchu.“ Shrnul jsem si rukáv a měl se k odchodu.

„Jsi si jist, že pro tebe nemůžu něco udělat?“

„Jednu věc ano.“

„Ven s tím.“

„Jen mi dej vědět, jestli se objeví něco divného. Škrábance. Kousance. Známký rvačky.“

„To není zrovna povzbudivý požadavek od toho, kdo pracuje na nejnovější lynnské vraždě. Snad přece našli toho pravého, ne?“

„Myslím, že se to brzy dovíme.“

Šel jsem na toaletu a zavřel se tam. Pustil jsem studenou vodu a oplachoval si obličej, znovu a znovu. Potřeboval jsem zůstat vzhůru a ovládat se, jenže mi myslí poletovaly představy Trevora s Kathy. I když jsem bral v potaz náhlou ztrátu Sarah, nedovedl jsem pochopit, proč jí tak otrásl ten můj kokain. Jakou záchranu před náhodnostmi tohoto světa očekávala od noci strávené s plejbojem? Pokud ovšem právě náhodnost – nepředvídatelnost života a umírání vztahů – nebyla právě to, co si chtěla zopakovat. Ale to byl jen dohad. Třeba se Nels spletl, třeba Trevor přeháněl a udělal z Kathyina telefonátu hned rande. Nebyl jsem sice v takovém stavu, abych za ní mohl jít, ale potreboval jsem tu historku slyšet z první ruky. Otevřel jsem sáček a dopřál si špetku. Pak jsem vyjel do čtvrtého podlaží na porodnicko-gynekologické oddělení.

Kathyina kancelář byla jedna ze šesti v řadě za půlkruhovým recepčním pultem. Sekretářka Kris Jeroldová, mladá aktivistka klubu homosexuálů s odbarvenými blondatými vlasy na ježka, mi pokynula, abych se posadil, než dotelefonuje. „Ještě tů není,“ řekla a zavěsila. Prsty si prohrábla tři zlaté kroužky, které měla v ušním boltci. „Volala mi už předtím, že přijde až v devět.“

„Počkám v její pracovně.“

Váhavě přikývla.

Zareagoval jsem zkratově. „Je v tom nějaký problém?“ zeptal jsem se.

„Ne že bych o nějakém věděla.“

„No, a je nějaký, o kterém *nemůžete* vědět?“

„Já miluju psychiatrii,“ usmála se, pak se zarazila. „Abyste čekal v pracovně, v tom vůbec není problém. Chtěla jsem se jen zeptat, jak to doktorka Singletonová snáší, že ztratila přítelkyni.“

„Sám se pokouším do toho vcítit. Jak vám připadá?“

„Já jsem se s ní moc neviděla. Včera odešla brzy. Teď tu už polovinu své ranní ordinační doby není.“ Potřásla hlavou. „Byly skoro jako sestry...“

„Ano.“ Zase jsem pomyslel na požár, který Kathy připravil o sestru. „Myslím, že to tak bylo.“

„Budu brát její telefony, až přijde.“

„Díky.“

Vešel jsem do Kathyiny pracovny a klesl do křesla u psacího stolu. Cítil jsem její voňavku, usmál jsem se na svou fotografii, kterou měla ve stříbrném rámečku s okrajem z korálků, který jsem jí dal k Vánocům. Seděl jsem na ní před lynnskou putykou zvanou Irská mlha rozkročmo na černém motocyklu Harley Fat Boy, který jsem koupil pár týdnů po našem seznámení, a tvářil se samolibě. Uchechtl jsem se při vzpomínce, že jsem za tu motorku zaplatil penězi odloženými pro návrat k psychoanalytikovi. „Měl by sis nejdřív uvědomit, kam chceš jít, než začneš šít z toho, jak se tam dostat,“ řekl mi můj psychiatr Ted Pearson, když jsem zrušil dohodnutá sezení.

„Já myslím, že už budu v pořádku,“ řekl jsem.

„Tak jsi na tom ještě hůř, než jsem předpokládal,“ pravil. „Až mě budeš potřebovat, zavolej.“

Během loňského roku jsem byl několikrát v pokušení Pearsonovi zavolat a povědět mu, jak se cítím ztracený, ale Pearson přešel na místo šéfa státního Programu pro lékaře s drogovou závislostí, určeného k vyhledávání a léčení alkoholismu, narkomanie a duševních chorob mezi doktory, a od toho jsem se raději držel dál.

Kathyina místnost byla vybavena běžným nemocničním nábytkem, ale Kathy ji vylepšila. Prostor před psacím stolem zaujímal křeslo pro dvě osoby od Laury Ashley. Na pruhu krajky na příborníku stála řada panenek s porcelánovými hlavičkami. Místo obvyklých sbírek hodnotní a udělených cen visely na stěně originální olejomalby hrajících si dětí. Výhledu na čínžák za oknem bránila tabule ze starožitného barevného skla a vrhala na šedý koberec oranžově žluté a červené světlo.

Na okraji sací podložky na psacím stole jsem si všiml Kathyina blonděho vlasu, sebral jsem jej a natáhl mezi prsty. Svaly na šíji a v ramenou se mi uvolnily. Posunul jsem se i s křeslem dozadu a zavřel oči. Proč neudělám ten poslední krok a neožením se s ní, když mnou tak pohne její jediný vlas? Čeho se bojím?

Na pár minut jsem usnul, když mi Kathy jemně masírovala rameno. Obestřela mě její vůně. Nechal jsem oči zavřené a nepohnul se. Je-li to část prchavého snu, nechtěl jsem jej zaplašit.

„Franku,“ šeptla.

Zhluboka jsem se nadechl, ale neřekl nic.

Ostře: „Franku. Tys usnul.“ Přejela mi kotníky prstů po klíční kosti.

„Ah! Doprdle!“ zaklel jsem a ©šil se. Vzhlédl jsem a spatřil ji stát nade mnou, hleděla na mě napůl pobaveně a napůl rozzlobeně. Měla na sobě modrou pracovní uniformu, nad kterou její oči vypadaly ještě jasněji. Vlasy měla vlhké.

„Co tady děláš?“ ptala se.

„Kriste Ježíši,“ mnul jsem si rameno.

„Co tady *děláš*?“

„Hledal jsem tě. V pořádku?“

„Proč?“

„V noci jsi mi chyběla.“

„Vážně?“ Usedla na pohovku. „Proč?“

Zhluboka jsem se nadechl a narovnal v křesle. „Ach, Kathy, já nevím. Když člověk s někým spí po stovky nocí za sebou, zvykne si na to“.

Pokrčila rameny. „Staví mě to v seznamu tvých zvyků před kokain, nebo až za něj?“ Všimla si mého zápěstí. „Co se ti stalo?“

Pohlédl jsem na obvaz. Byl nasáklý krví. „Nic. Hovořil jsem s tím člověkem, co... Stalo se mi to ve vazební věznici.“

„S tím, co zabil Sarah,“ řekla zpříma. „Můžeš to říct. Já se nesesypu. Doufám, že dostane elektrické křeslo. Spínač stisknu sama.“

„Sesypat se je povoleno,“ řekl jsem. „A taky zuřit.“

„To bys měl znát. Ukaž mi to zápěstí.“

„Je to v pořádku. Nels mi to sešil.“

Nabyla ustaraného výrazu. „Dnes v noci?“

Usmál jsem se. „Nels přece mívá obvykle ranní službu. Byl jsem tam zrovna teď. Ale máš pravdu. V noci sloužil za Bucka Berensona. Myslím, že ho mrzelo, že vás vyrušil.“

„Nás?“

„Tebe a Trevora.“

Vstala. „Víš co? Já nemám ráda, když mě někdo vyslýchá nebo napravuje – zejména někdo tak spolehlivý jako ty.“

„Spala jsi s ním?“

„Jestli jsem...“ Oči se jí zalily slzami. „Nemůžu uvěřit, že se mě na to ptáš.“

„Tak ano?“

Vypadala jako nepochopená holčička. „Ne.“

„To jste se jen tak sešli? To ti mám věřit?“

„Věř, čemu chceš.“

„Domů jsi nepřišla.“

„Já žádný domov nemám.“

„Kde jsi spala?“

„U tvé matky.“ Setřela si slzu. „Ukázala mi, jak jsi jí poškrábal stůl v jídelně.“

„Vy dvě se nějak kamarádíte.“

„Možná bys chtěl taky vědět, jestli jsem s ní spala.“

Vstal jsem, popadl ji za blůzu, přitáhl k sobě a začal líbat na krk.

„Pust' mě!“ žádala.

Sevřel jsem ji, uvolnil pásek jejích kalhot a zajel jí rukou mezi nohy. Nejdřív mě odstrkovala, ale když jsem se jí dotýkal dál a dál, přestala se bránit. Ten zápas ji vždycky vzrušoval. Cítil jsem, jak vlhne. Zajel jsem prstem dovnitř, pak dvěma. Přitiskla se ke mně. Dech se jí zrychlil a pánev se začala trochu pohybovat ke mně a ode mne. Ale právě když se začala kolem mých prstů svírat, celé její tělo ztuhlo. Zaryl mi nehty do ramene. „Ne,“ řekla.

Stále jsem měl prsty uvnitř.

O krok ustoupila a vytrhla mou ruku ze svých kalhot.

Vypadala zmateně a potřebně a zlostně a moc, moc krásně. Odhrnul jsem jí vlasy z obličeje.

„Já chci, Franku. Ty to víš. Ale nebudu, dokud si nenajdeš pomoc. Nebudu s někým, kdo by zítra moh odejít.“

„To může kdokoliv z nás.“

„Tak aspoň ať víš, jaké to je.“ Zastrčila si blůzu do kalhot a pokročila ke dveřím. „Čekají na mne pacientky. Zavolej mi, až se z toho srabu vyhrabeš. Jestli ti začne trochu na sobě záležet, začne na tobě možná záležet i mně.“

„Kde budeš?“

„Někde, kde je trochu bezpečněji,“ řekla.

Vypustil jsem nemocnici a rozjel se do Bostonu, v naději, že Lékařské středisko pro veterány na Huntington Avenue bude snad mít o Westmorelandovi víc informací. Na půli cesty můj pohled utkvěl na

růžovém neonovém chrtovi před dostihovou dráhou Wonderland Dog Track.

Věděl jsem, že bych se tam neměl zastavovat. Sázení je další droga – a já nemám čas jí propadat. Ale pochopení problému nevede nutně k sebeovládání. Někdy člověk jen jasněji vidí, jak sám sebe zničit. Sjel jsem ze silnice 1 A, zařadil svoje auto mezi tisíce jiných a koupil si na cestě k sázkovému okénku program za dva dolary.

Doopravdy jsem nevěděl, jestli Kathy s Trevorem spala. Nevěděl jsem, jestli se ke mně vrátí. Nevěděl jsem, jestli mě Emma Hancocková udá Lékařské komoře. Nevěděl jsem s určitostí, jestli je Westmorelandův případ úředně můj. Neměl jsem představu, kde vezmu částku 4815 dolarů na hypotéku, kterou Východní banka chtěla v září mít. Věděl jsem jen to, že odpoledne ve čtvrtém běhu běží Pompano Beached, jejíž jméno se mi okamžitě zalíbilo, a pětadvacet ku jedné na vítěze.

Manny v okénku při pohledu na mne zazářil. „Můžu vám nějak pomoci, doktore?“ vnucoval se. Byl to malý nahrbený tloušťík se zlatými korunkami, které blýskaly, když mluvil.

„Já potřebuju jakoukoli pomoc,“ mrkl jsem na něj.

„To jsme dva,“ přikývl. „V sobotu jste mi tu chyběl. Trifecta se umístila. Dvacetidolarová sázka vynesla třiadvacet táců.“

„Budu hádat: malá stará paní z Revere, která bydlí v činžáku a vsadila svou adresu.“

„Kdepak. Ten chlapík blejskal zlatými rolexkami s diamanty. Ten, kdo potřebuje vyhrát, nikdy nevyhraje.“

„To neříkejte, Manny. Já to potřebuju.“

„Tak se radši vraťte do auta.“

„Dejte mi padesát babek na Pompano Beached, že vyhraje.“

„Hmm, Pompano?“ Přejel si prsty po pleši, jako by ještě měl vlasy. „Padesát?“

„Špatný nápad?“

„Špatný nápady,“ uchechtl se, „ve Wonderlandu neexistují.“ Hleděl mimo mne, vpravo i vlevo. „Ale možná bych měl lepší.“

Prostrčil jsem okénkem pětidolarovku. Byl to Mannyho standardní poplatek. Pohnul rukou k panelu s knoflíky, ale žádný nestiskl. „Kdybych já měl padesát dolarů nazbyt,“ řekl, poklepáváje prstem na

desku pultu, „vsadil bych je na Belle Dango. Koukal jsem na tu čubku dnes ráno při tréninku. Každý sval jak z kamene, doktore. Prostě báseň v pohybu!“ Potřásl hlavou. „Pompano je dobře stavěná, ale v ksichtě až moc pěkná. Takhle hezkej pes nemusí běhat, a ona to ví.“

„Jestli je to pravda! Jaké jsou sázky na tu Belle?“

„Čtyři ku jedné.“

Nechtěl jsem odmítnout tip od skřeta se zlatými zuby, jako je Manny, ale taky jsem nechtěl prohloupit. „Pětadvacet na Belle, že vyhraje, pětadvacet na Pompano, že se umístí.“

„Já bych dal pětatřicet a patnáct,“ kývl na mne.

„Dobře.“

Přistrčil mi zpátky pětidolarovku. „Jedu s vámi na deset procent.“

„Dohodnuto.“

Manny zaregistroval sázku těsně před počátkem dostihů. Slyšel jsem výstřel startovní pistole a šel jsem ke stěně televizních obrazovek vedle sázkových okének. Po dráze běžel králíček. Pompano zůstala v prvním kole dost pozadu. Belle Dango uvízla uprostřed smečky. „Zabetonovaná,“ zabručel jsem.

„Ona udává tempo až od prostředka,“ řekl Manny sebejistě. „Ta si to nechává pro sebe, čubička. Já ji miluju. Setsakramentsky pěkná.“ Pohlédl jsem na něj a viděl, že mluví sám k sobě, ne ke mně. „Počkej... počkej... počkej... teď! Běž!“

Bellino skvrnité tělo se rozletělo kolem ostatních chrtů. Cítil jsem, jak se mi rozbušilo srdce. Dlaně jsem měl vlhké. Dostala se přesně za vůdčího psa, zůstala trochu pozadu, pak vyrazila. Ti dva psi teď vypadali jako jeden. Zahnuli poslední zatáčkou na cílovou rovinku.

Koutkem oka jsem zahlédl, že se Manny dívá na program, ne na monitory. „Cílová rovinka,“ zavolal jsem.

„Na rovině Belle nikdo nepředhoní. Pojd'te si pro peníze.“

Nehnul jsem se z místa. Belle se dostala do čela a zůstala tam. Pompano Beached doběhla předposlední. Cítil jsem pulz v uších. Vyčkal jsem, až lidé vyřídili svoje sázky u Mannyho okénka, pak jsem k němu přistoupil. „Panebože, to je pes! Já myslel, že v té smečce zpanikaří. Vypadalo to, že se z ní nedostane.“

„To by se stalo vám nebo mně,“ řekl Manny, potřásaje hlavou. „Pes jako Belle vidí celý závod dřív, než začne. Já vím, že se tomu těžko

věří, ale ona na každém kroku dráhy chtěla být tam, kde byla.“
Odpočítal sedm dvacetidolarovek a prostrčil je okénkem. „Tu čubku bych si vzal za ženu.“

Přistrčil jsem mu jednu z bankovek. „Tohle je svatební dar.“

„To je moc.“

„Zasloužil jste si to. Co bude dál?“

„Dál bude to, že byste už měl jít,“ zavtipkoval. „Kupte si hezké tričko nebo něco v dárkovém obchodě.“

„Já myslím dalšího psa.“

„Mně se líbí Maiden Voyage.“

Prostrčil jsem okénkem svých šest dvacetidolarovek a ještě čtyři navíc z peněženky. „Na výhru.“

„Jste si jist?“

„Myslím, že ne tak docela.“

„Vsaďte si na umístění. Ta se dostane u cílové čáry do potíží. Strach z úspěchu.“

„To jsem rád, že nejsem ten králík. Myslím, že bych se potom bál ještě víc.“

„Každý je takový králík, doktore. Dvě stovky na umístění?“

„Jaké jsou vyhlídky?“

„Jedenáct ku jedné.“

Zaujal jsem místo před monitory. Maiden Voyage ze začátku vedla, potom, dvacet metrů před koncem, zůstala o dvě délky za Silly Puppy.

Manny i já jsme vyhrávali a prohrávali už léta, ale tentokrát byl opravdu rozjetý. Já jsem byl na dvanácti stovkách. Vůbec mě nenapadlo přestat. „Zase jste mě dostal,“ řekl jsem, když jsem přistoupil k okénku.

„Chytlo vás to,“ mrkl na mne Manny.

„Já potřebuju...“

Zakryl si uši. „Neříkejte to.“

„Máte pravdu. Omlouvám se.“

„Možná byste už měl jít domů.“

„Ještě jednou. Pak končíme.“

„Stay Safe!“

„Proboha, Manny. Jen ještě jednou.“

„Vždyť jo. Stay Safe! Aspoň devět ku jedné, že doběhne.“

Podíval jsem se do programu. „Zní to jako reklama na tampony.“

„Jo, vždyť jo. Zrovna se hárala. Dvakrát favoritka, nikdy nevyhrála. Já říkám, že je na řadě.“

„Tak proč bych si nevsadil na vítězství?“

Obrátil oči v sloup. „Ty vaše nápady! Opravdu byste mi měl každé ráno zavolat, co si máte vzít na sebe.“

„Tak dobře. Tisíc na to, že doběhne jako třetí.“

„Celý tác?“

„Vážně myslíte, že je připravena?“

Kývl.

„Tak jo.“

Taková sázka na psa mi zatlačila Westmorelanda a Kathy a Hancockovou daleko, daleko do pozadí mysli. Všem jsem jim utekl. Hluboce jsem se nadechoval wonderlandského zatuchlého vzduchu. Když zazněla startovací pistole, cítil jsem se jist vším na světě.

Stay Safe daleko vedla a nezpožďovala se. Dostával jsem husí kůži. Prožíval jsem štěstí jako víc než něco náhodného, jako něco, *co je mi určeno*. Cítil jsem, že Belle Dango a Maiden Voyage a Stay Safe a všichni ostatní psi, kteří toho dne běželi a poběží, jsou nějak spojeni s Mannym a se mnou. Zase jednou jsem našel Boha na zvláštním místě.

Sebral jsem tři tisíce dolarů a tři sta podal Mannymu. „Kdybychom si vsadili na výhru, měli bychom devět táců,“ řekl jsem.

„Jo. Pokud by vyhrála.“

„Ještě jednou?“ zeptal jsem se.

„Jděte domů.“

„Na támhletoho psa?“

„Ne. Radím vám dobře. To tu už bylo. Pamatujete?“

To mě přivedlo k rozumu. Manny a já jsme byli na třech tácech asi tucetkrát a nikdy z toho nezbylo víc než čtvrtina. A já jsem peníze opravdu potřeboval. Prostrčil jsem okénkem ještě dvě stovky. „To je za tip. Díky.“

„To jste nemusel.“

„Já vím. Proto to dělám. Nashle, Manny.“

Pět

Vrátil jsem se na 1A a rozjel se přes Tobin Bridge do Bostonu. Trochu se mi zlepšila nálada. Když pošlu do banky dva tisíce, pravděpodobně ji to na pár týdnů uklidní a mně zůstane tolik na hotovosti, abych nemusel přestat s koksem dřív, než k tomu budu ochoten. Možná bych mohl taky něco nacpat Hancockové, aby ztratila ty videozáznamy od Emersonu. Odhadoval jsem, že osoba, která tolik řeční o církvi jako ona, ji používá tak trochu jako kokain. U stopky jsem vyndal sáček a malinko si šňupl.

Dojet do Lékařského střediska pro armádní veterány mi trvalo půl hodiny. Kancelář informací a dávek byla pořád na svém místě a stále ji vedl Cliff Pidrowski, vyléčený alkoholik, který ve Vietnamu přišel o nohy. Okamžitě mě poznal. „Oh, Ježíši,“ smál se, „schovejte prachy!“ Vyjel na kolečkové židli zpoza psacího stolu.

„Já jsem vás moc nestál,“ uchechtl jsem se a potřásl mu rukou. Potěšilo mě, že si nedal ostříhat vlasy, které mu v copu visely na záda.

„Ne? Hovno. Každý veterán v každém hnízdě bezdomovců o tom už ví. Stačilo jen ukázat se na ambulanci s troškou depky nebo posttraumatickým stresem a koukat, jakým fofrem doktor vymůže dávky. *Fofr*, ještě vám tak říkájí?“

„Takhle jste mi říkal jen vy.“ Posadil jsem se. „A já jsem vás vždycky jen přesvědčil, abyste rozdal to, co jste stejně chtěl rozdat.“

„Jo? Tohle přání jsem musel zahnat hodně hluboko do podvědomí. Myslím, že si jen pamatuju, co to bylo za dřinu sem tam vás přesvědčit, že octnout se na ulici nemusí vždycky souviset se službou v armádě. Člověk může bejt ve srabu i dřív, než jde do války.“

„Pak by ale nemusel vůbec chodit. Strýček Sam musí brát svoje oběti takové, jaké jsou.“

Zakryl si uši. „Teď prožívám iluzi *déjà vu*. Snad se tady neucházíte o místo?“

„Myslíte, že má vláda hlavu úplně v prdeli? Pořád ještě honím soudní případy na severním pobřeží.“

„Vy jste si vždycky potrpěl na opravdový šílence,“ uchechtl se. „Ale musím připustit, že jste je uměl usadit. Určitě vycejtili, že jste zrovna tak nebezpečnej jako voni.“

„Já jsem neškodný.“

Obrátil oči v sloup. „Já nechci zrovna zkracovat procházku pamětí, ale proč teda tady jste, když už máte výhodný zaměstnání?“

„Potřebuju laskavost... budete-li ochoten.“

„Jistě. Cokoliv, jen když to strejčka Sama nebude stát prachy.“

„Potřebuju jeden chorobopis.“

„To je ale důvěrná informace.“

„Proto jde o laskavost.“

Přejel k počítači. „Jestli se někdo bude ptát – tak jsem vám v tom nepomoh,“ upozornil.

„Kdo vás zná, toho nebudu muset přesvědčovat.“

„Pořád takovej moudřej vosel. Jméno?“

„První jméno je George. Příjmení začíná *La*.“

Otevřel *La a*. „Tím se to zužuje do skupiny velikosti zhruba ostrova Rhodos. A odkazy na George... Těch je několik stovek. Z které války?“

„Z Vietnamu.“

„To už je pokrok. Diagnóza?“

„Schizofrenie.“

„Barva očí?“

„Modrá.“

„Výška?“

„Asi sto osmdesát.“

„Mám tady modrookého schizofrenika, vysokého sto osmdesát osm, jménem George LaFontaine. Narozen 5. dubna 1949, odveden 16. dubna 1969, postaven před vojenský soud 28. listopadu 1970. Zproštěn obvinění. Ze zdravotních důvodů, 1. prosince 1970. Diagnóza: schizofrenie.“

„Vojenský soud? Je tam něco o tom, co se mu stalo, z čeho byl obžalován?“

„To by v počítači nebylo.“ Obrátil se i s křeslem ke mně. „Ale po zproštění byl léčen nahoře na 13 B. A od té doby asi tucetkrát. Záznamy by měly být uchovány.“

„Jak bych je mohl dostat?“

„Se svolením pacienta.“

„Bez šancí.“

„Tak máte doprdele smůlu. Lékařské záznamy nejsou můj rezort. Na detaily jsou citliví. Jako čtvrtý dodatek.“

„Já jsem toho chlapíka už vyšetřil, Cliffe. On by mě do své karty nechal nakouknout, ale je zavřený. Chci zpátky svůj dluh.“

„Dluh?“

„Heleně.“

„Můžete mi říkat třeba Charisse, jestli chcete, ale nebude vám to nic platné.“

„Ne Heleně. Helga. Ta začínající sociální pracovnice. Jasně rudá rtěnka. Úzká sukně. Půjčil jsem vám pro ni svou návštěvní místnost. Říkal jste tehdy, že mi hodně dlužíte.“

„To bylo před tolika lety. Takových deset let to bude.“

„Máte štěstí, že nepožaduju úroky.“

„Ani nebyla moc dobrá.“

„Byla natolik dobrá, že jste mi uprostřed noci na tři šoustací hodiny obsadil pokoj,“ usmál jsem se.

„Myslím, že se dostávám, kam jsem nechtěl,“ řekl, potřásaje hlavou. „Vy opravdu naprosto potřebujete ten...“

Přikývl jsem.

Zvedl telefon a vytákal číslo. „Rusty, tady je Cliff. Doufám, že mi můžeš pomoci. Potřebuju vytáhnout jakékoli záznamy o Georgi LaFountainovi, velké L, velké F. Poprvé přijat na 13 B třetího prosince 1970. Sociální pojištění číslo 010163024. Posílám ti cvokaře – doktora Clevengera... Ne... Žádné povolení... Dělá studii o výplatě dávek za psychiatrické postižení.“ Mrkl na mne. „Díky, Rusty. Jsem ti dlužen.“ Zavěsil.

„Toho si teda cením.“

„Zapomeňte na to. Rusty to bude pro vás mít do deseti minut. V suterénu.“

„Rád jsem vás viděl.“

Přikývl. „Já vás taky, Fofre. Buďte tam opatrný, jo?“

„Na to vezměte jed.“

Našel jsem Rusty, z které se vyklubala hubená nervózní asi padesátiletá žena, pojídající oběd z hnědého sáčku hluboko ve skladu chorobopisů, nahromaděných ode zdi ke zdi na devíti stech čtverečních metrech. Seděla na zkřížených nohou na podlaze a opírala se o hromadu spisů narovnaných od podlahy ke stropu. „S sebou si to vzít nemůžete,“ řekla a namáhavě mi podávala dvacet centimetrů silný svazek. Odvrátila se, ukousla špičku mrkve a bez žvýkání ji polkla.

„S sebou si to vzít nemůžete,“ zavtipkoval jsem. „To je ohromný. Takže opsat.“

„Jistě, ona je to ohromná legrace – dokud se věci neztratí. Pak to někdo přijde hledat a najednou to už žádná legrace není.“ Tvářila se velice vážně. „To je pak konec světa.“

„Jo. To je mi líto.“ Usadil jsem se proti ní.

Zírala na mne.

„Sedím tady správně?“ zeptal jsem se.

„Pokud na mne nebudete koukat, když jím.“

Mnohé o lidských myslích se dá odhadnout z toho, jak vkládají do úst jídlo. Musel jsem si připomenout, že nemám čas se jí věnovat. „Nebudu,“ řekl jsem a otevřel složku. Na vnitřní straně desek byla nalepena černobílá fotografie George LaFountaina. I s vlasy ostříhanými na ježka byl hezký. Měl otevřený a sebejistý úsměv. Soustředil jsem se na jeho oči, abych v něm našel Westmorelanda. Nic neprozrazovaly. Listoval jsem ve složce a zastavil se u barevné fotografie z roku 1985. Nevěřičně jsem zavrtěl hlavou.

Z LaFountaina se stal Westmoreland. Tváře měl vpadlé a úsměv se změnil v divoké cenění zubů. Vlasy mu narostly ve spleť hadů. V očích se usadila hrůza. Připadal jsem si, jako bych se vloupal do cizího domu. Nebo jako bych otvíral hrob? Westmoreland chtěl LaFountaina pohřbít a já jsem ho vykopal. Morální by bylo vrátit kartu do regálu a to, co Westmoreland zamýšlel, ponechat v klidu na hřbitově záznamů. Neposkytuji mu narušením jeho soukromí důvod k paranoie?

Nejspíš to byla moje morbidní zvědavost, která mě přesvědčila, že v tu chvíli mám *důvod* držet v ruce jeho kartu – že nikoli náhodou prozradil ze svého jména dost na to, abych mohl odemknout dveře do jeho minulosti.

Vrátil jsem se na začátek karty a přečetl si záznam na obálce. Obsahoval datum Westmorelandova propuštění z vojenské služby a přijetí do nemocnice. Jako adresa bylo zaznamenáno 12, Warren Avenue, Charlestown – drsná dělnická oblast na severním okraji Bostonu. Nejbližší příbuzný byl jeho otec, John LaFountaine. Obrátil jsem na první z rukou popsaných stránek, označených „Počáteční psychiatrický chorobopis“.

George LaFountaine je dvaadvacetiletý běloch, ze zdravotních důvodů propuštěný z armády na základě vypuknutí paranoie a sluchových halucinací, následujících po vojenské akci. Tyto psychotické symptomy vedly nejspíš k nedávnému bizarnímu chování pana LaFountaina, které jej přivedlo před vojenský soud. Byl zproštěn všech obvinění a bylo mu uloženo psychiatrické vyšetření a následující léčení.

Dne 21. listopadu se pan LaFountaine, předtím vyznamenaný za chrabrost, účastnil jako člen elitní jednotky, která zaútočila na zajatecký tábor Son Taj blízko Hanoje, operace, na niž byl předtím důkladně vycvičen. Předpokládalo se, že v táboře jsou umístěni američtí váleční zajatci; byl však nalezen opuštěný. Pacient strávil několik hodin prohledáváním prázdných budov, z nichž některé byly zaminované. Blízký pacientův přítel, který hledal s ním, byl zabit výbušninou.

Vzhlédl jsem a snažil se představit si zmatené návaly naděje, strachu, nenávisti a čiré paniky, které musely LaFountaina zaplavit pokaždé, když v tom opuštěném táboře vtrhl do prázdné místnosti. Představil jsem si, jak drží umírajícího kamaráda, kterého při osvobození nikoho zabil výbušninou neviditelný nepřítel.

„Tohle ne!“ okřikla mě Rusty.

„Co?“

„Koukal jste na mne, jak jím. Řekla jsem vám, abyste to nedělal.“

„Nekoukal. Jen jsem přemýšlel.“

„To jo! Jak se cpu jako čuně, co?“ Sebrala svůj sáček zeleniny a vstala. Vestoje vypadala ještě kostnatěji. „Takhle já nehraju.“

Nemohl jsem to nechat tak. Nikdy jsem nedokázal nevšímat si trápení druhých. „Pravda je, Rusty, že jste nikdy nebyla pořádně živena, ne že toho moc spolykáte.“

Učinila krok směrem ke mně. „Co si sakra o sobě myslíte, že na mne jdete s tímhle slizkým analytickým kecáním? Chtěl jste chorobopis, našla jsem vám ho. Nevzpomínám si, že bych vás prosila vo nákej pitomej vyšetřovací gauč!“

Přikývl jsem. Měl bych říci, že jsem se už octl v nějaké šterbině Rustyina podvědomí hlouběji, než jsem chtěl. „Máte pravdu. Já si to jen dočtu.“ Dal jsem si záležet, abych sklonil hlavu nad kartu tak, abych nemohl být obviněn, že koukám na Rusty.

„A že jsem nebyla dost živena! Další zatracenej cvokař, co si myslí, že všechno ví!“

Kradmo jsem pohlédl na její nohy. Nehýbaly se. To ona chtěla ten gauč. Někde hluboko uvnitř touží prozradit pravdu.

„Vy jste nejspíš vyrůstal se stříbrnou lžičkou v puse, doktore,“ rýpla. „Můj otec měl tři zaměstnání, abychom se najedli.“

Zavřel jsem oči v naději, že už mě nechá na pokoji.

„Táta pro nás taky vařil. Já jsem jedla moc dobře, víc než dobře.“ Žádné kroky. „Tak oč vám jde? Nebo jen tak žvaníte?“

Váhavě jsem vzhlédl. „Vaše matka pracovala?“ prohodil jsem.

Vypadala překvapeně. „Cože?“

„Vaše matka. Byla zaměstnaná?“

„Ona s námi nebyla. Ale...“

„Proč ne? Kde byla?“

„Proč bych vám to vykládala?“

„Já nevím. Jistěže nemusíte. *Ale potřebujete.*“

„Co, sakra? Když to tak hrozně chcete vědět – tak se rozstonala – duševně – hned, jak jsem se narodila. Zabíla se zrovna tady v téhle nemocnici.“ Založila si ruce v bok. „Spokojen?“

Pod břemenem jejího sdělení mi klesla ramena. Vzdychl jsem. „To tedy byla fuška,“ řekl jsem klidně, „zaplnit ten prostor, který zanechala. Obzvláště jako jediné dítě.“

„Jak jste...“

„Jen dohad. Ale umím si představit, jak vám to ztížilo situaci.“

Pokrčila rameny.

Zbytek toho, co jsem musel říci, si vynutil cestu ven, jako když se dítě dere na svět. „Sám vám nemohl dost poskytnout, váš otec tedy. To by nemohl žádný muž, ani sebelepší. A vy jste mu to nemohla dát vědět. K tomu jsem mířil, když jsem řekl, že jste nebyla dost živena. Myslel jsem citově. Mateřskou láskou.“ Díval jsem se jí přímo do očí. „Je mi líto, že nakonec máte kvůli svým potřebám pocit viny.“

„Já mám pocit viny pořád. Kvůli všemu. Dokonce...“

„Ovšem. Proto si myslíte, že se na vás každý dívá, když jíte. Vy nesmíte mít chuť k jídlu, natož velkou.“

Pevněji sevřela svou zeleninu. „O tomhle všem já nic nevím,“ řekla a odešla na konec chodby a pak za roh.

Chvilku jsem za ní hleděl, zahřátý právě tou částí její osobnosti – tím strádáním, tou potřebou lásky – kterou se bála dát někomu najevo. Hluboce jsem se nadechl a vrátil se k LaFountainovu chorobopisu.

Podle skrovných záznamů poslaných s pacientem se jeho symptomy projeví 23. listopadu, kdy vyhledal nadřízeného důstojníka a hlásil, že ho sledují vrazi pro „zločiny zbabělosti proti lidstvu“. Dostal sedativum a byl pro zřejmou akutní stresovou reakci umístěn na pozorování v táborovém lazaretu. Jeho symptomy ustoupily a byl mu povolen návrat k běžnému dennímu zaměstnání.

25. listopadu však pan LaFontaine pomocí skalpelu, který zřejmě propašoval z lazaretu, vzal jako rukojmí sestru, která tam o něj pečovala, a tvrdil, že je účastnicí spiknutí vedoucího k jeho zajetí a popravě. Držel ji čtyři hodiny ve skladu, pak ji propustil. Způsobil jí hluboké podélné řezné rány v očních koutcích, pravděpodobně aby prošetřil svoje podezření, že je vybavena automatickým sledovacím zařízením.

Poslední větu jsem četl třikrát. Žaludek se mi bouřil. On to tedy udělal už dříve. Všechno to tu už bylo: žena, nuž, hledání vespod a vzadu. Zvrátil jsem hlavu dozadu. Je možné, že bych nepochopil to drama, které se ve Westmorelandovi odehrávalo? Potřeboval snad vědět, zda jeho milovaná Madona, jeho Panenka Maria nemá pod měkkými tkáněmi vybavení robota? Lituje teď, protože tam našel jen

svaly a krev? Možná mi ani po amytalu nedokázal povědět, co udělal, protože se bál, že jsem účastníkem spiknutí, které ho má připravit o život. Už jsem nechtěl číst dál, ale potřeboval jsem to.

Pan LaFontaine byl zadržen a vzat do vazby. 28. listopadu se konal vojenský soud, při němž byl zproštěn obvinění, jelikož bylo zjištěno, že trpí psychotickou poruchou. Pacient byl ze zdravotních důvodů propuštěn, odbaven a převezen do tohoto zařízení. Při vyšetření na příjmu se prokázalo, že jde o dobře udržovaného svalnatého bělocha, jehož mluva je rychlá, někdy až na hranici nesouvislosti. Jeho chování bylo labilní. Svou náladu označil pacient za „děsivou“. Byl zcela paranoidní, stále věřil, že ho jiní pronásledují, aby vykonali pomstu za jeho „zločin zbabělosti“. Zrakové, sluchové, chuťové i hmatové halucinace popřel (ačkoli jeho údaje nemusí být spolehlivé). Osobně i časově je orientován, ale tuto nemocnici považuje za experimentální laboratoř, kde jeho mozek bude „analyzován pro vysílačku“ – téma automatizace a mechanizace opět vystupuje do popředí.

Je to pacientova první známá psychiatrická hospitalizace. Dřívější psychiatrické symptomy popírá.

Ve vývojové anamnéze se vyskytuje Časté bití oběma rodiči v dětství. Není známo, zda pacient utrpěl úraz hlavy nebo někdy ztratil vědomí.

Zavřel jsem oči. Každý násilník, kterého jsem kdy léčil, byl v dětství vystaven násilí. Vyndal jsem svůj balíček koksu, šňupl si zbytek a začal chodit s kartou v ruce sem a tam.

Nejsou známy vážné choroby v dospělosti. Není známo požívání alkoholu nebo nepovolených drog.

Pan LaFontaine bude léčen antipsychotickou medikací, pravděpodobně haloperidolem. Cílem léčby je eliminovat jeho paranoidní bludy a jakékoli další psychotické syndromy, a tudíž jeho sklon k násilí. Vzhledem k pacientově nedávné agresivitě počítáme s dlouhodobým pobytem.

MUDr. Bruce Rightwinder,

LaFountainova první hospitalizace trvala pět měsíců. Haloperidol jeho paranoii neodstranil. Ani thorazin nezabral. Dr. Rightwinder začal uvažovat, zda základem pacientových symptomů není psychotická deprese. Ztratil přece kamaráda. Když selhalo šestitýdenní týrání antidepresivem imipraminem, předepsal Rightwinder dvanáct elektrošoků.

Pacient se zlepšoval. Byl méně nedůvěřivý. Přestal mluvit o robotech a vysílačích. Šoková léčba však měla značné vedlejší účinky. „Pacient si nepamatuje událost předcházející hospitalizaci,“ psal Rightwinder. „Nepamatuje si, že se účastnil útoku v Son Taj. Popírá, že někdo mu blízký zemřel. Jelikož je zřetelně utrápený, domníváme se, že ztráta paměti je dočasný jev.“

Připadalo mi, že dočasně zahnali LaFountainovo trauma do nejhlubších záhybů jeho kuty mozkové. Ale psychický konflikt se vždy prodere na povrch. Během dalších deseti let byl přijat s paranoidními bludy ještě desetkrát. Pokaždé dostal více antipsychotických léků a více elektroterapie a jeho stav se postupně stabilizoval. Vzhledem k recidivám rozhodl další nemocniční psychiatr, že by se pacient měl do nemocnice vracet každé dva měsíce na *udržovací* šokovou léčbu. Ale v listopadu 1985 se pacient už neobjevil.

Pan LaFontaine se nedostavil na udržovací léčbu elektrošoky. Vzhledem k jeho předchozímu násilnictví a recidivám intenzivní paranoie během několika posledních let byl podán návrh na soudní rozhodnutí o hospitalizaci dle paragrafu 12. Bostonská policie i útvar pro veterány byly požádány o vypátrání pacienta a jeho dopravení na ambulanci. Obdržely jeho adresu v Charlestownu a popis.

Policie ho zjevně nenašla – až dodnes. Sklapl jsem desky a vydal se za Rusty. Pracovala na zařazování spisů o dvě uličky dál. Podal jsem jí kartu.

Nevzala ji ode mne. „Vypadáte hrozně,“ řekla. „Není vám něco?“

„Jsem unavený, to je všechno.“

„Nejsem si jista, jestli jsem pochopila všechno, co jste mi říkal, ale když jsem o tom přemýšlela, docela to dává smysl.“

Bylo mi zatěžko soustředit se na to, co povídá.

„Kde máte praxi? Máte vizitku?“ Pár vteřin čekala. „Slyšel jste mě?“

Mohl jsem jí říci *po pravdě*, že maximum, co bych spolehlivě zvládl, by byla desetiminutová letmá analýza; tedy ne o moc víc, než kdyby si někde v kavárně zaplatila slušného jasnovidce. Mohl jsem jí říci, že potřebuje někoho statečnějšího a poctivějšího, než jsem já, aby ji provedl celou tou cestou zpět do těch pekelných plamenů, které v ní sežehly dítě. Mohl jsem jí říci, že bych ji asi zklamal, zanechal osamělou a ztracenou někde v její minulosti, neschopen dokončit cestu do jejího trápení a zase zpět z něho. Já už pacienty neberu,“ bylo vše, co jsem ze sebe dostal.

Zranění lidé se navzájem poznají. Její tón se snížil do tichého nápěvu empatie. „Neberete pacienty? Ale proč?“

„To je dlouhá historie,“ donutil jsem se k úsměvu. „Vy máte k přemýšlení tu svou.“ Položil jsem kartu na volnou polici a vyšel ven.

Šest

Středa, 16.25

Obloha zešedla deštěm. Chtěl jsem co nejrychleji domů, pročistit si hlavu, ale mohl jsem jen popolézat od jedné dopravní zácpy ke druhé, proklínal jsem svoje střechače, opotřebované skoro až na kov, a vykláněl se z okénka. Všechno vypadalo beznadějně znetvořené. Otevřel jsem okno u sedadla spolujezdce a protlačil se vpravo, na Longwood Avenue.

Longwood Avenue vede kolem čtyř harvardských fakultních nemocnic, které vyrostly jedna vedle sebe a jedna přes druhou. Okno jsem musel znovu zavřít, když jsem se prodíral kolem dvou jeřábů, které čnely do vozovky před Dana-Farberovým onkologickým ústavem. Od té doby, kdy jsem tam v létě druhého ročníku na Massachusettské univerzitě pracoval jako asistent doktora Hymana Weitzmana, narostl ústav na trojnásobek. Můj hlavní obor byla neurologie a Weitzman, onkolog, pracoval s týmem neurochirurgů na výzkumu, zda umístění radioaktivních destiček přímo do mozkového glioblastomu může zpomalit jeho růst.

Tehdy jsem se cítil jako outsider. Ostatní studenti pracující na projektu byli fascinováni chaotickými tvary maligních buněk pod elektronickým mikroskopem, technikou implantování destiček do mozku, změnami pacientových reflexů a vidění, když rakovina postoupila a pak ustoupila. Nic z toho mě nevzrušovalo. Zůstával jsem večer dlouho v ústavu, abych se pacientů ptal, jak se cítí, když v sobě mají smrtunosného vetřelce, co podle nich způsobilo jejich chorobu a v co věří, že je uzdraví.

Koncem léta si mě Weitzman, puntičkářský brýlatý muž, který přežil Osvětim, pozval do své pracovny. Předal mi doporučující dopis, v němž byla vyzdvížena moje statistická analýza dat. „Vykonal jste kus dokonalé a důkladné práce,“ řekl. „Cením si vašeho úsilí.“ Hleděl

z okna spartánsky zařízené pracovny. „Mohu vám prozradit, co mě znepokojuje?“

Weitzmana jsem zbožňoval, jako jsem zbožňoval každého staršího muže, když mi dal najevo trochu laskavosti, které jsem se nedočkal od svého otce. Obával jsem se, že Weitzman ví, jak jsem o každé polední přestávce laškoval s jeho asistentkou Lisou v její garsonce kousek dál ve stejné ulici. „Znepokojuje?“ zeptal jsem se.

„Hm, spíše...“

Přikrčil jsem se.

„... bych vám chtěl poradit.“

Naklonil se ke mně. „Pracuji ve výzkumu už mnoho let, Franku. Znal jsem velké badatele. Mountcastlea, Snydera, DePaula, Coylea. Ti milují biochemii a anatomii a fyziologii. Vnitřní uspořádání a funkci. Příčinu a následek.“ Jeho hlas klesal a stoupal jako německá hudba. Jsou permanentně fascinováni tělem. Vidí v jedné buňce celý vesmír.“ Držel ruce ve vzduchu jako dirigent. „Takový člověk cítí svůj pulz ve stahu jediného svalového vlákna v srdci jiného člověka.“

Jeho zaujetí mě strhlo. „Ano,“ řekl jsem.

Zavrtěl hlavou a opřel se zády do židle. „Vy mezi tyhle lidi nepatříte.“

„Ne?“

„Pozoroval jsem vás, poslouchal. Vás zajímá filozofie – smysl věcí, zajímají vás velké otázky, duše.“

Cítil jsem se jakoby zavržený. „No, ale není to jen, že...“

Zdvihl ruku, aby mě zarazil. „Návrh.“

Mlčky jsem čekal.

„Pomýšlel jste někdy na studium v semináři, stát se duchovním?“

„Duchovním?“

„Duchovním vůdcem. Morálním vůdcem komunity. Takových lidí je dnes zoufale zapotřebí.“

„Na to jsem nikdy nepomýšlel,“ řekl jsem.

„Jste věřící?“

Uvažoval jsem, zda mu povědět o svém pohrdání organizovaným náboženstvím – čímkoli organizovaným –, ale věděl jsem, že je zbožný žid. „Myslím, že věřím v Boha,“ řekl jsem.

„Myslíte...“ Pokýval hlavou a vzdychl. „Mhm.“

Longwood Avenue končila dopravním semaforem u nájezdu na Storrow Drive. Auto přede mnou nevyrazilo, ač na semaforu naskočila zelená. Pár vteřin jsem čekal, pak zahoukal. Auto se konečně pohnulo, ale hlemýždím tempem. Šlápl jsem na plyn a prokličkoval kolem něj.

Weitzmanova rada mi tehdy připadala bizarní, ale něco z ní asi zabralo, neboť jsem se na Massachussettskou univerzitu toho podzimu vrátil jako posluchač neurologie a filozofie. A po čtyřech letech studia na tuftské Lékařské fakultě – kdy jsem prorýpal a rozpitval každý orgán těla – jsem si vybral specializaci spojenou s léčením duše. Alespoň tak tomu bývalo, než ji pojišťovací a farmaceutické společnosti zbavily podstaty.

Ted', kdy Westmoreland vypadal čím dál víc na zabijáka, jsem pochyboval, zda moje volba byla tehdy tak dobrá. Možná jsem se měl raději věnovat ledvinám nebo sítnici, kde se chorobné změny dají měřit mililitry vyloučené moči nebo stupni zrakové ostrosti. Protože něco bylo se mnou a s psychiatrií hrozně v nepořádku. Emma Hancocková ráda omílala Prescottta, ale to nebyl první případ, který jsem zvoral.

V roce 1988, kdy jsem měl soukromou praxi, jsem začal léčit jistého pubertáka Billyho Fishe. Billyho jeho biologičtí rodiče opustili ve věku čtyř let a vychovával ho jeden pěstounský pár po druhém. Ve dvanácti už trvale pil, ve čtrnácti ukradl první auto. Po celkem šesti drobných krádežích ho poslali ke mně na terapii. To mu bylo právě šestnáct a byl ve výkonu trestu v nápravném zařízení pro mladistvé.

„Musíš přestat krást,“ řekl jsem mu při prvním setkání.

Byl už stejně velký jako já a v ramenou dokonce širší. Od ústního koutku se mu přes levou tvář táhla jizva z pouliční rvačky. „Co vás k tomu vede?“ odfrkl.

„Myslíš, že jsem blbec?“ odfrkl jsem také. „Tak proč bys mě měl poslouchat?“

Pokrčil rameny, ale poprvé se mi podíval do očí.

„Měl bys toho nechat, protože seš na to vrták. Pokaždý tě chytanou.“

„Pokaždý ne,“ ušklíbl se.

„No dobře, tak jen *trochu* vrták.“

„Jak to víte? Vždyť jste nikdy nic neukradl!“

„Že ne?“

Zdvihl oči v sloup. „Dyt' jste doktor!“

„Tak abys věděl... Jízdní kolo. Bednu pomerančů. Tolik dopravních značek, že jsem je neměl kde schovávat. Stereo. Vysokozdvížený vozík, jednou, když jsem byl asi v tvém věku.“

„Vy jste ukradl vysokozdvížený vozík?“

„Ani jsem ho nechtěl. Chci říct: co bych sakra dělal s vysokozdvížným vozíkem? Ale *něco* jsem chtěl. Jen jsem nevěděl přesně co.“

Přikývl. „To je, jako když má člověk hlad, ale jídlem ho hlad nepřejde.“

„Je to spíš horší.“

Když jsem se tak v dobré víře předvedl jako zloděj, vídal jsem Billyho dvakrát týdně skoro rok – asi sto hodin jsme honili mičudu po mé ordinaci, povídali si o osamělosti a zlosti, dělili se o obrovské steaky se sýrem z rychlého občerstvení Sunrise Subs dole na ulici. Pak mu trest vypršel. Měl přijít do další pěstounské rodiny k Worthovým – v západní části státu.

„To je blbý, že nemůžu bydlet u vás,“ chichotal se.

Já jsem o té možnosti už uvažoval, ale ne vážně. V oddělení péče o mládež by to vzbudilo pochybnosti o mých „klinických mezích“. Ba co víc, znamenalo by to vzdát se volnosti, kterou jsem tak miloval. „Vždyť to tam bude dobrý,“ ujišťoval jsem ho.

Do dvou měsíců Billy už zase pil. Jeho „rodina“ mluvila o tom, jak se ho zbavit. Zavolał mi a chtěl, abych ho navštívil, ale já jsem mu řekl, že do toho nechci zasahovat a že Worthovi věc vyřeší. „Vydrž a já ti za pár dní zavolám,“ řekl jsem.

Vzlykal.

„Ano?“

„Ano,“ dostal ze sebe.

Příštího dne mi do ordinace volala Anna Saconová, vedoucí oddělení péče o mládež. „Doktore Clevengere,“ řekla, „mám špatnou zprávu o Billym.“

Představoval jsem si, že ukradl další auto a je zavřený. Část mého já vítala možnost zase s ním pracovat.

„Kde teď je? Zajištěn?“ ptal jsem se.

Slyšitelně vzdychla. „Billy je mrtev. Zabil se.“

„Zabil se?“

„Pan Worth ho našel v garáži. Použil provaz a trám.“

„Kdy?“

„Časně ráno.“

„Co se mu stalo? Nechal dopis?“

„Záhadný,“ řekla. „Napsal: ‚Vydrž.‘“

Třásl jsem se.

„Jste tam?“

„Ano,“ hlesl jsem.

„Protože vy jste s ním už skončil, uzavřeme papírování, včetně zprávy o té události.“

Takové divné slovo pro rozloučení s Billym, myslel jsem si – skončit. „Máme kontaktovat ještě někoho?“

„On vlastně nikoho jiného neměl.“

Když jsme oba zavěsili, pomyslel jsem si, že Billy nikdy neměl ani mne. Byl jsem dosažitelný za honorář, dvě hodiny týdně. Když šlo do tuhého a potřeboval by opravdového otce, nedokázal jsem pro něj udělat nic lepšího než můj otec pro mne. Ani když došel na konec provazu. Dokonce jsem neslyšel to konečné zoufalství, které v jeho hlase určitě znělo toho dne, kdy mi volal.

Víc a víc mi dělalo starosti, že životní příběhy spíš fušuju, než abych do nich pronikal, a že další kritický případ taky jen prolétnu. Tři měsíce po Billyho smrti jsem skončil se zbytkem svých pacientů a zrušil psychotherapeutickou praxi.

V obou jízdních pružích na Storow Drive směřujících na východ jela dvě BMW vedle sebe jako pohyblivá uzávěra. Zavěsil jsem se na ně v předjížděcím pruhu, ale moc mi to nepomohlo. Naklonil jsem se, abych měl lepší výhled, přejel na krajnici a dostal se před ně.

Tehdy jsem doufal, že při práci v soudním lékařství půjde víc o fakta než o pocity, víc o důkazy než o mne samého. Ale nic takového se nestalo. Něco ve mně mi pořád bránilo spatřovat ničivou sílu v lidech – v Prescottovi a teď ve Westmorelandovi.

Projel jsem na oranžovou na Bell Circle v Revere a pokusil se přejet oba jízdní pruhy, abych se dostal ke vjezdu na 1 A. Když jsem točil volantem, jelo auto dál přímo. „Kristepane,“ zamumlal jsem, „jen teď ne.“ Dostal jsem smyk a sešlápl brzdy. Právě když jsem cítil, jak

guma drhne o vozovku, pokusil se kolem mne proklouznout starý červený mustang. Přeřadil jsem na nižší rychlost a rychle párkrát sešlápl brzdu. Podařilo se mi uchránit dveře na straně řidiče, ale narazil jsem do jeho zadních dveří.

Znovu jsem získal vládu nad roverem a jel dál po kruhovém objezdu. Část mého já se chtěla hnát do Bostonu. Moje pojistka byla kvůli neplacení zrušena a v palubní desce jsem měl šest pokutových lístků za špatné parkování. Kdyby se do věci vložila policie, nasadila by autu botičky a zabavila by mi řidičák. Pohlédl jsem do zpětného zrcátka a viděl, že mustang zajíždí na parkoviště u občerstvení Dunkin' Donuts, vně kruhového objezdu. Zavrtěl jsem hlavou. Poslední, co bych potřeboval, by byl záznam o ujetí z místa nehody. Dokončil jsem objezd, zajel na parkoviště a zaparkoval mezi dvěma jinými auty.

Řidič mustangu, nevelký podsaditý asi dvacetiletý mladík přecházel před promáčklinou sem a tam s hlavou v dlaních. Došel jsem k němu a podíval se na auto. Mělo rozbité zadní dveře a koncové světlo, zdemolovanou poklici a promáčklý nárazník mu bezmocně visel.

Zaškaredil se na mne. Nervózně se popotahoval za tričko s nápisem Příjemně mrtvý. „Ty sráči blbej!“ vyplivl.

Nejlepší způsob, jak utnout něčí zuřivost, je vyjít jí vstříc. „Teda co já jsem za blbce!“ blekotal jsem. „Na co jsem jen myslel?“

Pohlédl na mne znovu. „Sakra,“ řekl skoro klidně. Ještě udělal pár kroků sem a tam, pak zase spustil: „Proč sakra musíš tak rychle...“

„To jsem ale vůl, ani se mi tomu nechce věřit.“ Rozhlédl jsem se, jestli kolem nejedou policajti. „Co to je, sedmašedesát?“

„Čtyřiašedesát a půl.“

Takové štěstí můžu mít jen já, narazit do veterána. „V perfektním stavu.“

„Do teďka, ty parchante...“

„Já to doprdele sám nechápu, co jsem proved.“

„Jel jsem pro tu poklici až do Vermontu,“ řekl a hlas se mu zlomil. Pohodil hlavou. Už se mírnil. „Tak si vyměníme údaje a vyřídíme to takhle.“

Já jsem si ovšem nechtěl nic vyměňovat. „Co kdybych to všechno zatáh, abychom do toho nemuseli míchat pojišťovny?“

„Zatáh?“

„No, opravu.“

Vyndal jsem z kapsy balík bankovek z Wonderlandu. „Kolik myslíte, že by to bylo?“

Hleděl na peníze. „Nejsem si jist. Myslím, že bychom to měli řešit regulérní cestou.“

„Regulérní cestou? Se čtyřiašedesát a půlkou?“ Obešel jsem jeho auto, abych se podíval na poznávací značku. „Ani ho nemáte zaregistrovaný jako veterána. Původní součástky vám pojišťovna nikdy nezaplátí.“

Vypadal, že je mu nanic. Jen koncové světlo přijde na čtyři, pět stovek, jestli to chcete vědět!“

„Ale jo. Řekněme patnáct set dohromady.“

„Jak jsem vám řek, jen světlo bude pět stovek. O nárazníku nemám představu, a co teprve dveře! Možná je poškozena osa.“

Napadlo mě zmínit se o skutečnosti, že jeho poznávací značka obsahuje také kód označující řidiče, který by měl řídit v brýlích – kterážto neměl, ale nemohl jsem si dovolit ho naštvat. „Tak co je přiměřené?“

„Já nevím. Aspoň dva a půl tisíce.“

„Dva a půl?“ Koutkem oka jsem zahlédl policejní auto vjíždějící na objezd. U Dunkin' Donuts se nedá deset minut parkovat, aniž by se objevil policajt. „Dobře,“ řekl jsem a začal počítat.

Kluk shrábl hotovost a já jsem se vlekl k roveru. Pravá přední část byla zploštělá a mlhovka urvaná. To bude určitě stát tisícovku – kterou teď nemám. Vsoukal jsem se dovnitř, vzal telefon a vytůkal nemocnici Stonehill. Musel jsem čekat, než mě operátorka spojila s Kathy.

„Doktorka Singletonová,“ ozvala se.

Jakmile jsem slyšel její hlas, už jsem věděl, že se nedočkám útěchy, po které bažím. Ale zůstal jsem na drátě. Ještě jsem nebyl ochoten si přiznat, jak jsem ve skutečnosti na světě sám.

„Kathy, tady je Frank,“ dostal jsem ze sebe. Odpověď žádná.

Hrdlo se mi sevřelo. Já... mhm...“ Zhluboka jsem se nadechl.

„Co se děje? Kde jsi?“

„U Dunkin' Donuts.“

„Co se děje? Nemáš co šňupat?“

Donutil jsem se uchechnout. „Měl jsem bouračku. To je všechno. Tady jsem zastavil.“

„Jsi zraněný?“

„Ne.“ Zhluboka jsem se nadechl.

„Jsi v šoku?“

„Ne, nic mi není,“ zalhal jsem.

„Franku, já mám před další operací tři minuty času. Proč přesně mi voláš?“

„Říkal jsem Emmě Hancockové, že má nepravého člověka, a teď to vypadá, že to ten chlap mohl udělat.“

„No, vždyť je ještě zavřený, ne? Snad jsi ho nenechal pustit?“

„Je zavřený.“

„Doufám, že...“

„Já vím. Já vím, že doufáš. Potíž je v tom, že mi ty důkazy nejdou dohromady. A i když je Westmoreland vinen, neznamená to ještě, že je natolik při smyslech, aby vypovídal. On se pohybuje někde ve stratosféře. Kdyby mě nechali, abych mu dal některé nové antipsychotikum, jako Clozaril, měl by možná víc co říct.“

„Ty uděláš všechno, abys pomohl vrahovi Sarah?“

„Byl celý život týrán.“

„Jak týrán?“

„Mlátili ho.“

„Ušetři mě toho. Další vrah jako oběť.“

„Ještě jsem nepotkal vraha, který by nebyl obětí.“

„I Marcus Prescott?“

Klesl jsem na duchu. „Proč mi...“

„I on?“

Zavřel jsem oči. „Ano. I Prescott.“

„Víš co? Jestli ze sebe chceš dál dělat mesiáše psychopatů, je to tvoje věc. Ale nepackej kvůli tomu případ Sarah. Obětí je ona.“ Odmlčela se. „Skutečnost je taková, že Westmoreland je jen tvoje další droga.“

„Cože?“

„Myslím, že je ti to celkem jedno. Koks, chlast, holky, sem tam si v duchu šoustneš s pacientkou. A já přijdu na řadu teprve pak, když už nemáš nic jiného.“

„Ty nejsi droga. A Westmoreland taky ne.“

„Ó, děkuju ti. To jsem v dobré společnosti. Poslouchej mě: ty potřebuješ detoxikaci.“

„Tohle musím dovést do konce.“

„Ty máš v sobě příliš koksu, než abys byl někomu co platný. Včetně policie.“

„Já nevím. Fakta do sebe nezapadají. Nemůžu tvrdit, že je to koksem.“

„Tak to na tebe musí tvrdě dopadnout. Potřebuješ kopnout do zadku. Jen ode mne nečekej, že přijdu sbírat tvý kousky. Už toho mám plný zuby, pořád hrát druhý housle k tvýmu blbnutí.“

„Ty vážně myslíš, že bych měl jít na další detoxikaci? Ted’?“

„Řekla jsem, co si myslím.“

„Můžu toho nechat sám.“

Zasmála se. „No jo, droga není problém. Můžu toho nechat sám. Mluvíš jako feťák.“

Mluvil jsem jako feťák. Vydechl jsem všechen vzduch. „Budu uvažovat, že bych šel k McLeanovi.“

„Moc dlouho neuvažuj.“ Zavěsila.

Pár minut jsem seděl a plánoval další krok. Nepřipadalo mi, že bych dokázal navštěvovat terapeutické skupiny u McLeana a dávat pozor, zatímco mi bankéři budou zabavovat barák a auto. Jel jsem k činžáku, kde bydlela matka. Musel jsem zvonit pětkrát, než se ozvala.

„Haló?“ zazpívala. Její hlas zněl plechově a vzdáleně.

„Tady je Frank.“ Stál jsem s rukama na dveřích a čekal, až se otevrou.

„Oh.“

„Dveře se neotvírají.“

„To sis přišel zas pro peníze?“

Neměl jsem energii lhát. A neměl jsem odvahu povědět jí, že od ní potřebuju mnohem víc než peníze. Něco, co mi nikdy nedokázala dát. „Ty tři stovky, cos mi dala, mě opravdu nevytrhnou. Mám tu hypotéku a...“

„Však mi Kathy říkala, že mám očekávat další žádost o peníze.“

„Pust' mě dovnitř.“

„Ne.“

Vydechl jsem a opřel se o zeď, abych byl ústy blíž mluvítku. „Můžeš poslat šeky rovnou do banky, jestli myslíš. Já jsem v rejži. Moh bych přijít o všechno.“

„Ty se vždycky ze všeho dostáváš příliš snadno, Franku. To je ten problém.“

To je opravdu legrační. Nepamatuji si, že bych se někdy dostal příliš snadno z otcových výprasků, když se zamykala ve své ložnici.

„Kathy říká, že ti musím přestat dělat jednu z tvých... zapomněla jsem, jak to řekla... podpor?“

I proti vlastní vůli jsem se zasmál. „Asi *opor*. A jediná věc, v které bys mě mohla podepřít, je, abych si udržel střechu nad hlavou a kola pod zadkem.“

„No, je mi líto, ale musím být pevná.“

„Tak mi nepomůžeš?“

„Penězi ne.“

„Ani, řekněme, tisícovkou?“

„Ne.“

„Pět stovek?“

„Ani floka.“

Naklonil jsem se, abych měl ústa ještě blíže mluvítku. Ale to, co jsem měl na jazyku, bylo vulgární a mstivé, a ačkoli jsem tu ženu momentálně nenáviděl, nedokázal jsem to vyslovit. Odkráčel jsem.

Domů jsem se dostal, teprve když soumrak zahalil dům stíny. Zvonil telefon. Nechal jsem odpovědět záznamník.

„Haló! Jsi tam? Zvedni to!“

Sebral jsem bezdrátový telefon z okraje stolu v obývacíku a klesl s ním na gauč. „Paulsone!“

„Prověřuješ si telefonáty? Co je s tebou, jsi paranoidní?“

„Naprosto.“

„Ale myslím, že ne dost...“

Sáhl jsem po marlborce do dózy z tygřího oka na stolku. „Co tím chceš říct.“

„Malloy říká, žeš výpad z toho případu. Vlastně řek: Ten čuráckej cvokař vyletěl.“

Teď jsem opravdu vyletěl. „Čuráckej a vyletěl v jedny větě, jo? To vypadá čím dál tím víc na to, že ten jeho vztek pramení z potlačený homosexuality.“

„Docela rád bych to prozkoumal skalpelem.“

„Líp by asi zabral jeho pendrek.“

„Jednou to nák zjistím.“ Odmlčel se. „Opravdu jsi z toho vypad?“

„Všechno tomu nasvědčuje. Dnes ráno jsme se s Hancockovou hrozně chytli.“

„Ona možná zchladne.“

„Na tom teď už asi nezáleží. Dala mi na Westmorelanda jen šestatřicet hodin. I kdyby tu dohodu dodržela, ten čas je už u konce.“

„Fitzgerald prý uznal Westmorelanda schopným výpovědi – a soudního líčení.“

„Přirozeně. Je na to najatý a za to placený.“ Díval jsem se oknem na oceán. Slunečního světla bylo právě tolik, aby se dala rozpoznat vodní tříšť, odrážející se od přístavní hráze. Já si nejsem jist, jestli jsem viděl ten případ správně.“

„Není to moje parketa, ale možná sis to až moc připustil, a příliš rychle.“ Odmlčel se. „Opravdu sis kvůli Westmorelandovi rozřízl zápěstí, aby přestal s tím sebepoškozováním?“

Potáhl jsem z cigarety a tenkým proužkem vypustil kouř. „To ti Malloy taky pověděl?“

„Takže je to pravda. Neuvěřitelný.“

„Věděl jsem, že mě Westmoreland nenechá se zranit.“ Zavrtěl jsem hlavou při myšlence, jak se choval k ošetřovateli, kterou vzal jako rukojmí. „Aspoň jsem si to myslel. Po dnešku si už nejsem jist ničím.“

„To zní jako do protokolu.“

„Povím ti o tom víc, až budu mít v hlavě trochu jasněji.“

„Nejsi jediný, kdo tápe v mlze. Tady v laboratoři to vypadá čím dál tím zmateněji.“

„Jak to?“

„Pamatuješ si, jak jsem ti říkal, že Sarah měla na okrajích rány fibrotické změny?“

„Jistě.“

„Usuzoval jsem, že měla fibrocystózu.“

„Nebo sklerodermii.“

„Ne. Sklerodermii ne. To jsem specificky vyloučil jako nepravděpodobné.“

„Nebo že měla cokoliv. Ale co si myslíš teď?“

„To není *cokoliv*, Franku. O sklerodermii jsem nikdy vážně neuvažoval. Říkal jsem ti, že jícen měla na sklerodermii příliš růžový a vlhký. Sklerodermie dělá z tkáně úplnou nevydělanou kůži. Já nechci...“

Představil jsem si ho doma, v naškrobené košili, zahrabaného v čist'ounké pracovně mezi stovkami knih a časopisů z oboru patologie, které má přesně srovnány v regálech od podlahy ke stropu. „Já jsem tě nechtěl obvinít ze špatné diagnózy,“ ujistil jsem ho. Jen jsem doufal, že se dostaneš k věci.“

„Jen trpělivost, doktore. Pamatuješ si na náš rozhovor? Nad tím mikroskopem.“

„Pamatuju, pamatuju.“

„Pak si taky vzpomeneš, že jsem nikdy oficiálně neuvedl sklerodermii jako diagnózu.“

„Jistě,“ napíнал jsem svou trpělivost.

„Rozhodně jsem si kvůli tomu neřezal zápěstí.“

Měl jsem chuť vyhodit telefon z okna. „Máš naprosto pravdu. Neřezal.“

„Prohlásil jsem, že neznám specifickou etiologii té fibrózy. A věř mi, že jsem se kvůli tomu dost natrápil.“

„Můžu si to jen představit.“

„Přesně. Můžeš si to jen představit. Protože – bez urážky – ta tvoje věda není exaktní. Je to soustava teorií. Ale když se každá odpověď musí najít v mase a krvi, když platí jen to, co se dá vidět, může se člověk octnout na kolenou, když nic nenajde.“

„Krásně řečeno. Obzvláště takový zuřivý vědec jako ty. Chápu to tak, že máš nějaký plán, aby ses udržel na nohou.“

„Ovšemže mám. Poslal jsem ty řezy z okrajů rány Edovi McCarthymu v Hopkinsově nemocnici. Ed je ten nejlepší patolog, jakého znám.“

„A co si myslí, čím to je?“

„Nemohl to říct s určitostí.“

„Paulsone, já jsem měl dneska špatný den,“ zaprosil jsem. „Co tam ten Ed našel?“

„*Ten Ed?* To je, jak kdybys DiMaggiovi říkal *ten Joe*.“ Uchechtl se. „No, nemohl to říct s určitostí, ale má docela trefný nápad.“

„Slibuju, že ho za to nebudu uhánět.“

„To je od tebe slušný. Myslí, že ta tkáň byla vystavena toxické látce.“

„Toxické látce? Jako čemu?“

„To nevíme. Ed mi urovnal cestu, abych mohl poslat vzorek do kriminalistické laboratoře FBI ve Virginii. Ti tam už viděli všechno možné.“

„To bych rád slyšel, s čím přijdou.“ Hleděl jsem na Kathyinu fotografii na stolku. Seděla na skaliskách před mým domem v bílých miniopalovačkách, s našpuhlenými rty, objímajíc si kolena. Učiněný zájček. „Já teď asi týden nebudu k maní.“

„Fakt? To je dobře. Pro tebe. Je na čase.“

„Na čase k čemu?“

„Abys přestal fetovat. Víčka se ti šklubou zrovna tak jako před poslední odvykačkou.“

„To je to tak vidět? Vypadal jsem nějak mimo?“

„Kdybys byl mimo, tak bych tě sám zavřel na tak dlouho, až by ses toho jedu zbavil. Ty jsi i ve svých nejhorších dnech bystřejší než jakýkoli psychiatr, kterého jsem kdy poznal. Jenom se nějak nemůžeš strefit do svých nejlepších dnů.“

„Kdy byly?“

„Brzy budou, doufám.“

Usmál jsem se. „Díky.“

„Koukej se dát do pucu, kamaráde.“

Položil jsem telefon. Věděl jsem, že Kathy i Paulson mají pravdu. Byl jsem jako loď rychle nabírající vodu. Prohledal jsem náprsní tašku a vyndal ubrousek, který mi dala Rachel. Vyťukal jsem její pípátko. Jestli mám jít na detoxikaci, tak si ale dopřeju jednu poslední velkou noc. Za minutu zvonil telefon.

„Rachel?“

„Kdo je to?“

„Frank.“

„To je psina.“

„Tak jsem to zrovna nemyslel.“ Potáhl jsem z cigarety a vypustil kouř nosem. „Já jsem ten psychiatr, co tě včera večer v klubu Lynx urazil.“

„Promiň,“ zasmála se. „Neřekl mi, jak se jmenuješ.“

„Já znám tvoje jméno z toho ubrousku.“

„Už jsem ho psala na horší místa. Musela jsem Maxovi zaplatit dvacet babek, abych ti ten ubrousek mohla dát.“

„Já jsem mu dal deset.“

„Nakonec se zachoval slušně, až na to, že mě nakrk.“

„Dělá prostě svou práci.“

„To máš tedy pochopení!“

Začal jsem chodit sem a tam jako kluk. „Volám, abych se tě zeptal, jestli bychom nemohli jít dnes na večeři.“

„Ty a Max, nebo ty a já?“

„Já nevím. Jeho jsem tancovat neviděl.“

„Pravda je, že ti dnes večer zbude jen on. Já pracuju.“

„Oh.“

„Ale jestli za mnou zajdeš do klubu Lynx, mohli bychom si dát drink po zavírací hodině.“

Takové pozvání bych neodmítl, ani kdyby Kathy spala doma, a což teprve, když jsem s ní nemohl počítat. Asi to byla moje povážlivá slabost, ale v té chvíli jsem o ní neuvažoval. Řekl jsem Rachel, že se v klubu Lynx zastavím asi v deset.

Musel jsem nějak ubít čas. Šel jsem do pracovny, rozsvítil starožitnou stojací lampu a klesl do prosezeného koženého křesla. Cigareta mi poskytla trochu uvolnění. Hrál jsem do nádoby z broušeného skla na stolku po další a zapálil si. Připadal jsem si v prázdných místnostech jako v bludišti. Bylo tu příliš mnoho místa i pro dva lidi, natož pro jednoho. Sto sedmdesát čtverečních metrů. Takže matčina otázka, k čemu ten dům potřebuji, byla na místě, i když ona sama k té potřebě přispěla. Nemohl jsem popřít, že ten dům byl částečně reakcí na můj niterný strach z toho, že jsem neskutečný.

Kathy ten můj strach nechtěla vidět – nebo jsem ho před ní skrýval, což vysvětlovalo, proč v ní můj návyk na kokain budil jen hněv a žádný soucit.

Pohlédl jsem na knihovnu u stěny. Byl to anglický kousek nábytku s gryfy vyřezanými na každém rohu. Horní přihrádka byla plná Kathyiny sbírky knih o Trixie Beldenové. Vypravovala mi nejednou, že jako děvče milovala ty příběhy o puberťačce, která řeší různé záhady. Kathy se hrozně bála tmy a ty historky jí poskytovaly tolik uvolnění, že dokázala usnout. A já jsem si nikdy nenašel čas, abych si některou přečetl.

Vstal jsem, přešel ke knihovně a sáhl po jednom svazku. Byl to třetí svazek z devětatřiceti, *Záhada strážního domku*. Usedl jsem zase do křesla a otevřel knihu. Na titulní straně bylo tužkou napsáno slovo *Myška*. Z *M* pučely dlouhé vousy, *k* a byl přivěšen ocásek. Byla to Kathyina přezdívka? To bych rád věděl. Teď tedy Kathy žádná myška nebyla. Nalistoval jsem první kapitolu a začal číst.

„Oh, mami,“ *zakňourala Trixie a otáčela krátkou světlou loknu kolem tužky zastrčené za uchem*. „Musím psát Brianovi a Martovi? Vždyť už budou v sobotu doma a pak jim mohu všechno povědět.“

Pant Beldenová vzhledla od svetru, který pletla pro Bobbyho, Trixiina mladšího bratra. „Vtom to vězí,“ řekla s úsměvem. „Tvoji starší bratři byli celé léto na táboře, a tys jim neposlala nic než pár naškrábaných korespondávků.“

„Prostě jsem neměla čas,“ řekla Trixie, zírājíc na arch papíru, na který kvapně načmárala: „Farma Crabbaple, Sleepyside n. Hudsonem, New York, úterý večer, 22. srpna.“

Rád jsem si představoval Kathy tak mladičkou, že se v Trixie celá ztrácí. Znovu jsem pohlédl na dlouhou řadu kanárkově žlutých svazků v přihrádce, položil si nohy na sedátko a pustil se do čtení.

Sedm

Moje poslední velká noc se nemohla obejít bez koksu. Další nákup před Emersonem ani dodávku domů jsem nemohl riskovat, a tak jsem vyrazil k Pugu, putyce na Lynn Line. Občas tam pracoval Willie Hightower, jeden z mých kontaktů. Ostatní čas trávil bubnováním ve velké heavymetalové skupině zvané Four Point Restraints – jménem, s kterým jsem kdysi přišel já. Naštěstí tam právě byl.

Nemusel jsem Williemu říkat, co chci; bylo to tak trochu jako zajít si automaticky na snídani do sousední restaurace. Jen jsem hodil na barový pult krabičku marlborek. Jaká je muzika?“

„Tvrdá a rychlá,“ řekl. Odkášlal si a odhodil si z tváře dlouhé, načerno obarvené vlasy. Když mi naléval pivo, rozhlédl se. „Byl tu Malloy. Ptal se, jestli tady kupujete.“ Postavil přede mne sklenici a sebral krabičku.

Přikývl jsem. Srdce se mi rozbušilo.

„Se ví, neřek jsem ani ň. Žádněj strach. Ale myslel jsem si, že byste to měl vědět.“ Krabička od marlborek zmizela za pultem.

„Díky.“

„Ne že bych posledního půldruhýho roku tomu tlustýmu hovadu neplatil tři sta padesát měsíčně, aby sem nelez.“ Zase si odkášlal, byl to jeho nervózní zvyk. „Myslím, že můžete být klidný. Nejspíš mě jen upozorňoval, abych byl diskrétní, protože pracujete pro město. Nechtějí se ztrapnit, když se Hancocková uchází o starostenství.“ Zapálil si cigaretu a položil krabičku zase na pult.

„Hancocková? O starostenství?“

„Vždyť víte, tvrdě proti zločinu. Všechny ty kecy. Jako kdyby si myslela, že je Isis nebo co.“ Obrátil se a sáhl po Lynnském večerníku. „Podívejte se sám.“

„*Hancocková se uchází o místo starostky*“ byl titulek hlavního článku. Přečetl jsem několik prvních řádků.

Emma Hancocková, veteránka lynnské policie a první policejní kapitánka ve státě, oznámila, že se bude ucházet o místo starostky, v současnosti obsazené váženým Williamem McGinnisem. Hancocková, která si stěžuje, že škrty rozpočtu radnice dusí její rezort, slíbila tvrdý postup proti drogám a násilí, bude-li zvolena.

Není divu, že potřebuje uzavřít případ Sarah. „Bude mít moc a náboženství. Odvěký koktejl.“ Hodil jsem noviny zpátky na pult. „*Za čím se žene, to víme. Otázka je, od čeho utíká.*“

„To je vaše záležitost. Já tady jen nalévám.“

Usmál jsem se. „Přispěl jste na kampaň?“

„Ovšem. To je druhý důvod, proč se tady Malloy zastavil. Musí naplnit Emminu předvolební šrajtofli.“

Vypil jsem polovinu piva a vstal.

„Na účet.“

„Jak pravil Bogart, v baru se hodí hotovost.“

„To jsem si myslel.“ Přistrčil jsem mu pět dvacetidolarovek. „Utraťte je moudře. Já jdu zítra na odvykačku.“

„Vždycky rád ztrácím zákazníka, to víte. Hodně štěstí.“

Když jsem dojel na parkoviště klubu Lynx, bylo skoro plné. Vyndal jsem si svou dávku z krabičky od marlborek, nabral vrstvičku na čepel svého loveckého nože a vdechl. Do třiceti vteřin se mi nosohltanem a krkem rozšířila lahodná otupělost. Zavřel jsem oči a polkl. Necítil jsem nic. „Emma Hancocková starostkou“ neznamenal nic. Všechny starosti mi vyvanuly z vědomí. Nasál jsem další vrstvu a šel dovnitř.

Projel mnou rytmus „Hit Me with Your Best Shot“. Oči mi zaplavily přívaly červeného a modrého světla. Kochal jsem se křivkami dvou blondýn, které tančily nahé na okrouhlých pódiích po obou stranách mola a držely se řetězů zavěšených od stropu. Když hudba vrcholila, zhouply se na nich dolů s roztaženými nohama a roztočily se ve vzduchu jako figurky na šperkovnici. Posadil jsem se na sedadlo pod tou, která měla na krku růžový obojek z lakované kůže, a hluboce se nadechl zatuchlého vzduchu klubu Lynx. Zíral jsem mezi její nohy a cítil, jak ze mě vyprchává zbytek tísně.

V životě mě uklidňuje málo věcí; jedna z nich je primární spojení s tím hebkým masem.

Objednal jsem si Black Label, zapálil si marlborku, sáhl do kapsy a hodil na pódium dolarovku. Tanečnice, která vypadala asi na dvacet let, se pustila řetězu a jako krab přilezla ke mně. Byla hezká, ale vyhlížela trochu přísně, s vysedlými lícními kostmi i bradou. Díval jsem se jí do očí, protože jsem se obával, že koukat přímo do rozkroku by se nehodilo. Setkala se pohledem s mým, začervenala se a pak se zahleděla dolů, mezi svoje nohy. Sledoval jsem její pohled. Byla z větší části vyholená; zůstal jen špinavě plavý trojúhelníček, a když si dvěma prsty poroztáhla pysky, viděl jsem, že má piercing ze zlatého drátěného kroužku. Odhadl jsem, že je to symbol odevzdání se někde nějakému šťastnému řidiči kamionu. Sebrala mou dolarovku, podrbala se jí a pak si ji zastrčila za podvazek. Vstala, obrátila se a předklonila. Zase jsem jí hleděl do očí a cítil se bláznivě, protože na mne koukala vzhůru nohama. Zamávala, vzepřela se na svých jehlových podpatcích a jako pávice vykročila na druhou stranu jeviště.

Přinesli mi skotskou. Usrkl jsem, pak jsem do sebe obrátil půl sklenice. Rozhlédl jsem se po lokále, ale Rachel nikde. Rada úchylů podél mola a dlouhé stoly po obou jeho stranách byly obsazeny obvyklou pestrou směsicí zbohatlíků, stavebních dělníků a motorkářů.

Otočil jsem se a přehlédl bar, který se táhne podél stěny naproti molu. Pak jsem se pohledem vrátil k muži sedícímu na židli hned u dveří. Byl ke mně obrácen zády. „To přece nemůže být on,“ zamumlal jsem. Zkoumal jsem ho pohledem, abych našel něco, co by nepatřilo k člověku, kterého znám. A přece bych nemohl popřít, že ty vlnité prošedivělé vlasy a modročerný oblek šitý na míru mohou patřit jediné Trevoru Lucasovi. Čelisti mi ztuhly a srdce se rozbušilo. Zvrátil hlavu, aby dopil svůj drink, a určitě – objevily se jeho zlaté hodinky značky Carties a náramek. Obrátil se čelem k molu.

Hbitě jsem učinil totéž a předstíral, že se dívám na tanečnice. Ale nedíval jsem se na nic. Měl jsem zavřené oči. Z jakéhosi primitivního místa uvnitř mne vyvěrala zlost. Chrstl jsem do sebe zbytek skotské a rychle postavil sklenici, abych ji snad tomu parchantovi nehodil do jeho samolibého ksichtu. Nemohl jsem si dovolit ztratit nad sebou kontrolu a dostat se do srabu, obzvláště ve striptýzové putyce.

Zhluboka jsem se nadechl, otevřel oči a snažil se soustředit na dívku s obojkem, která si vtírala olej do obrovských ňader a popotahovala se za bradavky. V barevném osvětlení se blyštěly. Pak, právě když jsem hodil na pódium další dolar, pocítil jsem na rameni ruku. Pohlédl jsem na ni – prsty porostlé černými chloupky, leštěné nehty a zlatý pečetní prsten. Nebylo úniku. Vstal jsem, pěsti zaťaté.

„Frank Clevenger! Myslel jsem si, že jsi to ty.“ Lucas se usmál a podával mi ruku. Měl melodický hlas – jako hlasatel. I v tlumeném světle jeho zuby zářily. „To rád vidím, že nejsem jediný perverzní doktor severně od Bostonu.“

Stál jsem a hleděl do jeho pichlavých očí. Proč neodešel, když mě spatřil?

Naklonil se vedle mne a sáhl po mé prázdné sklenici. Přičichl k ní, pak ji podržel ve vzduchu. „Peggy,“ houkl na tělnatou ženu obsluhující u baru, „ještě jeden black pro mého psychiatra a dvojité bourbo-manchattan pro mne.“ Přisedl ke mně a hleděl na mne. „Nebude ti snad vadit, že tady sedím? Víím, že někteří chlapi jsou v davu radši sami.“

„Nemyslel jsem, že jsi ten typ, kterého zajímá, co jiným vadí,“ řekl jsem a taky se posadil.

Hodil na podium dvacetidolarovku a kývl na tanečnici. „Hezký kozy,“ hýkl.

Schoulil jsem se.

Zahihňala se a olízla si rty. Pak se skrčila k podlaze a prsy sebrala bankovku tak, že si přitiskla jedno ke druhému. „Díky,“ zazubila se. Posadila se na pódium, roztáhla nohy, držela se za kotníky a kývala se dozadu a dopředu. Kroužek mezi stydkými pysky střídavě vylézal a mizel.

Servírka před nás postavila nápoje. Trevor jí podal dvacetidolar a posunkem odmítl drobné nazpět. Pohlédl na mne, pak se zase zadíval na děvče. Píseň se změnila v „Ride Like the Wind“ a dívka jako ten vítr předváděla, že sedí rozkročmo na motocyklu. „To je děsný, ta Sarah Johnstonová. Setsakramentsky dobrá zdravotní sestra.“

„Ano.“

„A taky setsakramentsky hezká.“

Usrkl jsem skotské a neříkal nic.

„Něco jako ve špatnou dobu na špatném místě, že? Prostě smůla.“

„Vypadá to tak.“

„Prej ses skamarádil s tím magorem, co to udělal.“

Mluvil s ním Nels Clarke? Nebo Kathy? „Ještě není nikdo odsouzen,“ řekl jsem s pohledem upřeným rovně před sebe.

„V novinách to nevypadá dvojznačně.“ Napil se. „Ty máš nějaké pochybnosti?“

Unavovalo mě být pořád zdvořilý. „O tobě ne.“ Pohlédl jsem mu do očí.

Ohrnul rty, potřásl hlavou. „Proč se do mě pouštíš, Franku? Nikdo Kathy nenutil, aby to hrála na dvě strany.“

„Nepochybuju o tom, že to všechno byla tvoje hra.“

„Kočky s myškou,“ zašklebil se.

S myškou! Jestli mě chce dráždit narážkou na Kathyinu přezdívku, tak mu tu radost neudělám. Obrátil jsem se a hodil dolarovku na molo.

Upil ještě další doušek manhattanu. „Tys v ní nikdy neviděl víc než něco dobrýho do postele, ale myslím, že měla docela tvrdej život.“

Sevřel jsem pěst kolem sklenice se skotskou, až mi prsty zbělely. Pohlédl jsem na jeho tvář, ztmavlou celodenním strniskem, a představoval jsem si, jak mu střepy skla rozbijí řecký nos a bradu s dolíčkem.

„To by nic nevyřešilo,“ pravil s pohledem upřeným na mou sklenici.

„Cože?“

Trochu se ke mně naklonil. Jeho tvář jako by se pod červeným a modrým světlem vlnila. „Moh bys to udělat. Jsi větší a silnější než já, a když se rozzuříš, jsi prý schopen všeho. Ale já nejsem tvůj problém. To je Kathy.“

Rozzuřil mě, ale i zaujal. „Tak ty neneseš žádnou zodpovědnost za to, co jste dělali? Co tě k tomu vedlo, nějaký bezduchý sexuálně přenosný virus?“

Zasmál se. „Naopak. Já přijímám veškerou zodpovědnost. Proto tady s tebou sedím. Mohl jsem zmizet.“

Koutkem oka jsem zahlédl, že z šatny vychází Rachel a míří k baru. Sledoval jsem ji očima. Měla na sobě tenké tepláky a krátký bílý svetřík bez rukávů, který obepínal její svůdná ňadra.

„Nula,“ prohlásil Trevor.

„Prosím?“

„Ta holka, co na ni čumíš. Je to nula.“

Pohlédl jsem na něj. „Možná by tě víc vzrušovalo, kdybys věděl, že šoustá s někým jiným.“

„Nejspíš. Ty do ní děláš?“

Sebral jsem svou sklenici a ušklíbl se. Trevor zdvihl ruku, aby si chránil obličej. Zvrátil jsem hlavu dozadu a vypil polovinu skotské. „Seš ubožák. Pleteš si vášeň se soupeřením, protože jinak na tebe každá kašle.“

Usmál se. „Zajímavá teorie. Ale jak bys potom vysvětlil, jestli Kathy doopravdy miluje mne a s tebou jen píchá? Ne že bys jí mohl dávat vinu, Franku. Já jsem se jí přiblížil víc, než by sis kdy troufal. Já jsem jí blíž než ona sama sobě.“

Sáhl jsem si do kapsy. „Už bys měl jít,“ řekl jsem bezvýrazně.

Přikývl si sám pro sebe. „Včera v noci jsme si opravdu užili. Byla ohromná. Ale něco mi pověz. Proč křičí ,tati!‘, když jí ho strkám do zadku?“

Palcem jsem otevřel svůj stříbrný nůž a držel ho schovaný pod stolem.

„Tak nějak jako ,tatííí!‘“

Škubnutím zápěstí jsem sekl do vybouleniny na jeho kalhotách právě takovou silou, aby se protrhla jen látka. Druhou rukou jsem převrhl svou sklenici.

Vyskočil a málem padl dozadu. „Kriste Ježíši! Zešílel jsi?“

„Je ostrý jak břitva,“ řekl jsem mu a usmál se, abych uklidnil ostatní zákazníky. Vybryndanou tekutinu jsem vysušil ubrouskem. „Jestli máš v úmyslu spát dnes někde jinde než na operačním stole, měl by ses ráčit zvednout.“

O dva kroky odstoupil. „Možná máš pravdu. Už kvůli Kathy. Zlobí se, když přijdu pozdě.“ Obrátil se a vykročil ke dveřím.

Mohl jsem jít za ním, ale nešel jsem. Někde, pod vší tou skotskou a kokainem a nikotinem, v části mého mozku, kam chemické složky teprve doplouvaly, jsem věděl, že to, co řekl, je pravda. Na něm nezáleží. Můj problém je Kathy.

Lhala mi? Opravdu s ním zase spala? Jistě to tak vypadalo. Z představy Kathy na břicho, zadkem nahoru, ohlížející se na něj skrz

záclonu světlých vlasů, se mi dělalo zle. Ale i moje zásoby narcisismu se styděly dovolit si soudit ji z místa, kde jsem právě seděl – v řadě úchylů v očekávání, až si to budu moci rozdat s nahou pihovitou tanečnicí, která si říká Tiffany.

Dopil jsem asi centimetr skotské, která mi ještě zbyla ve sklenici, a zamířil na toaletu. Viděl jsem trochu rozmazaně. Příliš chlastu, málo koksu, myslel jsem si. Musel jsem se soustředit, abych kráčel normálně, připomínal jsem si, že mám pohybovat pažemi a klást na zem dřív patu než špičku. Prošel jsem dveřmi kolem dvou chlapíků, kteří stáli u pisoárů jako vojáci a hleděli vpřed. Poslat vzdušný polibek genitáliím tanečnice v klubu Lynx, to je v pořádku, ale stačí pohlédnout na genitálie jiného zákazníka – a člověk by se mohl docela dobře seznámit s cementovou podlahou. Zamkl jsem se v kabině a vyčural se. Pak jsem vytáhl psaníčko, strčil si do obou nozder po špetičce a inhaloval. Opilost během minuty pominula. Vyšel jsem ven.

Nová dívka s lesklými černými lokny začala mezitím tančit na melodii Bonnieho Raitta o tom, jak se účtuje za hodinu. Byla jako kovboj vybavena pouzdry s pistolemi, ale pod koženými chrániči na kalhoty neměla nic.

Rachel seděla u baru s nějakým dědou. Držel ruku na jejím koleně. Posadil jsem se přímo proti nim a objednal si šálek kávy. Barmanka Peggy, pomalá žena, která vypadala na padesát let a padesát kilo nadváhy, jej postavila přede mne na koktejlový ubrousek.

„Pět dolarů, drahoušku,“ řekla. Měla vřelý hlas.

„Pět dolarů za kafe?“

„Chcete do něj trochu Kahlúa nebo Bailey? Za stejnou cenu?“

„Raději ne.“

Zatáhla se za límec svého polyesterového roláku, aby mi ukázala dekolt. „Pěknou podívanou!“ zachichotala se.

Usrkl jsem a podíval se na Rachel. Můj pohled se setkal s jejím, usmála se, ale pozornost věnovala tomu, co jí vykládal ten muž. Všiml jsem si na barovém pultě láhve šampaňského. Naklonila se k němu, přejela mu rukou po stehně nahoru a něco mu šeptala do ucha.

Dívka na scéně odhodila chrániče a teď klečela se zavřenýma očima a hlavní revolveru v ústech. Zastrčila si ji tam celou, vytáhla, po celé délce olízla a zase ji zasunula do úst. Představil jsem si paniku, která

by vypukla, kdyby zbraň byla nabitá a dívka ji obrátila do davu. Nebyla by to poetická masová vražda, ohromující projev zuřivosti? Přistoupit ke každému muži, který drží před sebou dolar, střelit ho do rozkroku, pak se otočit, ohnout a střelit ho do tváře. „Pobila jsem jenom ty, co mi strkali peníze,“ mohla by pak vypovídat. „Zabití z milosti. Myslela jsem, že na to ty dolary jsou.“ Jestlipak bych ji z toho dokázal vysekat pro nepřičetnost?

Náhle se mi na oči lehce položily něčí ruce. Byly jemné a měkké a i přes tu hebkou tmu jsem cítil úlevu.

„To se mě tedy dotklo, že koukáš na jiný holky,“ řekla Rachel. Pustila mě a usedla vedle.

Vlasy měla stažené do ohonu. Její široké čelo a jantarová barva očí na mne zapůsobily ještě víc než předtím. „Začínal jsem se cítit sám,“ řekl jsem.

„Trevor je už pryč?“ Ohlédla se na místo, kde jsem seděl s Trevorem. „Už jsem si myslela, že doktoři dostali večerní vycházku.“

Mám snad noční můru? „Jak sakra znáš Trevora?“

„Známe ho všechny. Je to štamgast. Candy, ta holka s kroužkem, ho zná ze – no, profesionálně.“

Takže Trevor chodí taky za lehkýma holkama. Jestlipak by Kathy napadlo, že má v sobě stopy po Candy – a pravděpodobně po polovině Reveru? „A jak moc dobře ho znáš ty?“ zeptal jsem se.

„Jen tak ,ahoj‘.“ Usmála se. „Snad sis nemyslel, že ho znám – profesionálně?“

Vteřinu jsem o tom přemýšlel. „Ne,“ řekl jsem. „Nemyslel.“ Usrkl jsem kávy. Nestála za nic. „Kdo je to, ten stařík?“

„Joe Smith.“

„Aha. Velice tvůrčí pseudonym.“

„Na tom nezáleží, jestli lže. Myslím, že se mu líp mluví, když mi neřekne svoje pravé jméno.“

„O čem mluví?“

„To bych neměla vykládat.“

„Já to ani živé duši nepovím.“

„Přisaháš?“ Zamžourala na mne. „Přisaháte vy chlapi ještě vůbec?“

„Samozřejmě.“ Zvedl jsem ruku. „Hippokratova přísaha: O všem, co uvidím a uslyším při léčení samém nebo v souvislosti s ním, zachovám mlčení a podržím to jako tajemství.“

„Ty ses to naučil nazpaměť?“

„Vstoupím-li do domu, vejdu tam pro blaho nemocných, zdržím se všeho počinání nešlechtného, neposkvrním se chlípným dotekem s ženami, muži, se svobodnými ani s otroky.“

„O tom si mužem pohovořit později. Teď bys mi možná mohl s Joem pomoci.“

„Jistě.“

„Dobře. Před třemi měsíci si dal z vnitřní strany stehna, blízko třísla, odoperovat rakovinu kůže. Má tam šerednou jizvu, říká, a zřejmě se část ještě nezahojila.“ Podívala se na mne po očku. „Může to trvat takhle dlouho?“

„V jeho věku ano, obzvláště jestli se tam dostala nějaká infekce.“

„Dobře,“ pokrčila rameny. „On prostě tvrdí, že je to ještě zčásti otevřené. Takže ho manželka nesmí vidět nahého, natož aby se ho dotkla. On si myslí, že to tam vypadá děsně.“

„A o tom mluví? S tebou? Tady?“

„Asi to přijde levněji než mluvit s vámi. A ty bys ho taky nehladil po noze.“

„Neřekl bych, že je to dovoleno.“

„Není. Ale jemu to dělá dobře, a platí šampaňské – ne jako někteří kunčofti, co je znám – a tak Peggy řekla řediteli, aby se na to vykašlal.“

Ohlédl jsem se po něm. „Lidi holt dostanou, co potřebují.“

„Vážně? Nejsem si jista. Já myslím, že někteří lidé tak moc trpí, že si nemůžou vzít, co potřebují, i když jim to někdo třeba chce dát.“

Člověk si myslel, že mluví se striptérkou, a zjistí, že mluví s léčitelkou duší. Samotný Bůh jako hvězda v klubu Lynx.

„Tak co bych mu měla říct?“ ptala se.

„On sám sebe vidí jako oběť, jako by byl něco horšího, než býval dřív. Zdá se, že tohle je především důvod, proč se mu rána nehojí. Měla bys mu pomoci, aby si cenil toho, že žije. Přemohl rakovinu, zíral smrti do tváře. Ta rána je jako medaile za odvalu. Zeptej se ho,

proč si myslí, že žije, zatímco spousta jiných lidí na zhoubné nádory umírá. Zeptej se ho, jak všechno to trápení vydržel.“

„Pomůže mu to?“

Pokrčil jsem rameny. „Možná. Pravda je, že dokud se budeš dotýkat jeho nohy, pomůže mu všechno, co budeš říkat.“

„Dobrý,“ usmála se. „Tak nějak jsem si to myslela.“ Vstala. „Příští tanec mám já. Měla bych se připravit.“

„Já tady počkám.“

„Proč ne vpředu?“

Nemohl jsem s ní o tom debatovat. Usedl jsem v řadě úchylů dozadu, vedle dvou mladých chlapíků v košilích s úzkými proužky a s klubovními kravatami, kteří rozmlouvali o obchodování s auty porsche a mercedes.

„Problém s kupci porsche,“ říkal ten blíže mne, „je, že se předvádějí, a ve skutečnosti je to auto nad jejich poměry.“ Vyndal z kapsy pět dolarovek a položil je na pult. „Zatímco kupec mercedesu prostředky má. Ten se předvádět nepotřebuje. Ten potřebuje kvalitní dopravní prostředek.“

„A co takový range rover?“ hlesl jsem.

„Snobové se špatnou pověstí,“ prohlásil, obraceje se ke mně.

„Oh,“ udělal jsem jen.

„Vy jezdíte roverem?“ zeptal se první.

„Jo.“

„Promiňte,“ uchechtl se.

„To nic.“

„Ale pravda to je. Když chcete náklad'ák, kupte si náklad'ák. Ram nebo suburban. Proč předstírat, že jste uprostřed džungle?“

„O tom budu muset přemýšlet.“

Podal mi vizitku. JERRY STEIN, MANAŽER, Melův SVĚT AUT. „Mám hodně náklad'áků z druhé ruky. Můžeme pro vás najít ten pravý.“

„Výborně.“ Obchodníkem auty diagnostikován jako šarlatán.

Hudba k Rachelinu tanci, „Purple Rain“ od Prince nebo jak se sakra jmenuje, už spustila. Rachel se objevila v bílých krajkových kalhotkách a černé kožené bundě se stříbrnými zipy a chromovou

přezkou. Nevěděl jsem, zda mi pravidla společenského chování velí položit na pult pětidolarovku, nebo se toho zdržet. Položil jsem ji tam.

Houpavým krokem se přiblížila a zastavila se přede mnou, kousajíc se do spodního rtu. Tizianové vlasy jí padaly do očí. Usedla s roztaženými nohama, kalhotky jí zcela nezakrývaly, a prstem přejela po krajce. Pak se obrátila, stáhla si kalhotky ke stehnům a poskytla mi pohled na sebe zezadu. Chtěl jsem se jí dotknout. Možná si vzpomněla na můj požadavek z předchozího večera, protože si jednou rukou sáhla dozadu a pleskla se. Pak vstala, aniž sebrala moje peníze, a nechala kalhotky sklouznout na podlahu. Vystoupila z nich, nechala je ležet a odtančila na druhý konec jeviště.

Obchodníci s auty zírali na mých pět dolarů. „Vy ji znáte nebo co?“ ptal se Stein.

Cítil jsem se silný. Vyvolený. Protože *znám striptérku*. Mohli si jen představovat, co to asi znamená. Mrkl jsem na ně.

Když se po chvilce přiblížila servírka, požádal jsem rovnou o další Black Label.

Hned ji přinesla. Sáhl jsem po peněženke. „Tiffany říkala, že vaše pití jde dnes na účet podniku,“ zaječela, aby překřikla hudbu.

Můj vztah byl v troskách. V bance jsem neměl peníze. Auto jsem měl nabourané. Westmorelandův případ mě zklamal. Možná už nikdy nedostanu práci od lynnské policie, která pro mne byla během posledního roku hlavním zdrojem příjmu. Potřebuju detoxikaci. Hrozné. A přece v tom okamžiku, v řadě úchylů, se zbytečkem kokainu v kapse, před sebou skotskou zadarmo a krajkové kalhotky na dosah, jsem si ještě dokázal namluvit, že jsem v pořádku. Víc než v pořádku. Cítil jsem se na vrcholu světa.

Osm

Rachel tančila v klubu Lynx jako poslední, a když jsem ji vezl roverem do Chelsea, asi tři čtverečních kilometrů zanedbané části města na sever od Bostonu, byl rover cítit sexem. Díval jsem se na ni zezadu, jak stoupá po schodech do svého bytu ve čtvrtém patře čtyřposchodové průmyslové budovy na nábreží. Neměla na sobě kalhotky a džínsy měla na místech, kde se stehna oddělují od zadečku, prodřeně. Při každém kroku jí posledními džínovými vlákny prosvítila mléčná pleť.

Rozumově vím, že zadek ženy není nic víc než gluteus maximus – pruh svalů upnutý na pánevní a stehenní kosti –, ale nikdy jsem nedokázal zaujmout ten správný vědecký odstup. Většinu dospělosti jsem strávil honičkou za tím pohyblivým svalstvem.

Můj mozek tou dobou obsahoval hlavně adrenalin a testosteron. Rachel otevřela železné dveře svého bytu a vstoupila. Popadl jsem ji a přirazil ke stěně. Líbali jsme se, olizovali a kousali jeden druhého do úst a rtů. Pokusil jsem se jí rozepnout džínsy, ale odhodila mou ruku a rozepnula mi poklopec.

„Potřebuješ se udělat,“ šeptala. Olízla si dlaň a vklouzla mi rukou do slípů.

Z pocitu vlhkosti na pokožce jsem jen vzdychl. Jakžtakž jsem našel její ucho.

„Uvolni se,“ řekla a odklonila hlavu. Její ruka se začala pohybovat rychleji.

Položil jsem jí hlavu na rameno a zavřel oči. Pak se se mnou bez upozornění otočila tak, že jsem byl ke stěně přitisknut já. Když jsem jí sáhl po zadečku, chytila mě za zápěstí a přitiskla je k mému boku. Mohl jsem ji snadno přemoci, ale nechtěl jsem. Znamená to, že přemohla ona mne?

„Co je tohle?“ zeptala se, hledíc na moje obvázané zápěstí.

„Dlouhá historie.“

„Na dlouhou historii nemáme čas,“ řekla. „Nehýbej se. Chci se ti dívat do obličeje.“ Zase si olízla dlaň a vjela mi pod kalhoty. „Řekni, než budeš.“

Po koksu mi to obyčejně chvíli trvá, ale její ruka dělala hodně toho, co bych si dělal sám, jenže jsem to nedělal já, nemohl jsem předem přesně znát tlak a tempo, a to mě vzrušilo až k výbuchu po pouhé půl minutě. Váhal jsem, nechtěl jsem jí povědět, že už ztrácím nad sebou vládu; možná právě proto, že mě o to žádala, možná proto, že jsem se obával, aby nezvolnila a neškádlila mě, aby mě nenechala na půli cesty jako loutku mé vlastní rozkoše. Ale přece jen jsem jí to řekl. „Já... už budu...“ dostal jsem ze sebe.

Když křeč začala, klečela přede mnou, rty kolem mne. Moje záda tvořila oblouk proti stěně a v nohou se mi stáhly všechny svaly najednou. Díval jsem se dolů, viděl, že mi zírám do očí, a vytáhl jsem ho z jejích úst.

Když se jí moje sperma rozlilo po rtech, bradě a tvářích, pořád se na mne dívala. Pár vteřin počkala, pak si hřbetem ruky otřela obličej a vstala. Opřela se o mne, čelem o čelo. „Líbilo se ti to se mnou?“ zavrkala.

Intonace jejího hlasu mi byla povědomá. Vzpomněl jsem si, jak jsem v deseti letech, v krátkých kalhotkách a tričku, seděl na pohovce s matkou, která ze sebe pracně soukala pravdy života. Byl jsem totiž přistižen, jak si hrají s poupaty ňader Kim Daneyové, devítileté blondýnky se zelenýma očima, která bydlela o dva domy dál. „Když se malému klukovi líbí malá holčička, někdy mu ztvrdne ptáček,“ řekla tehdy matka zpěvavě. Pohlédla na můj rozkrok. „Ale to se ti s Kimmy nestalo, že ne?“

Nevěděl jsem, do jaké bryndy jsem se dostal. „Ne,“ řekl jsem.

„Ne?“

„Ano,“ připustil jsem.

„Nestyď se, Franku.“ Její tón zpřísněl. „A nelži mi.“ Odmlčela se. „Líbilo se ti to? Že ti ztvrdl?“

„Ne... ano.“ Pokrčil jsem rameny. Snažil jsem se schovat za svou ofinu.

„Když jsou lidé starší – starší než ty –, tak muž dá svého tvrdého ptáčka do ženy... do škvírky mezi jejíma nohama. Strká ho tam a

zpátky a z nějakého důvodu je mu to příjemné.“ Sledovala mou reakci. „Tos té malé Kimmy neudělal, že ne, abys jí ho dal mezi nožky, že ne, Franku?“

Nic ani vzdáleně tomu podobného jsem samozřejmě neudělal. Znělo to zajímavě, ale mně dělala starost jedna praktická věc. „A co když člověk potřebuje čurat, když ho má tam uvnitř?“ zeptal jsem se.

„Když potřebuje čurat?“ Rozesmála se.

Snažil jsem se zachránit. „No, já jsem nemyslel...“

Už bylo pozdě. Už trásla otcem, aby ho vytrhla z opileckého spánku a pověděla mu, co jsem řekl.

Rozbrečel jsem se.

Otec naslouchal, potřásl hlavou, pohlédl na mne, pak praštil matku hřbetem ruky tak silně, že se sesypala na podlahu. „Nedělej si srandu z mého kluka,“ zamumlal. Pohlédl na mne, přikývl – jako muž muži – a opět upadl do svých mráкот.

Rachel mě hravě štípala do břicha a rodiče zmizeli. Byl jsem opět s ní. „Ptala jsem se, jestli se ti to se mnou takhle líbilo,“ vrkala.

Její čelo na mém mě najednou tížilo. Vzal jsem ji za ramena a oddálil od sebe.

Stála v mém sevření. „Tak líbilo?“

Napadlo mě říct jí, aby si nefandila, že jsem už ejakuloval do hezčích tvářiček, což byla mimochodem pravda. Ale v duchu jsem cítil, že to se mnou nemyslí špatně. „Jo,“ řekl jsem, „líbilo.“

„A líbilo se ti koukat na mne v klubu, jak jsem se plácla?“

mlčel jsem.

„Nelíbilo?“ naléhala.

„Jo.“

„Ty bys mě rád plácl sám. Přehnul přes koleno.“

Pokrčil jsem rameny.

Klesla hlasem. „Nejen přes zadek. Taky mezi nohy. Ty bys mě tam rád plácl.“

Můj dech mě prozradil.

„Měl bys říct, co chceš, Franku. Vždyť na to nejsou pravidla.“

„Řekni mi, co chceš ty,“ vypravil jsem ze sebe.

„Ale tobě nezáleží na tom, co já chci.“

„Ale ano, záleží.“

Usmála se, přitiskla se ke mně a políbila mě na tvář. „Lháři.“ Vyvinula se z mého sevření a vykročila k minikuchyňce.

Cítil jsem se sám a vydaný všemu na pospas. Snažil jsem se upravit si kalhoty.

„Skotskou?“ zeptala se.

Boxerky jsem měl vlhké a nepříjemné. Odkášlal jsem. „Skotská,“ zachraptěl jsem, „se vždycky hodí.“ Znělo to jako karikatura Johna Waynea. Zabouchl jsem přední dveře tak prudce, že se odrazily a zase otevřely.

„S těmi se musí umět,“ zavolala.

Zavřel jsem jemněji.

„Klidně se tady porozhlídni.“

„Díky.“ Byl jsem rád, že mohu zase uvést v chod svoje nohy – a mozek.

Rachelin byt byla podkrovní místnost s vyčnívajícími sloupy a trámy a cihlami. Mahagonová postel, pokrytá sametovou příkrývkou, stála na metr vysokém pódiu uprostřed stěny naproti dveřím. Ostatní stěny byly plné zvětšených černobílých fotografií nešťastných lidí. Hlouček mužů se zoufalými tvářemi před vývařovnou zvanou Denní chléb. Černošský chlapec, ne starší než deset let, opřený o počmáranou zeď. Stařena na kolečkovém křesle s tváří staženou bolestí. Obrátil jsem se ke kuchyňce. „Ty fotky jsou tvoje práce?“ zeptal jsem se.

„Všechny jsem nafotila tady, v Chelsea,“ odpověděla. „Chceš led?“

„Jasně.“ Zahleděl jsem se zase na fotografii stařeny. Průhledné plastické hadičky jí dodávaly do nozder kyslík z láhve připevněné ke křeslu. „Z romantiky by tě tedy nemoh nikdo obvinít.“

„Opravdu? Já myslím, že ta jejich vůle k životu je krásná. Právě jako ten můj klient s rakovinou. Hledí smrti do tváře, jak se říká.“ Nesla drinky.

Pohled mi zabloudil na vycpaninu, která sloužila jako podpěra skleněné desky kávového stolku uprostřed pokoje. Byl to kojot držící v zubech mývala. Mýval měl oči hrůzou dokořán, ale dokázal zarýt zuby hluboko do kojotova čenichu.

„Ty tomu věříš, cos mi říkal o té jizvě, že?“ ptala se. „Že přežije?“

To byla dobrá otázka. Když jsem měl soukromou praxi, připadal jsem si někdy jako prodavač nabízející důvody, proč zůstat na této neblahé planetě. Znovu a znovu jsem chtěl od pacientů ujištění, že neskoncují se životem. Ale žil bych snad jejich životy? Žil bych životem Billyho? *Vydrž*. K čemu? „Na tom nezáleží, jestli já věřím, že přežije,“ řekl jsem a vzal si od ní skotskou. „To on tomu musí věřit.“

Šel jsem s ní k francouzskému oknu na konci pokoje, které se otvíralo na střechu s výhledem na most Tobin Bridge, vedoucí do Bostonu. Masivní ocelový oblouk měl tu chybu, že tam, kde jeho betonové nohy vyrůstaly ze země, vyhladil obytné lokality, a tak poničil Chelsea. Nikdy předtím jsem se na něj nezadíval a teď mě ohromila jeho majestátnost. Usedl jsem na starou kostelní lavici, kterou Rachel umístila před okno. „K čemu tahle budova sloužila dřív?“ zeptal jsem se.

„Robotárna,“ řekla a usedla vedle mne. „V době války ve Vietnamu se tady šily vojenské uniformy. Když tady jednou vypukl požár, zavřeli to.“ Ukázala na ohořelý kousek jednoho trámu. „Tohle poschodí nebylo moc poškozeno. Ostatní úplně vyhořela.“

Věděl jsem z vyprávění příbuzných, kteří z Chelsea postoupili výše, do měst na severním pobřeží jako Nahant a Swampscott a Marblehead, že Chelsea z větší části lehla popelem dvakrát, poprvé roku 1908, podruhé 1973. „Víš, jak se říká: Co Chelsea opravdu potřebuje...“

„... je další požár. Všechny ty vtipy jsem slyšela.“ Ustrkla skotské. „Zní to krutě, ale svým způsobem je to pravda. Nic se nezlepší postupně. Člověk musí umřít, aby se znovu narodil.“

„To nezní zrovna jako důvěra v moje povolání.“

„Promiň, ale řekněme si to rovnou. Většina z vás nevidí ten potenciál, který má v sobě nervové zhroucení. Opravdový kolaps. Pořádná deprese dává větší šanci najít sám sebe než celá láhev prozaku.“ Naklonila se ke mně. „Nebo gram kokainu.“

„Kokainu?“

„Kokainu.“ Opičila se. „Ty opravdu hrozně lžeš. Cítila jsem ho, když jsem měla jazyk v tvé puse.“

„Ještě mám, jestli.“

„Ne, děkuju, já drogy neberu. Ale ty si dej, jestli chceš.“

Nepotřeboval jsem moc ponoukat. Už od chvíle, kdy jsem vykročil po schodech nahoru, jsem pomýšlel na to, že si odskočím do koupelny pro šňupeček. Vyndal jsem svou zásobu.

„Chvíli jsem to zkoušela – tohle, marihuanu, valium, percocet, heroin, prozac, zoloft.“ Odmlčela se. „A jo, ještě ritalin. Ritalinu hodně.“

Nebyl jsem si jist, jestli se chci pouštět do Racheliny psychiatrické anamnézy. Kdyby mi jí nakonec začalo být líto, nemohl bych s ní šoustat tak, jak bych chtěl. Ale také mě nikdy neuspokojovalo zůstat na povrchu čehokoli. „Mělas deprese?“

„Výborně, doktore.“ Obrátila paži. Z jejího zápěstí se táhly vzhůru po předloktí čtyři svislé jizvy. Jak to, že jsem si jich ještě nevšiml? „Taky jsem se zkusila předávkovat prozákem. Nikdo mi neřek, že se toho musí vzít celý džbáněk, aby to účinkovalo. Člověka to nevyléčí ani nezabije. K čemu je to sakra dobrý?“

„Co tě zachránilo?“

„Profesionální léčitel jako ty,“ ušklíbla se. „Je to správná odpověď?“

„Moje zkušenost je jiná.“

„Moje taky. Pravda je, že mě zachránil striptýz. V den, kdy jsem začala tancovat, jsem se začala cítit líp.“

„Takže silnější anestetikum?“

„Já v tom vidím pojistný ventil.“

„Jak to?“

„Ve cvokařském žargonu mi to dovoluje zaměřit svou zlobu ven místo dovnitř.“

„Já myslel, že my jsme ti, kteří vás zneužívají.“

„Ani ne. Já vím, co kunčofti prožívají, když se před nimi ohnu. Víím, že většina z nich má nadváhu, doma stárnoucí manželku, která by jejich pind'oura nevzala do huby, ani kdyby jí šlo o život. Já vím, že se jim při té podívané postaví a že si představují, jaký by to bylo strčit ho do mne. Můžou se tomu přiblížit, ale zas ne tolik. Vidím to utrpení v jejich očích.“

„Tak ty jsi sadistka?“

„Na place – absolutně. A to mi stačí. Zabíjet nikoho nemusím.“

Ještě jsi mladá.“ Vzal jsem si další špetku, rozetřel ji po dásních a schoval balení.

„Ptám se – kde je tvoje zloba?“

„Eh?“

„Tvoje zloba,“ usmála se. „Před pár minutami mi tekla po ksichtě. Kde jinde se projevuje?“

Slízl jsem zbyteček prášku ze sklíčka hodinek. „Specializuju se na hodnocení vrahů, na dobrozdání, jestli jsou šílení. Poslouchám, jak škrtili, řezali a mlátili svoje oběti. Chodím do márníc a navštěvuju mrtvolu.“

„Líbí se ti to?“

„Je to zaměstnání, divné, ale zaměstnání.“

„Ak jdi.“

„Ale jdi – co?“

„Kdybys nechtěl nic jinýho než zaměstnání, moh bys být profesorem. Nemusel bys chodit do márníc.“

Usmál jsem se jejímu odhodlání dobrat se pravdy – že každý, kdo se živí tím, že se snaží porozumět vrahům, je s nimi někde na základní rovině spjat. „Tak teda se mi to asi líbí.“

„Ale nestačí to.“

„Stačí bohatě.“

„To si nemyslíš, jinak bys nepotřeboval fetovat.“ Dlouze se napila skotské.

„Jestli chceš být mou psychoanalytičkou, tak bych ti měl platit,“ řekl jsem. „Obzvlášť když se v tom zdáš být opravdu dobrá.“

Odložila sklenku na lavici, vstala, rozepnula si džínsy a spustila je na podlahu. Přistoupila ke mně a postavila se mezi moje nohy. „Tak plat’.“

Přejel jsem rukama po jejích ladných pažích a bocích a sevřel jsem její zadeček, zarýváje prsty mezi půlky. Její tělo bylo mladší než Kathyino, pevnější, vzdálenější smrti.

Ustoupila o pár kroků a nechala mě, abych se na ni díval, nehybnou v měsíčním světle, oblečenou pouze v bílém žebrovaném tričku. Viděl jsem na záhyby kůže pod skrovným trojúhelníčkem rusých chloupků mezi nohama.

Obrátila se a zamířila k posteli. Vyrazil jsem za ní. Vystoupila po třech schůdkách na pódium, sebrala z nočního stolku svinutý černý kožený pásek a položila ho na přikrývku. Pak ulehla na matraci.

Když jsem stoupal po schůdkách za ní, srdce mi pádilo. Roztřesenou rukou jsem sebral pásek. Ale všechen strach mě přešel po prvním úderu kůže na její zadek, při pohledu, jak mléčná plet' rudne. Švihl jsem znovu a znovu, vychutnávaje Rachelino sténání a chvění, když očekávala další úder. „Řekni prosím,“ požádal jsem ji.

Ohlédla se na mne. „Prosím,“ šeptla.

Udeřil jsem znovu.

Prohnula se v zádech, takže zvedla zadek nad matraci. „Dělej, co chceš.“

Sklonil jsem se nad ní a páskem jí spoutal zápěstí. Pak jsem si za ni klekl. Nikdy jsem ještě nezažil anální sex. Navlhl jsem se slinou a dostal se dovnitř, pomalu, vychutnávaje její odpor.

Vyjekla.

Vrazil jsem ho hlouběji.

Odešel jsem od Rachel v pět ráno. Rover byl pokrytý rosou. Vsoukal jsem se dovnitř, stáhl okno a hluboce vdechoval ranní vzduch. Po čtyřech hodinách spánku za dva dny se mi točila hlava. Nohy vážily jako cent. Měl jsem v kapse ještě čtvrt gramu, ale nesáhl jsem po něm. Chtěl jsem zůstat v prázdnu, opravdu si sáhnout na dno.

Vzhlédl jsem k Tobin Bridge. První lidé dojíždějící za prací mířili do Bostonu a nejspíš si neuvědomovali, že v chelseaském přístavu pod nimi je už den v plném proudu. Viděl jsem tři remorkéry, jak táhnou cisternovou loď k čerpací stanici na břehu. Doléhalo ke mně jen slabé hučení motorů, ale z pěnové brázdy, kterou za sebou zanechávaly, bylo znát jejich sílu. Jednou jsem popíjel skotskou s kapitánem remorkéru ze salemského přístavu, který se mi vysmál, když jsem pro jeho práci použil slovo *romantická*. Její půvab, objasnil mi, je iluzorní: na palubě znamená rozdíl mezi rozměry plavidla a jeho silou neustálé nebezpečí.

Nastartoval jsem vůz a obrátil ho po Broadwayi směrem na východ po silnici číslo 16. Potřeboval jsem si vzít z Marbleheadu něco na sebe, než zamířím k McLeanovi. V době mé rezidentury v tuftské

detoxikační stanici jsem vtipkoval s personálem o tom, jak se to tam vždycky během třetího týdne každého měsíce zalidní, když narkomani profetují svoje sociální dávky a nemohou si další drogy dovolit. Jakmile přijdou šeky na dávky na další měsíc, zase se tam vylidní. Ted' mi to nepřípadalo tak legrační. Ted' jsem to byl já, kdo čekal s hospitalizací tak dlouho, až jsem měl kapsu téměř prázdnou.

Byl jsem zvědavý, jestli najdu Kathy doma. Pakliže na mne celou noc čekala, musel jsem počítat se scénou. Když planula hněvem, přilávaly všechny moje snahy o udobření jen oleje do ohně. Obvykle to skončilo tak, že praštila do zdi nebo rozkopala pár starožitností. Minule ji nezastavily ani zlomené prsty. Tenkrát si vypůjčila mou knížku *Boxer odpočívá* a našla v ní polaroidovou fotku Isabely Cadronaleové, dvaadvacetileté brazilské novinářky, s kterou jsme se seznámili na pláži v St. Croix, oděnou pouze motýlkem. Mým motýlkem. Kathy kolem sebe bušila oteklou pěstí, jako by necítila bolest. Nakonec jsem ji dobrých deset, patnáct minut držel u země, než se vybila její žárlivost. Pak jako obvykle přišly tiché slzy, předehra k našemu nejlepšimu milování.

Proč jsem neměl kvůli svým nevěrám pocit viny? Ani ten nejmenší. Ani když jsem cítil na jazyku slanost Kathyiných slz. A proč se vždycky vrátila, aby se vše opakovalo? Držela nás pohromadě láska, nebo vyhlídka, že ji budu znovu a znovu zraňovat?

Nesouhlasil jsem se svým psychiatrem Tedem Pearsonem, když vyslovil názor, že všechno moje pití, fetování a záletnictví je živeno hluboce zakořeněnými rozporuplnými pocity vůči intimnostem, ale proč bych byl jinak držel Rachel celé hodiny blízko sebe, i když v bolesti? Z jakého jiného důvodu bych laskal její nahé tělo, ale vnikl jen do jejího konečníku? Proč bych vychutnával skutečnost, že jsme se sice pohybovali v dokonale sladěném rytmu, ale jen proto, že se vůbec neodvažovala hýbat jinak, než jak ji vedly moje ruce na jejích bocích, abych ji nezranil špatně načasovaným výpadem?

Na ulicích byl malý provoz a silnice byla suchá, ale jel jsem do Revere po okruhu Bell Circle pomalu. Na opravu cizího auta jsem neměl peníze. Projel jsem kolem psí dostihové dráhy Wonderlandu a zapálil si marlborku. Přiznávám si to s děsem, ale kdyby bylo otevřeno, skočil bych si za Mannym k okénku, abych si vsadil na psa,

možná na dva. Jak si to vysvětlit? Proč se cítím naživu jen tehdy, když žiji na pokraji zkázy?

Dojel jsem na Lynnskou, když jsem uslyšel sirénu. Pohlédl jsem do zpětného zrcátka a spatřil asi sto metrů za sebou policejní vůz. Zkontroloval jsem tachometr, ale jel jsem pod povolený limit, takže jsem uhnul vpravo, abych uvolnil jízdní pruh. Siréna ztichla, ale vůz mě následoval do jízdního pruhu a vzdálenost mezi ním a mnou se zmenšovala. Cítil jsem, jak se mi zrychluje pulz – ta ironie, budu nachytán právě toho dne, kdy se chystám jít na odvykací kúru. S videozáznamem, na kterém nakupuji před Emersonem, může Emma Hancocková tvrdit, že její lidé mají dostatečný důvod mě prohledat. A kdyby našli kokain, mohl bych strávit pár měsíců v essexské okresní věznici. Možná i víc. Jaký šťavnatý titulěk by večerník *Evening Item* pořídil z mého nepovedeného života: „Doktore, uzdrav sám sebe: Místní psychiatr zatčen pro držení kokainu.“ Přidal jsem rychlost až na povolenou hranici a vyndal balíček z kapsy. Za mnou se zase rozezněla siréna. Pohlédl jsem do zpětného zrcátka, abych se ujistil, že mě nikdo neuvidí, rozbalil balíček a šňupl, co v něm zbývalo. Pak jsem si papírek vložil do úst, rozžvýkal a spolkl. Zajel jsem na krajnici, zpomalil a zastavil. Policejní vůz zaparkoval za mnou.

S tím, jakou jsem měl smůlu, jsem mohl jenom uhodnout, že ze sedadla spolujezdce vystoupí Kevin Malloy. Zastrčil si palce za opasek a vykročil k mému okénku. Starší policajt, kterého jsem nepoznal, zůstal sedět za volantem.

Nechal jsem motor běžet a zapnul CD přehrávač. Slavná Mama Thorntonová zpívala blues. Zesílil jsem zvuk.

Malloy se opřel svou neochlupenou paží o moje dveře. V ruce držel želízka. „Snad víte, že za vámi jedem s houkačkou už od tý zasraný psí dráhy.“

Usmál jsem se při představě zasrané psí dráhy.

„Je vám něco? Co je tu tak legračního?“

Zvážněl jsem. „Veliká Mama Thorntonová.“ Kývl jsem na stereo. „To je ona, zpívá ‚Red Rooster‘. Mama je opravdu veliká. A zábavná paní. Já jsem do ní celej pryč.“ Neodolal jsem pokušení do něj rýpnout. „Bohužel jsem vaši houkačku neslyšel. Ta má teda hlásek! A ta modrá světla jsou senzační.“

Prohlížel si interiér auta. „To jsem rád, že se vám líbí,“ řekl vyrovnaně.

„Zastavili jste se na kus řeči?“ zeptal jsem se.

„Obávám se, že ne.“

Moje tíseň vzrostla. „Uvidíme. Tak hledáte nějakýho blázna a myslíte, že jsem na to v tý pravý náladě.“

Zamžoural a ukázal na mne, jako by chtěl něco říci. Pak beze slov prostrčil ruku oknem a lehce se dotkl mého hrudníku.

Podíval jsem se tam. Moje denimová košile byla potřísněna bílými krystalky kokainu. Když jsem se vrátil pohledem k němu, olizoval si špičku jednoho prstu.

„Vypadá to, že máme problém,“ pravil, klepaje želízky jako kaštaněti.

Žaludek se mi sevřel. Napadlo mě zmínit se o těch tři sta padesáti dolarech úplatku měsíčně, který bere od Willieho Hightowera v Pugu, ale odhadl jsem, že bude lépe počkat na jeho další krok.

„Soudím, že až tuhle herku vyluxujeme, dovíme se, proč vrážíte do aut jiných lidí.“

„Do aut jiných lidí?“

„Ušetřete mě. Ten kluk s mustangem vyplnil včera večer na reverské policejní stanici oznámení o nehodě. Říká, že jste do něj vrazil a ujel. Kolega, co měl službu, nás informoval, vzhledem k tomu, že pro nás pracujete – nebo jste pracoval.“

„Já jsem tomu zkurvysynovi zaplatil v hotovosti!“

„No tak dobře. Pak je to vyřízeno. Máte stvrzenku?“

„Zajisté!“ Neudržel jsem se. „Takovou, jaké vy dáváte měsíc co měsíc Williemu Hightowerovi.“

Malloyův horní ret se ztenčil a odhalil jeho žluté zuby. „Budete muset jet za mnou na stanici.“

Napadla mě bláznivá myšlenka. Když už mám padnout, tak pořádně hluboko. Lovecký nůž jsem měl hned pod sedadlem. Zíral jsem na jeho břicho, pak jsem soustředil pohled o několik palců výš, na bod, kde aorta vstupuje do břicha a není už chráněna hrudní kostí.

„Chcete jet za námi jako velkej chlapec, nebo se vézt v našem voze?“

Pohlédl jsem mu do očí a viděl svého otce. *Chceš jít nahoru do svého pokoje a přijmout trest jako muž, nebo té tam mám vynýst jako mimino?*

Malloy zase zacvakal želízky.

Cítil jsem otcův horký dech plný pachy chlastu. Nekoleduje si o tu kudlu? Nebude spravedlnosti učiněno zadost? *Kde je tvoje zloba?* Zase jsem slyšel jeho hlas.

O. K., hádám, že to teda půjde po zlým.

Nebo to byl Malloy, koho jsem slyšel? Zatřásl jsem hlavou. Toho zatracenýho kokainu bylo moc, řekl jsem si. Pořádně mi to nemyslí. Potřebuju tu detoxikaci. Potřebuju spát. Promnul jsem si oči, a zase tu byl Malloy. Hluboce jsem se nadechl. „Jeďte napřed,“ řekl jsem.

Devět

Čtvrtek, 6.15 ráno

Když jsem se dostal na stanici, byly dveře kanceláře Emmy Hancockové otevřené. Pohlédla na mě, když mě Malloy a druhý policajt, který se představil prostě jako Grillo, strkali do téže cely, kde byl předtím držen Westmoreland. Stál jsem u dveří, když je zamykali. „Kde je váš druhý host?“ zeptal jsem se.

Nikdo neodpověděl.

„Z čeho jsem obviněn?“

„Ze spousty věcí. Velký výběr. Držení kokainu. Nebezpečný způsob jízdy. Maření zatýkání.“

„Maření zatýkám? Vždyť jsem za vámi jel až sem.“

„To jsou detaily,“ prohlásil Grillo. Plácl Malloye přes záda.

„Můžu telefonovat?“

Malloy se uchechl. „Já myslel, že na blbý filmy chodím jen já.“ Obrátil se a oba vykročili.

Usedl jsem na pryčnu a rozhlédl se. Můj pohled utkvěl na zaschlém stříkaná krve na zdi, kde tehdy stál Westmoreland, když se kousal do jazyka. Několik skvrn bylo i na podlaze, kam jsem ho srazil, když na mne zaútočil.

Obrátil jsem se a rozhlédl po ostatních celách. Byly prázdné. Se schválením Sama Fitzgeralda dala tedy Hancocková svého cenného vězně převést do massachusettského nápravného zařízení v Concordu, aby tam očekával trestní stíhání pro vraždu.

Začalo mi cukat v hlavě. Obával jsem se, že mi po kokainu stoupl tlak, a rozhodl jsem se ulehnout. Z pryčny zavanul pach rozkladu a zavalil mě. Zíral jsem na pryčnu nad sebou, pak jsem se vzepřel na loktech, abych si přečetl slovo načmárané krví na spodní straně matrace. Znělo GEORGE. „George LaFontaine,“ vyslovil jsem nahlas. Klesl jsem zpátky na matraci a zavřel oči.

Za několik minut mě vzbudilo chřestění klíčů, jak Emma Hancocková vcházela do cely. Protřel jsem si oči a posadil se. Opřela se o stěnu. „Já jsem tě varovala,“ řekla. „A já jsem tě podcenil, Emmo. Myslel jsem, že se bojíš, abych ti nezmršil tu komisařku. Vůbec mě nenapadlo, že se ucházíš o takový vysoký post. S budoucí *starostkou* Hancockovou bych jednal opatrněji.“ Já bych mohla pro město hodně udělat. Ale cesta až tam je pěkně dlouhá.“

„Ovšem ty docela pěkně řežeš zatačky.“ Ukázal jsem na zaschlou krevnatou stěnu. „Generála jsi přemístila. O jednu překážku méně. Fitz je mizerný psychiatr, ale vyzná se v tlačeni.“

Hancocková sevřela rty a zavrtěla hlavou. Vypadala vyčerpaně. „Nepřemístila jsem ho.“

Automaticky jsem přikývl, pak mi došlo, že jsem nerozuměl. „Jak to myslíš, *nepřemístila*?“ Znovu jsem se rozhlédl po celách. Prázdné. Chvilku hleděla do země, pak zase na mne. „Je po něm, Franku. Zabil se.“

„Zabil se?“

„Nacpal si do krku ponožku. Tobias Lucey ho včera v noci našel mrtvého.“

Pokrčila rameny. „Nikdo nechtěl, aby se to stalo.“

„Nikdo?“ Cítil jsem, jak se mi krev žene do hlavy. „A co ty?“

„Já nepřeju smrt nikomu.“

„Ne? Ani v takové hloubi duše, kam jeptišky od Svatého srdce nedosáhnou? Přemýšlej o tom: není jednodušší mít Westmorelanda z cesty než riskovat, že se jeho případu chopí nějaký šikovný veřejný obhájce?“ Pokročil jsem k ní. „Koho zajímá, co se stalo s nákým vandrákem?“

Napřímila se. „Já jsem ho nezabila.“

„Ne tak, abys za to mohla být trestaná. Ne v tomto životě. Ale zřejmě s tím souvisí pár maličkostí, které by mohly zabrat ve tvé kampani. Zavražděná zdravotní sestra. Vrah zadržen. Vrah mrtev. Konec příběhu. Nemám pravdu, starostko Hancocková?“ Udělal jsem další krok směrem k ní.

„Ne, mýlíš se.“

„*Mýlím?* No, to bych teda rád slyšel, Emmo. Povědej mi, jak tě to mrzí, jak jsi chtěla, aby se Westmorelandovi dostalo spravedlnosti, jakou si zaslouží.“

„Máme další mrtvolu.“

„Další...“ Bylo mi, jako by mě někdo kopl do břicha. Pár vteřin jsem na ni zíral, pak jsem zavrával zpět a usedl na prýčnu.

„Stejným způsobem?“

„Ne tak docela, ale podobným.“

„Čím byla?“

„*Byla?*“

„Ta oběť, Emmo.“

„Proč říkáš *byla?*“

„No, takový maličkosti. Třeba to, že ten vrah rád řeže kozičky.“

„Bylo jí devatenáct,“ pronesla Hancocková monotónně. „Svobodná. Bydlela v Park Street. Před pár hodinami ji našla spolubydlící v jejich bytě.“

„Zdravotní sestra?“

„Tanečnice.“

Vzhlédl jsem k ní.

„Pracuje v klubu Lynx.“ Zkoumala mou reakci.

„Panebože. Zrovna jsem tam byl.“

„Já vím. To je jeden důvod, proč tě Malloy přivezl. Majitel si vede seznam čísel všech aut, co parkují na jeho parkovišti. Čistě pro případ, že by k něčemu došlo.“ Zkřížila paže. „Ty na tom seznamu jsi.“

„A...“

„A byls pěkně načuřenej, že ti to s Westmorelandem nevycházelo.“

„Takže?“

„Takže nevím, kam až ta tvoje načuřenost může zajít, obzvlášť po koksu. Já si už ani nejsem jista, jestli tě vůbec znám.“

Zamžoural jsem na ni. „Ty myslíš, že jsem tu tanečnici oddělal, co? Abych dokázal, že mám pravdu?“

Pokrčila rameny.

Vstal jsem a přiblížil se k ní na délku paže. „Tebe žere vina, Emmo,“ řekl jsem klidně. „Ty jsi zodpovědná za její smrt a víš to. Nechalas jejího vraha chodit po ulicích, ani se nemusel ohlížet přes rameno. Protože ty máš tak zoufale prázdný život, že uděláš cokoliv,

jen aby ses stala starostkou.“ Naklonil jsem se k ní. „Starostka Lynnu. Setsakramentskej post. Jak dojemný motiv. Tys mě...“

Odvrátila se. Zřejmě zadržovala slzy.

Jen jsem tam stál.

Zhluboka se nadechla, pak se na mne ohlédl. „Jmenovala se Monique Peletierová,“ řekla. „Byla to moje neteř.“

Předpokládá se, že psychiatrická erudice vytvoří schopnost tiše sedět tvář v tvář utrpení jiného člověka, ale já jsem se potřeboval uchýlit ke slovům.

Hancocková si přitiskla dlaně na oči, pak zase zkřížila paže a zírala mezi mříže cely. Vypadala ještě víc zmatená než smutná, jako by nemohla uvěřit, že ji její instinkt tak hrozně zklamal. Znal jsem její pocity. „Bratr před několika lety zemřel. Tu a tam jsem se u ní zastavila, doufala jsem, že v ní vzbudím zájem o kostel. Byla to krásná holka, a teď je pryč.“

„Byly jste si blízké?“

„Myslím, že víš, že se s nikým moc nesbližuji.“

Mlčel jsem v naději, že se o sobě rozpovídá.

Několik vteřin stála a hleděla na mne, pak jako by ztuhla. „Nemohu s určitostí říct, že obě zabil tentýž člověk. *North Shore Weekly* přišel včera s článkem, kde bylo dopodrobna popsáno, co se stalo Sarah. Mohlo to být napodobení.“

Přikývl jsem. Měl jsem podezření, že hledá jakékoli vysvětlení, které by ji zbavilo pocitu viny, ale nevěděl jsem o případu tolik, abych měl argumenty. To se mi hodilo.

Cvakla nehty tak, až jsem se obával, že si je poláme. „Ať to udělal Monice kdokoli, já ho najdu, Bůh je mi svědkem. Přísahám.“ Zase na mne pohlédla. „Ať máme co dělat se sériovým vrahem nebo ne, rozhodující bude psychologický profil. V tom budu potřebovat tvou pomoc.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ty ses předtím strefila, Emmo. Já na to opravdu nemám. Být tebou, Fitzovi bych se vyhnul, ale Chuck Sloan by ten případ pravděpodobně vzal.“

„Já Sloana nechci. Jemu všechno moc dlouho trvá.“

„Andrew Rothstein z Novoanglického lékařského centra je spolehlivý.“

Zamžourala na mne. Já nehledám *spolehlivého*, Franku. To už ne. Žádný obyčejný cvokař nebude schopen myslet stejně jako ta zrůda.“

„Já bych ti nebyl k ničemu. Nemám jasnou hlavu.“

„Já tě slyším. Dvě stě padesát za hodinu. Deset hodin. Prozatím.“

„O peníze nejde.“

„Tři sta padesát za hodinu, a pošlu někoho, aby s tím klukem urovnal to ujetí z místa nehody. Prý se chce dostat na Policejní akademii.“

Obrátil jsem oči k nebi. „To je ohromný. Další ryzí charakter s licenci.“

„Co ještě chceš? Řekni si!“

Pohlédl jsem na Westmorelandovu krev, zaschlou na stěně. Zat’al jsem zuby. Nejradši bych jí pověděl, jak bych jí přál, aby pocítila tu hrůzu, která šíří paranoidního člověka, když je zavřený v kleci jako zvíře. Chtěl bych, aby zakusila ten pocit, když se člověk psychicky dusí a kdy mu ponožka nacpaná do krku připadá jako přiměřený únik. Chtěl bych, aby přiznala, že nemá schopnost truchlit pro svou neteř ani přibližně tak hluboce, jak truchlil Westmoreland pro kamaráda. Ale ona svým způsobem stejně už trpěla. „Já od tebe nic nechci, Emmo,“ řekl jsem.

Ohrnula rty. „Budeš sedět za držení kokainu.“

„Já si svých šedesát dní odsedím. Koledoval jsem si o to,“ pokrčil jsem rameny.

„Mohlo by to být víc. Soud by z toho mohl udělat odstrašující příklad.“

„Možná.“

„Pak je tu ta Lékařská komora.“

Hleděl jsem na ni.

„Když jsi si tak jist,“ provrtávala mě očima, „už se tě ptát nebudu.“

Přikývl jsem, ale váhavě; nevěděl jsem, co na mne ještě chystá.

„Chápu,“ řekla. „Jdeš svou vlastní cestou.“ Vykročila ke dveřím, ale ještě se obrátila. „Vyžehlím to tvoje obvinění z držení drog a to ujetí z místa nehody a postarám se, abys dostal zaplacenou za práci, kterou jsi na tom případu už udělal. Žádné komoře tě nikdo neudá. Celá ta věc –

Westmoreland a Monique – byla moje chyba. Tys měl od začátku pravdu.“ Hluboce se nadechla a vydechla. „Proto je mi už úplně jedno, co o tobě říkají, třeba o Prescottovi nebo o koksu nebo cokoliv. V tom, co děláš, jsi tady nejlepší. Ať si to myslíš, nebo ne.“ A odkráčela.

Takže žádný McLean. Jel jsem za jiným policejním vozem, obsazeným Emmou Hancockovou a jejím řidičem, směrem k márnici. Bylo právě po osmé hodině ranní a po obou stranách Union Street byly rozmístěny popelářské vozy. Okénky rovera pronikal puch. Představoval jsem si, že bych mohl zahrnout na První směrem na sever a rovnou do čistého vzduchu Vermontu, ale jak si Hancocková sypala popel na hlavu, to mě dostalo. Pomůžu jí chytit psychopata, který brutálně zavraždil její neteř.

A byl tu ještě další důvod, proč jsem neutekl. Sobecký důvod. I já jsem potřeboval najít vraha. Po případu Prescottta a Billyho a teď Westmorelanda jsem si víc než kdy jindy chtěl ověřit, jestli ještě dokážu jít po stopě zuřivosti a zkázy až do konce. Ve dnech před Westmorelandovou smrtí jsem četl v nemocnici Stonehill lékařský záznam o jeho sebevražedných myšlenkách. Přesto jsem se ho nezeptal, zda má v úmyslu se zabít. Ani poté, co si bezmála ukousl jazyk. Co kdyby ho jen ta jediná otázka přesvědčila, že někdo chápe jeho zoufalství?

A proč jsem se k Westmorelandovi nevrátil, když jsem si v bostonském Středisku pro veterány přečetl záznam o hrůzách, jichž byl svědkem při útoku v Son Taj? Chyběla mi odvaha pomoci mu vyrovnat se s náhodnou smrtí jeho kamaráda, chyběla mi schopnost vidět, že v tom zajateckém táboře zbytečně zemřel i George LaFontaine?

Policejní vůz zajel k obrubníku. Zaparkoval jsem za ním. Šel jsem s Hancockovou ke dveřím márnice. „Jsi si jista, že to chceš vidět?“ zeptal jsem se jí.

Otevřela dveře a vešla.

Následoval jsem ji do pitevny.

Paulson Levitsky stál po straně u dalšího sinálního těla s psací deskou s klipsem v ruce. Když jsme byli na půli cesty k pitevnímu stolu, vzhledl. „Druhá vždycky vnese do věci trochu světla,“ řekl s

kamennou tvář. „Není to sériový vrah, který zabíjí lidi, co pracují v jednom týmu.“

Hancocková se zastavila a svou masitou rukou mě chytila za paži. „Nemusí vědět, že je moje příbuzná,“ šeptla.

„Nakonec to stejně vyjde najevo.“

„Do té doby se uklidním.“

„To je rozumné.“

Přistoupil jsem ke stolu.

„Tohle je horší než ta slečna Johnstonová,“ řekl Levitsky a upevnil si uzel na motýlku. Vyňal z kapsy nerezové ukazovátko a otevřel je. „Slečna Peletierová má zranění v oblasti genitálií.“

Pohlédl jsem na rozsekané maso mezi Moničinýma nohama.

„Panebože,“ zamumlala Hancocková.

„Všimněte si, že kromě prsů je vyříznut klitoris,“ ukázal Levitsky. „Útočným nástrojem bylo opět ostří břitvy, ne delší než pět centimetrů.“ Jemně nadzdvihl hlavu mrtvé, aby předvedl modrofialovou promáčklinu za pravým uchem. „Příčinou smrti bylo ale poranění hlavy tupým předmětem. Něčím jako hever. K zohavení došlo až potom.“ Zase hlavu uložil. „Chybějící části těla nemáme.“

Díval jsem se na dívčinu znetvořenou hrud', pak na obličej. Potrásl jsem hlavou. „Před pár hodinami jsem ji viděl tancovat v klubu Lynx,“ přiznal jsem.

„Kde?“ zeptal se Levitsky.

Obrátil jsem se k němu. „V klubu Lynx. Striptýzová špeluňka v Revere. Včera v noci jsem si tam dal pár panáků. Její umělecké jméno bylo Candy.“

Zdvihl obočí, ale neřekl nic.

Pohlédl jsem na Hancockovou, pak jsem se zase obrátil k Levitskému. „Nebyla úplně vyholená, Paulsone. Přímo nad pysky měla trojúhelníkové ochlupení,“ zdůraznil jsem.

Hancocková se ušklíbla. „Jak to, že si něco takového pamatuješ?“

Musel jsem pokračovat. Ještě něco. Měla piercing v klitorisu. Takový kroužek.“

„Kroužek?“ opakovala po mně Hancocková.

„To se vyskytuje všude,“ řekl Levitsky „V některých kulturách je piercing klitorisu běžný. U nás je to, myslím, rituál mezi

sadomasochisty. Na zápěstích měla otlačeniny a drobné odřeniny. Ty by se daly vysvětlit pouty.“

Všiml jsem si, jak ruka Hancockové sjela k náramkům, které měla při sobě. „Byla znásilněna?“ zeptal jsem se.

„Ve vaginálním prostoru bylo nalezeno sperma. Nemohu vědět, jestli bylo vrahovo nebo milencovo.“

„Budeš to analyzovat pro porovnání s tím vzorkem od Sarah?“ ptal jsem se.

Levitsky na mne mrkl. „Myslíš, že bych tomu měl věnovat čas? Nebo to radši nechat být? Vždyť víš, policie po mně nechtěla, abych se hrabal v detailech.“

„Věnujte tomu tolik času, kolik bude zapotřebí,“ řekla Hancocková.

„Myslím, že teď, kdy Jack Rozparovač udeřil podruhé, nemusíme s uzavřením případu kvaltovat.“ Levitsky na mne vědoucně hleděl. „Pro pana Westmorelanda ale přinese trpělivost plody trochu pozdě, obávám se.“

Hancocková si tu poznámku zasloužila, ale ne nad svou neteří ležící na nerezovém stole. „Tak pokračujme, Paulsone,“ vyzval jsem ho.

„Fajn. Pokračujme. Ale nejdřív – co ještě o ní víš – takového, co bych měl vědět?“

„O tom, jak vypadala?“ zdržoval jsem.

„Viděls ji předtím, Franku. Potřebuju se dovědět cokoli, co by mi pomohlo interpretovat, co najdu.“

Instinktivně jsem se obrátil zády k Hancockové. „Myslím, že byla profesionálka,“ řekl jsem tiše.

„Cože?“ řekl Paulson. „Mluv do mikrofonu.“

„Profesionálka,“ opakoval jsem s pocitem porážky. „Prostitutka. Její kamarádka mi řekla, že se prodává.“ Cítil jsem, jak mi Hancocková sevřela rameno.

„Nenech si pro sebe nic, co by nám mohlo pomoci ho dostat,“ řekla. Její hlas zněl vzdáleně jako hlas člověka ztraceného v myšlenkách.

Levitsky po nás zašilhal.

„To je všechno,“ řekl jsem.

„Fajn. Jestli v ní najdeme různá spermata, budeme aspoň znát příčinu.“ K poznámce Hancockové mlčel. „Doufám, že moje analýza

spermatu v té mladé dámě neztrapní někoho z vašich voličů, když je teď období kampaně.“

Hancocková měla rudé čelo. Zhluboka se nadechla. „Ať vás práce dovede, kam je třeba, doktore.“

„Díky.“ Levitsky se lehce uklonil. „To je pro mne veliký dar.“ Rázně si stáhl manžety rukávů, aby narovnal záhyby.

„Máš něco, co by mi pomohlo s psychologickým profilem?“ zeptal jsem se.

„Jen to, že ten sochař má o své řemeslo větší zájem než jen pomíjivý. Připravil jsem řezy z tkáně okrajů, kde byly odstraněny prsy. Je tam totéž co u první mrtvoly. Něco s těmi rány dělá. Možná na ně něco stříká, ještě si nejsem jist.“

„Z laboratoře FBI ještě nic nepřišlo?“ ptal jsem se.

„FBI?“ ptala se Hancocková důrazně.

„Paulson má kamaráda patologa u Hopkinsů a ten předal vzorky tkáně z ran Sarah jejich laboratoři v Quantiku,“ řekl jsem.

„To se ta zatracená věc brzy octne v *Interních zprávách*?“ řekla.

To mě zarazilo. Doufá ještě, že si před volbami uchrání svou pověst?

„Já myslím na matku toho děvčete,“ objasnila. „Má to stejně už těžké.“

Dveře pitevny se rozletěly a dovnitř vpadl Malloy. Přiklátil se ke stolu, zaujal postavení mezi Hancockovou a mnou a pohlédl na mrtvou. „Brrr,“ zašklebil se. „Vykládejte něco vo žiletce.“ Vycítil, že jeho „humoru“ je pro nás škoda. „Slyšel jsem vo tom vyholování, ale...“ Pohlédl z jednoho obličejě na druhý, pak pokrčil rameny.

Hancocková na něj zírala.

„Kdy ji otevřeme, doktore?“

„Nepřekvapuje mě, že jste tu právě včas,“ řekl Levitsky. „Policista Malloy zůstal se mnou tak dlouho, dokud nebyly rozpitvány všechny orgány slečny Johnstonové. Má neutuchající zájem o fyzické důkazy.“

„Správně, doprdele,“ přisvědčil Malloy. „A budu potřebovat každou stopu, kterou najdem. Právě jsem mluvil s tou lesbou, co s ní ta kurva bydlela.“

Hancocková zavřela oči.

„Nezaměstnaná cukrářka. Opravdická lesba. Když má člověk co dělat s takovou verbeží jako vona, nedá se očekávat...“

Vrazil jsem Malloyovi loket do úst. Žuchl na zem a začal se válet po podlaze.

Hancocková mě popadla za paži, zaškaredila se na mne s rukou na pistoli, pak mě pustila. Celá jako by splaskla. Obrátila se zase ke stolu, vztáhla ruku a položila ji na Moničin kotník. „To děvče je moje neteř, doktore Levitsky,“ řekla. „Prosím, poskytněte nám veškerou možnou pomoc.“

„Doprdele! Moje zuby!“ řval mezitím Malloy.

Hancocková stála a zírala na svoje prsty, lehce hladící Moničinu plet', pak se obrátila a přešla k němu. Popadla ho pod paží a postavila na nohy. Já na to potřebuju všechny lidi, co mám. Tak se nesnažte uhrát pracovní neschopnost,“ řekla. „Zajděte si k zubaři, dejte se do pucu a vraťte se na oddělení.“ Pak ho nechala padnout zpátky na podlahu. Pohlédla na mne. „Pamatuj si. Cokoliv budeš potřebovat.“

Z pitevny jsem odešel kolem deváté. Únava mě přešla, bylo to něco jako zastřený druhý dech. Nasedl jsem do auta, obrátil a vložil do přehrávače staré album Raye Charlese.

Chtěl jsem se podívat do Moničina bytu, abych získal představu o jakémkoli podpisu, který vrah na místě činu třeba zanechal, ale cítil jsem potřebu zastavit se nejdřív v nemocnici u Kathy. Nemohl bych říci proč. Možná měla pravdu, možná je mou další drogou. Šlápl jsem na plyn a vyjel po Union Street, pak jsem krátce zastavil, když jsem si všiml malé hnědé obálky – takové, do jakých jsem v dětství ukládal svoje sbírky známek – přilepené zespoda k palubní desce. Sálh jsem po ní a otevřel ji. Uvnitř byl zalepený sáček s čímsi, co vypadalo jako kokain, a kartička. Tu jsem vyndal nejdřív. Na jedné straně byl rozpis mší u Svatého srdce, na druhou napsala Hancocková: „Cokoli budeš potřebovat.“ Například svou drogu. Hodil jsem kartičku na podlahu, vylovil plastický sáček se zipem a promnul ho mezi prsty. Byl měkký a svůdný. Polštářek pod mou hlavu. Polkl jsem a představoval si, jak nebudu cítit hrdlo.

Rozevřel jsem zip, vyndal špetku a rozetřel si ji na horní dásně. Okamžitě otupěla. *Zmrtvěla*. I když jsem se právě koupal v

neexistenci jakéhokoli pocitu, to slovo mi začalo vrtat hlavou. Zase jsem myslel na Rachelinu poznámku, že bych nepotřeboval kokain, kdybych se mohl vyzužit. Věděl jsem, že to tak je, věděl jsem to s určitostí, a přece jsem si vzal druhou dávku, abych si otupil spodní dásně, a třetí do nosu. *Tupý*. Další slovo, kterým se musím zabývat.

Mlha se rozptýlila, ale obával jsem se, že ta jasnost je jen další iluze daná vzdáleností, jako romantická představa, kterou jsem míval o remorkérech v chelseaském přístavu.

Dupl jsem na plyn, jel po Union Street a propletl se provozem na Boston Street, abych se dostal k nemocnici Stonehill. Zaparkoval jsem na jednom z míst rezervovaných pro lékaře. Na konci řady bylo předkem ven zaparkované červené ferrari mondial Trevora Lucase. Potrásl jsem hlavou nad jeho nápisem K.OUKEJ. Když jsem ho viděl poprvé, chvíli mi trvalo, než jsem ho rozšífroval. Nejdřív mě napadlo, že je to něco oplzlého. Teď jsem automaticky četl „Koukej“, výkřik zjevného egomaniaka. Vyběhl jsem po schodech a zamířil vestibulem k výtahu.

Kris Jeroldová, recepční, mi řekla, že Kathy je ještě na vizitě. „Do hodiny bude hotova,“ oznámila mi, pohrávající si s třemi kroužky v uchu. „Povím jí, že jste se tu zastavil.“

„Máte jiné vlasy.“

„Jo, teď je mám lososově růžové,“ přisvědčila.

„Ano, toho jsem si všiml. Úplně jiné.“

„Díky.“

„Jak se jí vede?“

„Doktorce Singletonové?“

„No ano. Nebo máme starost ještě o někoho jiného?“

„Dobře.“

„Dobře?“

Kousla se do rtu. „No, *dobře* zrovna ne. Ona je... Podívejte se, já jsem teď v jednom kole. Nemůžu vlastně mluvit.“

Právě v tu chvíli se otevřely dveře Kathyiny pracovny a vyšel Trevor Lucas. Udělal pár kroků, spatřil mě a zastavil se.

Pohlédl jsem na Kris. „Vůbec ne dobře.“ Přistoupil jsem k rohu recepčního pultu.

„Ty rozparovači,“ pravil Lucas, „víš, že to byl oblek od Brioniho? Čtyři tisíce dvě stě dolarů.“

Ten, který měl právě na sobě, vypadal přinejmenším stejně tak drahý. Pohlédl jsem na zlatou přezku s monogramem na opasku, pak na jeho mokašiny z krokodýlí kůže.

Je mi jasný, že sis téma kleštičkama a pinzetskama pomohl k náramný garderóbě.“

„Lidi mají různé drogy.“

Kris se pohrabala v nějakých papírech, omluvila se a odešla chodbou.

Všiml jsem si čerstvých hlubokých škrábanců, které začínaly pod Lucasovým pravým uchem a končily u límce. Jenom ty na něm nevypadaly dokonale. „Nějaké přepadení?“ zeptal jsem se a přimhouřil oči, abych líp viděl.

Dotkl se poškozené pokožky. „Jedna věc, které naše děvenka opravdu nemá málo, je vášeň. Ty o tom možná ani nevíš. Ale na tom jsme se my dva včera večer domluvili.“

„Já si jen pamatuju, žes utekl.“

„A teď jsem tady.“

Už už jsem chtěl na něj vyrazit, když se ve dveřích objevila Kathy. Vypadala tak rozezleně, jakou jsem ji jaktěživ neviděl.

Lucas postřehl, že se mu dívám přes rameno. Ohlédl se na Kathy, pak ustoupil stranou, takže jsme stáli jako tři vrcholy trojúhelníku. „To Frankovi neřekneš, proč jsi mě podrápala?“ zašklebil se.

„Jdi se vysrat!“ vypěnila Kathy. „Ani jsem se tě nedotkla.“

„Žárlilas, co?“

„Žárlila? Na co? Ty to nemáš v palici v pořádku.“

„Ale nekecej, myško.“

Kathy se podívala na mne. Oči jí posmutněly. „Prosím tě, ať jde pryč,“ řekla.

Část mého já si přála vidět ji ještě vytočenější, ale po tváři jí stékala slza. „Proč prostě nevypadneš?“ řekl jsem Lucasovi jemně.

„Pověz mu. Pověz mu, jak jsem tě dopálil. Vždyť on tě dohromady nezná.“

Slzy se jí řinuly po tváři.

Lucas potřásl hlavou. „Ohromující, co? Jak na fleku střídá nálady.“ Ohlédl se na mne. Jak si to vykládáš? Jednu minutu žena plná opovržení, druhou minutu bezmocné děcko.“

Kathy se odvrátila. Jednu tvář měla červenou a oteklou.

Ztuhla mi čelist. „On tě praštil?“ zeptal jsem se.

„Na tom nezáleží,“ vzlykla.

Zíral jsem na Lucase. „Vypadni!“

„To chceš, aby z toho tak snadno vybruslila, kamaráde? Trošku divadýlka dámy v nesnázích a je ze všeho venku. To ani nechceš, aby ti vysvětlila, co tady dělám? Co jsme *tam* dělali?“ Kývl k jejím dveřím.

Chtěl jsem i nechtěl.

„Řekni to na rovinu,“ vyzval mě za pár vteřin. „Mám tady zůstat, nebo jít?“

„Řekl jsem, abys šel. Myslel jsem to vážně.“

Pohlédl na Kathy. „Ona ti všechno poví v pravý čas.“ Vykročil k výtahu.

Přistoupil jsem ke Kathy a lehce se dotkl její tváře. I když jsem ji přistihl s Lucasem, chtěl jsem se jí přiblížit. Ale nevěděl jsem jak. „Skončila jsi s ním?“ zeptal jsem se jí.

„Už ho nechci ani vidět. Nikdy.“

„To jsem už slyšel.“

Odtáhla obličej od mé ruky. „Tak mě nech, jestli teda chceš.“

„To nechci.“

Zjihla, vzala mou ruku do svých.

„Chci se pokusit pochopit, co se to děje. S tebou. S námi.“

„Myslela jsem, že jsme se domluvili, že prvním krokem je soustředění na tvůj vlastní problém. Ty víš, že nikoho jiného nechci, ale když jsi na tom svinstvu, tak jako bys tady ani nebyl.“ Přikývl jsem. „Už jsem byl vypravený k McLeanovi.“

„A?“

„Ukázalo se, že jsem měl pravdu. Hancocková měla v cele nepravého chlapa. Došlo k další vraždě.“

„Cože? Jak to myslíš?“

„Včera v noci byla zavražděna další žena.“

„Snad ne tady z nemocnice?“

„To ne. Byla to tanečnice z klubu Lynx.“

„*Striptérka?*“

„Ano. *Striptérka.*“

„No, Sarah nikdy něco tak hnusného nedělala. Jakou to má spojitost?“

Snažil jsem se být šetrný. „Ty rány byly skoro jako u Sarah.“ Zavřela oči.

„Hancocková mě k tomu případu chce.“

Pustila mou ruku. „To nic nemění na věci, že potřebuješ detoxikaci.“

„Já tam půjdu. Až se tohle přežene.“

„To se nikdy *nepřežene*. Ty budeš vždycky mít důvod k dopování, Franku. Já nemyslím, že to děláš kvůli Sarah nebo kvůli mně nebo kvůli Emmě Hancockové nebo komukoliv. My jsme jenom výmluvy, aby sis ospravedlnil svůj návyk.“

„Od toho případu nemůžu utéct.“

Obrátila oči k nebi. „Potom tě prosím, drž se ode mne dál. Ano?“ Ustoupila do pracovny a začala zavírat dveře.

Strčil jsem mezi ně nohu.

Její obličej pozbyl výrazu. Žádný smutek ani hněv. „Já nebudu stát a koukat se, jak se ničíš. A jestli teď neodejdeš, zavolám ochranku.“

„Cože uděláš?“

Dech se jí zrychlil. „Vypadni, než se přestanu ovládat.“

Viděl jsem, že to myslí vážně. „Dobře,“ vytáhl jsem nohu ze dveří. „Ale pamatuj si...“

Přibouchla dveře.

Deset

Když sem scházel ze schodů před nemocnicí, slyšel jsem, jak Lucas startuje ferrari. Vyrazil ze svého místa a zastavil těsně přede mnou. „Taky jsem ti mohl říct, že nemá náladu na společnost!“ houkl.

Já jsem zas neměl náladu, aby mě někdo otravoval. Ale přistoupil jsem k jeho autu.

„Panebože, to je dračice,“ usmál se a natahoval si černé kožené řidičské rukavice. „Ta nás spolkně oba, když dostane šanci.“

Opřel jsem se paží o střechu jeho vozu a druhou rukou jsem uchopil postranní zrcátko. „Prý jsi ji praštil.“

Cuklo mu ve tváři. „Mohl bys dát tu ruku pryč? Zrovna jsem dal umýt auto.“

Nechal jsem ruku, kde byla, a hleděl na kapotu. „Blejská se jak nový. Od kosmetického chirurga bych taky nic jiného nečekal.“ Strčil jsem hlavu dovnitř. Kožené čalounění barvy šampaňského bylo jako z výkladní skříně. Místo, kde bývají rohožky, pokrývaly barevně laděné tmavě červené a béžové koberečky. Knoflík na řadicí páce byl nahrazen vysoce lesklou ebenovou koulí, vykládanou perletí ve vzorci symbolu jing-jang. „Posedle udržované,“ řekl jsem a narovnal se.

„A chtěl bych si je takové uchovat. Takže dej tu pracku pryč.“

„Dám. Neměj strach. Jenom to přiznej. *Tys ji praštil.*“

Zamžoural na mne. „Vypadám jako Santa Claus?“

„Cože?“

„Nenech se oblafnout tou barvou, tohle nejsou saně. Nemám soby. Seznam přání se ti nesplní. Nespustím se komínem, abych šířil radost a dobrou vůli. Nenosím černé boty a...“

„Už dost. Co to sakra meleš?“ Zatlačil jsem na postranní zrcátko. Kov zaskřípal.

„Ježíši, nech toho.“

„Řekni, žes ji praštil. Co je na tom tak těžkého?“

Zavrtěl hlavou. „Koukej, já slyším, na co se ptáš. A souhlasím. Ona zoufale potřebuje, aby z ní někdo ty srágoro vymlátil. Chci říct, že

potřebuje pořádněj vejprask. Ale to není moje věc, ale tvoje. A ty nevydržíš ani koukat na její slzy. Pokračuj a nič tu herku, jestli chceš, ale špinavou práci za tebe stejně neudělám.“

Zíral jsem na něj.

„Já ti povím, oč jde: budu na ní jezdit tak dlouho, dokud nedostaneš kuráž a nedáš ji do pucu sám. Můžu ji udržovat dobře promazanou, ale za generální opravu neberu zodpovědnost. Ostatně erudici pro analýzu máš ty.“

Zaostřil jsem pohled na styčný bod jeho nosu a horního rtu. Rychlý úder právě tam může zlomit nosní kost a roztržít horní čelist tak, že ji nikdo nespraví. Ale část mé osobnosti byla fascinována Lucasovým charakterem stejně, jako by Paulson Levitsky byl fascinován žravou bakterií. Byl to živý, dýčající vzorek psychopata.

„Hele, když je řeč o té jízdě na ženských,“ řekl, „tohle oceníš.“ Ukázal na přední sklo.

Chtěl jsem jen letmo mrknout, ale můj pohled utkvěl na kroužku ze zlatého drátku, který na několika centimetrech modrého nylonového vlákna visel ze zpětného zrcátka. Jak to, že jsem ho předtím přehlédl? Pulz se mi zrychlil. „Co to je?“ zeptal jsem se.

„Tomu bys nevěřil.“

„Nech mě hádat.“

„Nejdřív tu ruku pryč.“

Přesunul jsem ruku na rám dveří.

„Nepoznáváš to?“

„Ne,“ zalhal jsem.

„Chceš hádat?“

„Nechci. To není hra.“

„Všechno je hra, Franku. Napovím ti. Patří to jedné z těch hopsand, které jsme včera v noci viděli. Candy – ta holka s perfektníma kozama. Hodil jsem jí desetidolarovku.“

„Ta s tím piercingem?“

„To je vono!“

„Je to ten kroužek, co měla?“

„*Ten kroužek, co měla.* Neboj se slov. Je to kroužek z její píči. Dokážeš to říct?“

„Jaks k němu přišel?“

„Řekni to. Kroužek zpíči.“

„Dobře. Jak jsi přišel ke kroužku z její píči?“

„To je na dlouhý povídání. A ty asi musíš někam jet.“

„Já mám čas.“

„Já věděl, že tě to bude zajímat. Jsme si hodně podobní.“ Lehce do kroužku cvrnkl prstem v rukavici. Rozhoupal se na vlákně. „Včera pozdě v noci jsem jel kolem jejího bytu. Ona se ráda udělá v autě.“ Zapnul motor a podíval se na mou ruku. „Cítíš to? Říká, že je to jako sedět na tryskáči.“

„K nevíře. Měls ji nahou? Přímo v autě?“

„Přímo tady, hochu.“ Poklepal na sedadlo. „Kdykoli dostanu chuť, pořádně ji zvochluj. To je naše dohoda.“

„Jaká dohoda?“

„To je tajné.“

Nechtěl jsem příliš naléhat a tlačit na pilu. „Nenapínej mě. Byla dobrá?“

„Dobrá? Byla *fenomenální*. Vůbec se nedusila.“ Zavrtěl hlavou. „Víš, jak málo ženským můžeš opravdu hluboko do krku? To nemyslím půlku. Myslím to tak, že ho prostě polkne celýho.“ Pohnul rukama v klíně nahoru a dolů, jako by manipuloval její hlavou. „Bylo to jako píst.“

„Fantastický,“ přikývl jsem. „Ale jak to, že máš ten kroužek?“

„Budeš myslet, že jsem magor.“

„No, je to, jak jsi řekl: nejsi jediný perverzní doktor na sever od Bostonu.“

Sáhl po zrcátku, uvolnil vlákno a spustil si kroužek na dlaň. Pak zavřel oči a přičichl. „Ještě ji z něho cítím.“ Přidržel si kroužek u obličeje.

Měl jsem chuť ho uškrtit, ale naklonil jsem se a přičichl. Necítil jsem nic, možná kvůli koksu. Se zavřenýma očima jsem se narovnal. „Představ si, kdyby se to tak dalo naložit do lahve a prodávat,“ vzdychl jsem.

„Co třeba značka Vodička Candy – nálepkou seškrábni a čuchej?“

Kluci by to kupovali jako diví.“

Zasmál jsem se. „Jaks to od ní dostal?“

„Chceš slyšet všechny podrobnosti?“

„Jednu každou.“

„Ty seš vopravdu zrovna tak vadnej jako já.“ Rozhlédl se, jako by někdo mohl poslouchat. „Představ si ji, jak sedí, v úzké citrónově zelené sukýnce, kterou má vyhrnutou kolem pasu. Kalhotky žádný. To je pravidlo. Když sedí v autě, musí bejt od pasu dolů nahá.“

„Fajn.“

„Naklání se, kouří mě.“ Levou rukou napodobil pohyby její hlavy, zdvihající se a klesající. „Sahám jí kolem zad mezi nohy – a dvěma prsty tam a zpátky, tam a zpátky.“ Prsty mi předvedl zuřivé pohyby. „Ona heká, protože už mě má až v krku a je skoro hotová, hlavně když ji tahám za ten kroužek, chápeš? Jí se totiž líbí, když to bolí.“

„Jasně.“ Už to vzrušovalo i mne, což mi vadilo.

„Ale já jsem jí dal ruku na hlavu a přidržel jsem si ji. A pumpuju furt pryč, jak sbíječka.“ Pohnul boky, jako by jel na koni. „Vidíš?“

„Jsem s tebou.“

„Vemu do hrsti její vlasy – má hezký blond'atý, jemný vlasy – a použiju je jako rukojeť, chápeš? Jako kdyby její hlava byla chrastítka. A to se jí taky líbí.“

„Hezký.“

„Pak vystříknu a vona to polkne a nevyplivne ani kapku, což je další pravidlo. Ale asi jsem na moment nebyl při sobě, protože jsem zatáhl za ten kroužek moc. *Moc!* A ten kroužek se vytrhl. Zaječela, jako kdybych jí vrazil do píči kudlu.“

„A tehdy tě podrápala?“

Obrátil oči v sloup. „Tys tam ve špitále neposlouchal ušima? Vždyť jsem ti říkal, že mě podrápala Kathy, ta bestie.“

„Kathy, ta bestie?“

„Takhle jí říkám, když vyvádí.“

„Aha.“

„Můžu pokračovat?“

„Poslouchám.“

„Fajn. Protože jsme byli u nejvíc vzrušujícího momentu toho příběhu. Jako cvokař to oceníš.“

Ať jsem už pocítil jakékoli vzrušení, při představě Moničina zkrvaveného masa se vytratilo. „Pokračuj,“ vypravil jsem se sebe.

„No, hned jak jsem ten kroužek vytrhl, měla jeden orgasmus za druhým. Házela sebou a řvala jako kráva v hicu. A pak, když už je řeč o blbnutí, víš, co mi řekla?“

Už jsem nedokázal skrývat znechucení. „Nemám tušení,“ zahučel jsem temně.

„Z toho si nic nedělej. Jak bys to mohl vědět? Naklonila se a zašeptala mi do ucha, že...“ Rozchechtal se.

„Že...?“

„Řekla mi, že...“ Hystericky se řehotal a stěží ze sebe dostával slova. „Řekla mi... že mě miluje!“

Zvedal se mi žaludek. „A tak jsi ji zabil,“ konstatoval jsem.

„Perfektní! Jsi skvělej!“ Smál se dál, pak zvažněl. „Nevím, kdo z nás je vadnější.“

„Proč jsi ji rozřezal?“ zeptal jsem se.

„Rozřezal? Jak to? Jak to myslíš?“

„Měla zohavená prsa a genitálie. Právě jsem přišel z márnice. Proč jsi to udělal?“

„Z márnice?“ Tupě na mne zíral. Já nevím. Proč bych to dělal?“ Bez varování dupl na plyn.

Jen tak tak jsem uhnul před jeho zadní pneumatikou, když stočil vůz mým směrem. Padl jsem na zem. Bylo mi, jako bych měl levou polovinu těla promáčkrou. S bídou jsem se zvedl a rozhlédl po parkovišti. Ferrari se zastavilo u výjezdu. Pár vteřin tam stálo, pak ke mně začalo couvat. Klopýtal jsem ke schodům.

Lucas zajel k místu, kde jsme předtím hovořili. Vystoupil z vozu a šel ke mně.

Napadlo mě, že nejlepší způsob obrany bude vrazit mu hlavou do břicha. Poklekl jsem najedno koleno, připraven vyrazit.

Zastavil se metr a půl ode mne, právě mimo dosah úderu. Je mi líto, Franku,“ řekl, „ale už jsi o mém charakteru pochyboval dost dlouho. Náhodou jsem nejpoctivější chlap, jakého kdy potkáš. Kdybych někoho zabil, měl bych k tomu pádný důvod, a byl bych taky první, kdo by si připsal zásluhu.“ Obrátil se, nasedl do auta a odjel.

Oprášil jsem se a vlekl se k roveru. Zamkl jsem se v něm, pak jsem si prsty přejížděl po levé straně, zda najdu někde na kostech citlivý bod.

Tohle jsem se naučil dávno před lékařskou fakultou. Když mi bylo třináct, zasadil mi otec úder, který mi zlomil dvě žebra. Už si nepamatuji, co ho tak rozzlobilo, a nejspíš to tehdy sám nevěděl, ale pamatuji si, jak jsem nalhal Henrymu Harrisovi, našemu rodinnému lékaři, že jsem se zranil sám, jak jsem se na hřišti vrhl k druhé metě. Harris býval boxerem u námořníků a každý jeho pohyb byl, jako by ho promyslel choreograf. Pozoroval jsem, jak jeho prsty tančily po mém trupu nahoru a dolů a hledaly zlomeniny, jak jeho oči pátraly v mé tváři po sebemenším záchvěvu bolesti, jak mi při tom pořád domlouval, že musím padat správným způsobem – nohama napřed a vždycky vědět, kam padám. Když mi elastickým obvazem zafixoval žebra, bez potíží mě zdvihl, posadil na ten vrásčitý bílý papír, jakým jsou pokryty všechny vyšetřovací stoly na světě, a dal mi další radu: „Ted’ jdi domů a odpočiň si. Já ted’ chvilku pohovořím s tvým otcem o rizicích sportovních úrazů. Jestli se zase někdy zraníš, přijď rovnou sem, dej mi vědět.“

Když pak otec přišel domů, měl rozseknutý ret a jedno oko tak oteklé, že ho nedokázal otevřít. Později toho dne jsem s uchem na dveřích koupelny poprvé v životě slyšel otce plakat a uvědomil jsem si – také poprvé –, že ho mám rád a že ho přese všechno budu mít rád vždycky. A ty výprasky byly tím pádem pro mne ještě těžší.

Zlomeninu jsem nenašel. Dýchal jsem rovnoměrně, takže poranění plic jsem se nebál. Ale byl jsem v šoku. Skoro instinktivně jsem sáhl do přihrádky na rukavice po polštářku s bílým práškem. Pro útěchu.

Útěcha. Byla opravdu to, co jsem potřeboval? Jak daleko má útěcha k otupělosti? Mohu objevit tajemství vraha, lemované jako vždy velkým utrpením, když mým vlastním cílem bylo utrpení uniknout?

Přímo jsem slyšel Teda Pearsona, jak mi zase říká, že kořeny každého zlého skutku lze najít v pachatelově odmítání snášet bolest. „Tím se stává morální povinností čelit vlastním démonům,“ říkal. „Je to jediný způsob, aby ses nepodobal svému otci.“

Pearsonovo varování mi nezabránilo vykašlat se na psychoterapeutická sezení, ale ted’ jsem viděl, že měl pravdu. Kolik lidí jsem musel ranit, než jsem sám sobě dovolil trpět?

Držel jsem polštářek špičkami prstů. Prášek se v něm svůdně přesýpal. Odtrhl jsem uzávěr, strčil dovnitř navlhčený prst a ještě

jednou naposled vychutnal trpkou chuť koksu. Pak jsem bez velkého dramatu vysypal asi tři gramy té látky z okna.

Minutu jsem seděl a sám sobě bránil otevřít dveře a podívat se, jestli by se snad trochu prášku nedalo z dlažby parkoviště zachránit. Zapudil jsem ten nápad z mysli, teprve když jsem si představil sám sebe, jak na kolenou lížu zem.

Potřeboval jsem sdělit Hancockové, že Lucas má Moničin kroužek, ale chtěl jsem si napřed být jistý tím, co jí budu povídat navíc. Žárlivost a zlost by mě snadno mohly přivést k tomu, že bych vykreslil Lucase jako vraha, zatímco jsem vlastně věděl jen tolik, že vlastní něco, co patřilo druhé oběti. Je pravda, že ji viděl těsně před její smrtí, ale to já také. A týrala mě otázka, kterou mi položil. Proč by to dělal? Jestliže chová zlobu vůči ženám, pak si vybral perfektní povolání, jak se s ní vyrovnat: každý den řeže ženy a je za svoje řemeslo dobře placen. Možná mu to už nestačí, možná ho o veškeré vzrušení připravuje skutečnost, že jeho pacientky být řezány chtějí. Na operačním sále se ostatně jeho zuřivost musí řídit *jejich* rozmary. Možná ho už unavilo a omrzelo být nájemnou břitvou. Možná přesné řezy vedené po ženském obličejí, prsech nebo hýždích nemohou uspokojit muže, který je ve svém nitru řezník. Ale proč by mi pak ten kroužek ukazoval? Chtěl, abych mu v dalším počínání zabránil? To je příliš ořepané.

Lucasova motivace mi pořád nedávala smysl. Třeba se najde odpověď v Moničině bytě.

Nastartoval jsem rover a vycouval. Dostal jsem zase chuť pátrat na zemi po tom koksu. Vždyť přece potřebuji myslet. Ale poprvé, co si pamatuji, jsem byl přesvědčen, že ještě víc potřebuji cítit.

Union Street přechází v Joyce Street a ta vede na Highlands, tu část Lynnu, kde bydlí ti nejchudší občané. Je to prostředí rozbitého skla – blýskavých střepů povalujících se po ulici, hrotů rozbitých tabulí v rámech oken, rozbitých láhví podél obrubníků. Zahnul jsem vlevo na Monroe Avenue a zaparkoval před číslem 115, vyšisovaně zelenou třípodlažní budovou se zrezavělou dodávkou na příjezdové cestě. Na blátě, kde by vlastně měl být trávník před domem, parkovala dvě policejní auta.

Ze tří zvonků u vchodu bylo jen u jednoho označení 2. patro. Kousek zažloutlého papíru nesl jména Marzipan a Peletierová.

Vešel jsem do chodby. Pach mi připomněl zatuchlý vzduch třípodlažní budovy, kde jsem vyrostl, ale bylo zde přimíšeno cosi nasládlého. Rozpoznal jsem v tom vůni rozpouštějícího se kokainu. Bytu vpravo od schodiště chyběly dveře a bylo vidět matrace, srovnané do řady na oranžovém zchlupatělém koberci. Všude byly roztroušeny kuličky ze staniolu. Věděl jsem proč. Bylo to crackové doupě. Za deset dolarů se dostane dávka, kousek staniolu na trubičku a místo k sezení, kde si ji můžete vykouřit. Množství odpadků v místnosti nasvědčovalo čilému obchodu, který Malloy pravděpodobně nechá zase běžet – za měsíční poplatek –, až skončí vyšetřování na místě činu. Ne že by moc záleželo na tom, co Malloy udělá; bez cracku to v umírajícím městě nejde.

Vyкроčil jsem vzhůru po schodišti. Pod mými kroky vrzalo dřevo.

Dveře bytu v prvním patře byly zavřené, ale bylo slyšet, jak tam muž a žena na sebe řvou španělsky.

Spěchal jsem nahoru. Přes dveře Moničina bytu byla natažena žlutá páska se slovy POLICEJNÍ ZÁTARAS – NEVSTUPUJTE. Uvnitř byl Angel Zangota, policista, který mě první doprovodil do Westmorelandovy cely, a mluvil s čahounem s oholenou hlavou. Zhlédl mě a vykročil.

Strhl jsem pásku ze dveří. „Nevykládejte mi žádný blbosti, že se sem nesmí,“ řekl jsem. „Já pracuju přímo s Hancockovou. Jestli máte otázky, zavolejte jí.“

„Kevin Malloy...“

„Malloy ať jde do prdele.“

Zdvihl ruku. „Malloy před pár minutami volal, že máte povolení. Myslím, že nějak musel na lékařskou pohotovost. Jinak by byl tady.“

„Zlobí ho zuby.“

„Máte pravdu. Byl u doktora Plotky. Jak to víte?“

„To je jedno. Co říkal?“

„Potřebuje upevnit dvě stoličky.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Myslím – co říkal o mně?“

„Abych vás ujistil, že máte přístup, kamkoliv budete chtít – včetně prvního poschodí.“

„Co s tím má společného první poschodí?“

„Kontraband, co jsme zabavili, je v policejním voze,“ mrkl na mne. „Zadní sedadlo na straně spolujezdce. Zápalky jsou v palubní desce.“

Dvě stě padesát za hodinu a tolik kokainu, kolik stačím vyšňupat nebo vyhulit. Co bych byl pro takový kšeft udělal ještě před dvěma dny! „Ne, děkuji,“ řekl jsem.

„Jste si jist?“

„Třeba později.“

„Později už to tu nebude. Je to dobrý materiál.“

Podíval jsem se mu do očí a viděl jsem, že je sám nafetovaný. „Zřejmě.“ Prošel jsem kolem něj a podal ruku muži s oholenou hlavou. „Frank Clevenger,“ řekl jsem. Jsem psychiatr a pomáhám při vyšetřování.“

Vzal mou ruku do svých. Jeho tenké prsty byly zakončeny dlouhými rudými nehty. „Omlouvám se, že je tady takovej svinčík,“ zašišlal. „Nenechali mě na nic sáhnout.“

Odtáhl jsem ruku a rozhlédl se. Kávový stolek byl převrhnutý. Na zemi ležela roztržitá lampa. Můj pohled utkvěl na gauči; prostřední sedací polštář byl nasáklý krví. Místy byly postříkané i stěny.

Zangota k nám přistoupil. „Doktore, tohle je Mercury Marzipan.“

„*Mercury Marzipan?*“

„To víte, sladké jméno hned tak každý nemá,“ pravil Marzipan.

„Díky bohu. Vy jste si snad změnil jméno?“

„Né, moji rodiče měli v Římě dodavatelskou firmu potravin,“ pochechtával se.

Usmál jsem se také.

„Změnil jsem si jméno, když jsem opustil CIA.“

„Vy jste pracoval pro CIA?“ tázal se Zangota,

Marzipan se k němu obrátil. Jo, byl jsem dvojité agent,“ vtipkoval, „než padla berlínská zeď.“ Pohlédl zas na mne. „CIA, jako Cukrářský institut americký. Moje doktorská práce byla metr a půl vysoká marcipánová socha Merkura, křídla, čepice, všechno.“

„Proto tedy Mercury Marzipan.“

„To jméno se líp hodilo k místu, kam mě přijali.“

„Jaké místo to bylo?“

„Zástupce hlavního cukráře v Ritzu.“ Zvážněl. „Víte, já jsem se narodil jako Eliot Stankowitz.“

„Chápu,“ řekl jsem.

„Pan Marzipan bydlel s Monikou Peletierovou dva roky,“ vpadl Zangota.

„Chyba, Zorro,“ namítl Marzipan.

„Zangota,“ opravil jsem ho.

„No tak teď možná ví, jaké to je být chybně osloven. Já jsem slečna Marzipanová. Alespoň by to mělo takhle dopadnout. Vy jako cvokař to snad pochopíte. Procházím změnou. To stačí, abych byl na hromadě, a teď ještě tohle...“ Rozhlédl se po pokoji.

Poprvé jsem si všiml, že se Marzipanovi pod žlutou lněnou košilí rýsují zárodky ňader.

„Já mám taky za sebou spoustu změn,“ přikývl Zangota. „Salem, Saugns, teď Lynn. Já vím, jak se cítíte. Pořád se přizpůsobovat...“

„On má na mysli změnu pohlaví, Angele,“ zasáhl jsem. „Mercury se stává ženou.“

„Gratuluju,“ řekl Zangota energicky.

„Zorro mě nenechá, abych si nasadila vlasy,“ postěžoval si Mercury a ukázal na krb. Na keramické hlavě tam byla nasazena paruka s dlouhými vlasy. Bílý obličej byl postříkán krví.

„Potřebuji ji jako důkazní materiál,“ řekl jsem.

Já ji taky potřebuju. Cítím se nahý.“

„Proč jste řekla, že by to *mělo* takhle dopadnout, slečno Marzipanová? Ještě si to rozmýšlíte?“

„Ani na zlomek vteřiny. A pohled na takovej kus chlapa, jako jste vy, mě jen utvrzuje v tom, co o sobě vím.“ Přejel mě pohledem. „Vy byste opravdu mohl stát modelem. Víte to, ne?“

„Děkuji. Ale když si to nerozmýšlíte, proč tedy pochybujete?“

„Okolnosti mimo moji moc,“ řekl, potřásaje hlavou.

„Jako?“

„Jako to, že je Monique mrtvá.“

„Proč to na věci něco mění?“

„Ona patřila k dohodě.“

„K jaké dohodě?“ ptal se Zangota.

Jestli nedostanu svoje vlasy, neřeknu už ani slovo. Stojím tady odhalená pro vaše potěšení.“

„Máte pravdu. Nasad'te si je,“ řekl jsem.

Marzipan vykročil ke krbu.

„On to ohmatá,“ namítl Zangota.

„Podívejte, tady nejde o otisky. Vždyť ji měl na sobě už stokrát. Nedělejte z toho vědu.“

„Dobře. Ale já jsem ho při tom neviděl.“

„Žádný problém. Řeknu u soudu, že jste byl příliš zhulený, než abyste věděl, co se kolem děje.“

Viděl jsem, jak se Marzipan upravuje před zrcadlem v koupelně.

„Tak k jaké dohodě Monique patřila?“

Naklonil se blízko k zrcadlu, aby si zkontroloval řasy.

Čekal jsem.

„Nepřijde to do novin nebo někam, že ne? Moji rodiče by z toho měli smrt.“

Pomyslel jsem si, že přání je otcem jeho myšlenek. „Z každého vyšetřování něco prosákne ven. Slíbit nemůžu nic.“

„Celou mou rodinu by to ztrapnilo. Jsou to moc konzervativní lidé. Táta vede Essexský jachtový klub v Marbleheadu.“ Sáh po zdravotníku. „Když mě loni sebrali kvůli držení drog, měl mírný srdeční záchvat.“

„Jestli to, co mi chcete povědět, je tak choulostivá záležitost, pak jsem si jist, že by je to mohlo zničit,“ připustil jsem. „Obzvlášť jeho.“

Postřehl jsem na Marzipanově tváři náznak úšklebku, když rozšroubovával růžovou rtěnku. Natřel si rty, pak si je o sebe otřel, aby barvu zarovnal. Obrátil se ke mně.

S vlasy a makeupem vypadal každým coulem jako žena. Dokonce hezká. „Je z vás velmi přesvědčivá slečna,“ řekl jsem.

Je od vás hezké, že to říkáte.“ Hlas měl jemnější. Vypadal klidněji. Posadil se na okraj vany a zkřížil nohy. Měl je oholené. „Byla to operace za sex. Za tu práci mohl doktor mít mne nebo Moniku, kdykoli se mu zachtělo. Ale teď, když Monique už není, nevím, jestli tu úmluvu dodrží. Myslím, že se mu líbila víc.“

„Proč to říkáte?“

Jen tak,“ zamračil se.

„No tak, Mercury. Mluvíte s cvokařem.“

Pokrčil rameny. „Se mnou měl sex jen v bytě, za zamčenými dveřmi ložnice. Jako kdyby se za mě styděl nebo co. Ale Moniku měl tady, támhle, leckde. Dokonce ve svém autě.“

Několik vteřin jsem tiše stál. „V jakém autě?“ zeptal jsem se nakonec.

„Chcete-li to vědět, pořádnýho kokota nemá. Má ho jako brabec.“

„V jakém autě?“

„V náramným, v červeným ferrari.“

Snažil jsem se dýchat pravidelně. „Proč by se Monique prodávala, abyste se z vás stala žena?“

„To si děláte legraci. Ta čubka by neprodala ani francouzák, kdyby na tom závisel můj život. No, o mrtvých jen dobré.“ Natáhl paži a zaklepal na dřevěnou zárubeň. „V tom kšeftu šlo o operaci nás obou.“

„Obou? Jakou operaci chtěla ona?“

„Ona už ji má za sebou. Než dostala implantáty, měla mrňavý kozy.“ Shlédl na svou hrud'. „Doufala jsem, že se moje podaří aspoň napůl tak pěkně jako její. Vůbec nemá vidět jizvy.“

„Ten doktor – jmenuje se Trevor Lucas?“

„Není váš kamarád, že ne?“

„Ne.“

„Ale znáte ho.“

„Tak trochu.“

„Mohl byste za mne ztratit slovo? Abych nezůstal viset.“

O tom jsem nechtěl nic slyšet. „Vy se přece necítíte tak zoufale, že byste se odkrágloval, že, Mercury? Kdyby ano, tak mi řekněte.“

„Zdá se vám, že jsem na tom tak špatně?“

„Ne. Ale když se mi někdo zmíní o visení...“

„To byla taková hříčka.“ Sáhl si na rozkrok. „Nechápete?“

„Jo. Chápu.“ Potřásl jsem hlavou. „Tady máte radu: Držte se od doktora Lucase co nejdál. Ono změnit pohlaví stojí o moc víc krve než změnit názor, víte?“

„To se vám snadno řekne, člověče. Vy nejste zaparkovanej v nesprávným těle.“ Vstal a šel zase k zrcadlu.

Viděl jsem, jak si nanáší na tváře víc červeně. Chtělo se mi provrtat se do jeho duše, abych zjistil, kdo ho připravil o mužnost. Dokonce bych přišel s úvodní větou: „Vy *ho už dávno nemáte*.“ To by ho

mohlo rozběsnit natolik, že by vypustil pár svých démonů. Ale co potom? Co by měl dělat o deset minut později, až by se blížil pravdě a až já bych s ním skončil? Vzdychl jsem. „Máte pravdu,“ řekl jsem. „Trvalo by mi dlouho, než bych pochopil, jaké to je být ve vaší kůži.“

Přestal se líčit a pozoroval mě v zrcadle.

„Tak jestli někdy budete chtít o tom hovořit – víte, dostat se do toho hloub –, já jsem registrovaný v Marbleheadu a... hm...“ zarazil jsem se. „Pravděpodobně bych vám mohl někoho najít, terapeuta, abyste s ním pohovořil. Někoho, kdo je dobrý. Špičkový.“

„Díky,“ řekl váhavě.

„Není zač.“ Cestou ven jsem se dotkl jeho ramene. „Hodně štěstí, Mercury.“

Stál jsem na odpočívadle se Zangotou, který znovu připevňoval odtrženou pásku. Myšlenky mi pádily jako o závod. Lucas byl s Monikou té noci, kdy byla zavražděna. Předtím jí operoval prsa a měl jsem takový pocit, že piercing jí dělal také on. Možná mu odepřela sex, který mu dlužila, a on se rozhodl sebrat jí části těla, které předtím operoval. Ale to byla zatím jen teorie bez důkazu. „Žádná stopa po vražedné zbrani?“ zeptal jsem se.

„Pročesali jsme tu každý centimetr, včetně dvora.“ Kývl hlavou směrem bytu. „Co vám řek – nebo řekla, nebo co to vlastně je – v koupelně?“

Nebyl jsem ochoten přesměrovat formální vyšetřování k Lucasovi. Obával jsem se, že by pak už nebylo možno od něj Hancockovou odvrátit, bez ohledu na důkazy. A promarněný čas by mohl znamenat další mrtvé. „Neřekl mi nic, co by dávalo smysl,“ řekl jsem.

Zangota na mne zamžoural. „To nic mu nějak dlouho trvalo.“

„No tak teda jo. Přiznal se. Zavraždil Moniku a Sarah. A taky Johna F. Kennedyho. A Johna Lennona.“

„Měl vám povídat o nějaké dohodě.“

„To byla taková hloupost o jeho domácím a zvýšení činže. Domácí má rád kolem sebe hezké holky, jako byla Monique. A když ta je pryč, musí Mercury platit víc, a ta operace...“

Z bytu v prvním patře se náhle ozval španělský řev. „Kvůli čemu se sakra hádají?“ zeptal jsem se Zangoty.

„Ona říká: *Nech ho. Nech ho!*“

Žena zaječela.

Vyrazil jsem po schodech dolů, Zangota za mnou. „Co říká ten muž?“ zavolal jsem na něj.

„Ten chce *toho parchanta naučit.*“

Na půli cesty do prvního patra jsem slyšel úder. Přidal jsem do kroku. Když jsem byl u dveří, rozkřičelo se dítě. Moje pohyby byly automatické, řízené čímsi hlouběji ve mně, co jsem nedokázal ovládnout. Ustoupil jsem a zamířil nohou do středu dveří. Jediným kopnutím vyletěly z pantů. Scénu jsem vnímal jako řadu záběrů. V protějším koutě místnosti stál asi třicetiletý muž. Obrátil se ke mně, ale nedíval jsem se na jeho obličej, jen na jeho paže a hrudník. Byly snědé a svalnaté. Další záběr byl na ženu, sedící na zkřížených nohou na gauči blíž ke mně, zakrývající si rukama obličej. Můj pohled se vrátil k místu, kde stál muž. Před ním na podlaze se krčil sedmi nebo osmiletý chlapec. Z nosu mu tekla krev. Instinktivně jsem vyrazil k těm dvěma. V hlavě jsem měl úplně prázdnou. Muž mi zastoupil cestu. Hnal jsem se dál. Vrhhl se na mne, ale popadl jsem ho za zápěstí, natáhl mu paži a vrazil mu pěst do lokte. Kloub praskl. Zavrával zpět, kývaje vykloubenou končetinou, pak se sklonil a vrhl se proti mně jako býk. Počkal jsem, až byl vzdálen jen pár centimetrů, ustoupil jsem stranou a praštil ho kolenem do hrudníku. Padl po hlavě na podlahu, lapaje po dechu.

Koutkem oka jsem zahlédl, jak se žena vrhá ke mně. Popadl jsem ji, otočil a hodil zpátky na gauč. Pak jsem se vrhl k muži ležícímu na podlaze.

Zangota se postavil mezi nás. „Už dost,“ řekl. Já se o něj postarám.“

Snažil jsem se protáhnout kolem něj, ale stál přímo přede mnou.

„Řekl jsem, že se o něj postarám,“ vybafl. „Pomozte radši tomu klukovi.“

„Komu?“

„Tomu klukovi. Je pěkně zřízenej.“

Obrátil jsem se. Chlapec vstával a třásl se. V očích měl hrůzu. Přistoupil jsem k němu, poklekl a setřel mu krev ze rtů. Pak jsem ho vzal za obě ramínka. Opřel se o mne a rozplakal se. Držel jsem ho,

připadalo mi, že cítím na tváři jeho slzy, ale uvědomil jsem si, že to není možné. Měl přece hlavu na mém rameni.

Slzy, které jsem cítil, byly moje vlastní.

Jedenáct

Čekal jsem asi deset minut na zadním sedadle Zangotova vozu, než na příjezdovou cestu vjelo auto lynnské policie. Zangota vyšel se zadrženým o pár vteřin později.

Vykloubená paže visela muži podél boku. Druhou měl připoutanou k opasku. Zangota ho strčil do zadní části vozu, přibouchl dveře a přešel k mému oknu.

Ukázal na kovovou schránku vedle mne. „To nejlepší, co kdy můžete mít,“ řekl. „A vypadáte, že byste to mohl upotřebit. Já teda vím, že bych mohl.“

„Co podle vás teď bude s tím klukem?“ zeptal jsem se ho.

„Oba víme, co s ním bude. Oddělení sociální péče bude vyšetřovat a učiní doporučení.“

„Ta jeho matka není k ničemu.“

Pokrčil rameny.

„Tak ho odtud vezmou.“

„A strčí do pěstounské rodiny, kde ho bude mít v prackách další mizera.“

„Jsou i dobré pěstounské rodiny.“

„To jo. Pobuďte si v nějaké a pak mi řekněte.“

„Já jsem v jedné žil.“

„Vy jste měl pěstouny?“

„Moji rodiče nestáli za nic.“ Zangota se uchechtl. „Tak jsem jednoho dne zdrh. Dobří lidé mě vzali k sobě.“

„Kde jsou vaši biologičtí rodiče?“

„To nevím.“

„Pomýšlel jste někdy na to, že byste je hledal?“

„Jistě. Ale nehledal jsem je.“

„To jste měl takovou zlost?“

„Poslyšte,“ zazubil se, „tohle už pro mne není. Nechme věci spát.“ Zíral jsem na schránku. Uměl jsem si představit ta cukrátky v ní. Přímo jsem cítil ten sladký kouř, který vydávají. Byl jsem vyčerpaný a

pln úzkosti – nejhorší kombinace. A chtěl jsem úlevu. Sáhл jsem po schránce, otevřel ji a podíval se do ní. Ještě nikdy jsem neviděl tolik kokainu na jednom místě – stačil by mi toho malého kluka tisíckrát vymazat z paměti. Ale kterého malého kluka – toho v tom domě, nebo mne? Zavřel jsem oči a přemýšlel o tom.

„Haló... Jste tu ještě se mnou?“ ptal se Zangota.

Přikývl jsem. „On to nepotřebuje,“ řekl jsem.

„Kdo co nepotřebuje? O čem to mluvíte?“

Vzhlédl jsem k němu. „Náš vrah. Nepotřebuje kokain ani chlast. Ten má svou drogu: zabíjení. Vyhne se bolesti tím, že ji působí. Obrátí své utrpení naruby, a tak se může cítit silný místo slabý. Přivádí ho to na vrchol světa.“

„Své utrpení?“

„Člověk nenechává kolem sebe oběti, pokud se v hloubi duše necítí jednou z nich.“

„Promluvil liberální cvokař z Massachusetts.“

„Děkuju.“

„Jestliže mu bylo tak moc ublíženo, proč čekal s pomstou až do teďka? Proč dvě mrtvoly ve třech dnech?“

„Nejsem si jist. Odhaduji, že se dokázal ovládat, dokud ho něco nepostrčilo přes hranu – nějaká škvíra v jeho krunýři. Nějaká urážka.“

„Myslíte, že toho nechá?“

„Jestliže si dokáže spravit svoje poškozené ego, znovu získat rovnováhu své psýchy, tak toho nechá. Jinak musí pokračovat. Zná jen ten jediný způsob, jak zadržet příval nenávisti k sobě samému, aby se v něm neutopil.“ Zavřel jsem schránku.

„Co to děláte? Co moje zatracená rovnováha?“

„Žijeme ve svobodné zemi, jakžtakž. Poslužte si, jestli chcete.“

„Chcete říct, že vy nechcete?“

„Ovšemže chci. Jenom je mi z té *potřeby* už nanic.“

Vyjeli jsme po silnici 1 A na jih a zamířil do Chelsea. Už tomu bylo několik hodin, co jsem se dověděl, že byla zavražděna Monique. Nemluvil jsem s Rachel a nevěděl, jestli Monique byla jen její kolegyně v klubu Lynx, nebo spolu kamarádily. Na půli cesty k jejímu

bytu, u vjezdu na silnici číslo 16 M, jsem zavolał Paulsonovi Levitskému do laborcky.

„Levitsky, vedoucí patologie v Lynnu,“ hlásil se.

„Doprdele práce.“

„Kdes ksakru byl?“

„V nemocnici. V bytě Moniky Peletierové. Proč?“

„Ale dostali jsme z Quantiku předběžnou zprávu o Sarah. Sháněl jsem tě.“

Vyndal jsem z krabičky v přístrojové desce marlborku. „Co našli? Sklerodermii?“

„Žádná sranda. Ujasnil jsem si, že jsem...“

Jen žádný teorie, prosím tě.“ Zapálil jsem si.

„Přesně tak.“

„Tak jaký je ten nález?“

„Neříkal bych tomu *nález*, dokud to není *konečné*.“

„To bych od tebe ani nečekal.“

„I nejlepší laborcky se někdy seknou.“

„Chápu,“ přisvědčil jsem. „*Co je tedy předběžný výsledek?*“

„Nějaký toxin, jak se domnívali. Ale nebylo to nic, co by vrah stříkal na rány. Sarah ho už měla v sobě, když ji řezal.“

Vyfoukl jsem z okna dlouhý pruh kouře, „Chceš říct, že byla otrávena?“

„Svým způsobem ano. Vzorky tkáně, co jsem jim poslal, byly kontaminovány silikonem.“

Zajel jsem na krajnici a zastavil. Hrud' se mi svírala směsicí úzkosti a vzrušení.

„S tou myšlenkou jsem měl přijít sám,“ řekl Levitsky. „Vždyť to svinstvo podnítilo jeden z největších soudních procesů naší doby.“

„Máš na mysli silikon jako v implantátu prsu?“

„No, ne že by tím byla zrovna nacpaná. Ale musela mít za sebou zvětšování prsů. Implantát prosákl a způsobil fibrózu. A náš vrah tu zasaženou tkáň neodřízl celou.“

„Snažil se o to?“

„Nemyslím. Ten chlap se neostýchal řezat. Kdyby chtěl jít hlouběji, tak by to udělal. Usuzuji, že ty implantáty přilnuly k okolnímu svalstvu. Musel odříznout spodní tkáň, aby je uvolnil.“

Znovu jsem vtáhl kouř a vypustil ho nosem. „Proč je nevytrhl?“
„Praskly by. Všude by bylo plno silikonového gelu.“
„To by mu zřejmě nevadilo.“
„Řekl bych, že ano. Dostat ty implantáty celé trvalo hezkou chvilku – každý možná pět minut. Chtěl je mít.“
„Nebo je chtěl dostat zpátky.“
„Cože?“
Už jsem se tak neostýchal zaplést do toho Lucase. „Tak pro začátek. Možná je tam sám dal.“
„Jak to myslíš, že je tam *dal* sám?“
„Ze to byl tentýž, kdo jí ty prsy předtím zvětšil.“
„Ty myslíš, že vrah je plastický chirurg?“
„Možné je všechno.“
„Vždyť jsi ty rány viděl, Franku. Zrovna elegantní nebyly. Byla to řezničina. To by to musel tak zřasit úmyslně.“
„Pokud nebyl opojený zabíjením a celý se netrásl. Pomysli na tu moc, Paulsone: nejdřív ženskou vytvořit, pak zničit.“
„Možná... Až na to, že se chirurgické dovednosti stanou součástí jeho samotného. A pod tlakem se ještě vyhraňují. Ty...“
Neměl jsem náladu na nějaké poučování. „Já tě chápu.“
„Nemyslíš si přece, že by Mike Tyson oddělal člověka jen náhodnými ranami, nebo si to myslíš?“
„Hlavně si nemyslím, že s tím měl Mike Tyson něco společného.“
„Řezal by energicky, rázně.“
„Jak to víš, Paulsone?“
„Zákon podnětu a reakce. Reakce lidí se dají předem odhadnout, hlavně když nemají čas přemýšlet. Moc se neliší od ptáků, co vyhrabávají semínka.“
„Psychopati se nechovají podle tradičních vzorců chování. To je právě ten problém.“
„To беру.“
„Dík.“
„Jak do té tvé teorie zapadá Monique?“
„Taky měla implantáty.“
„Ona taky?“ Pár okamžiků mlčel. „Jestli je ten vrah doktor, pak mi to pomůže odhadnout, jaká zbraň způsobila takové krátké čisté řezné

rány. Představoval jsem si rovné ostří. Myslím, že jsem se ti zmínil o čepeli břitvy.“

„Ale...“

„Ale když teď o tom přemýšlím, ještě víc to vypadá na skalpel.“

Vyjel jsem na silnici číslo 16. V hlavě mi bušilo, jako bych měl sluchadla. Prsty se mi tak chvěly, že jsem upustil cigaretu a musel ji podpatkem zamáčknout do koberečku. Nevěděl jsem, jestli můj nervový systém tak prahne po kokainu, nebo je zavalen tím, co jsem se dověděl. Kdyby nic jiného, pak Lucas vyměňoval chirurgické výkony za sex s pacienty, muži i ženami. Je tedy ještě bezohlednější, než jsem si představoval. A jestliže byl chirurgem Sarah, pak tu byl společný jmenovatel obou vražd.

Začal jsem si klást otázku, zda byl jeho jedinou hnací silou vztek. Došla mi Levitského poznámka o miliardách za soudní vypořádání kvůli silikonovým implantátům. Po bankrotu Dowa Corninga, největšího výrobce silikonových implantátů, se všichni neskrupulózní advokáti na světě poohlíželi, kde by si ještě mohli nahrabat. Jejich dalším terčem byli lékaři. A ne každý plastický chirurg je pojištěn proti nedbalosti. Zahlazoval Lucas svoje chyby? Hrozily mu Sarah a Monique trestním řízením? Ta myšlenka vypadala scestně, ale připomněl jsem si, co jsem řekl Levitskému: psychopati jednají způsobem, který společnost rozumem těžko pochopí.

Přejížděl jsem z pruhu do pruhu, prosvištěl kolem školního autobusu, pak jsem si vzpomněl na svou nehodu s mustangem a zpomalil.

Copak Kathy Lucasovu temnou stránku neviděla? Tomu jsem nemohl uvěřit. Vztahy nejsou nikdy náhodné. Možná všechny moje teorie o tom, jak ji zasáhla ztráta sestřičky, byly nesmyslné. Možná jen tak říkala, že jí chybí klidný život. Spousta lidí, kteří přežili tragédie, se nakonec k nebezpečí staví ambivalentně – děsí je, ale i podivně přitahuje.

Pohání tahle hnací síla i mne? Nemohl jsem popřít, že jsem sehrál roli ve vytváření psychických a sexuálních pout mezi Lucasem, Kathy a sebou. Chování kohokoli z nás ovlivňovalo ty dva ostatní. Otrásl jsem se, když jsem si uvědomil, jak snadno by mě Lucas mohl

zasáhnout útokem na Kathy. A co bylo horší – musel jsem přemýšlet, zda to, že ho nechávám v ulicích, neznamená, že si podvědomě přeju, aby to udělal. Neponoukl jsem Lucase, aby ji zabil? Opravdu jsem na ženy tak rozzuřený jako on, jen jsem vtom méně přímočarý?

Zajel jsem zase na krajnici a čekal. Když nastala příležitost, obrátil jsem vůz do protisměru a zamířil zase na policejní stanici.

Hancocková v kanceláři nebyla. Mark Meehan, jeden z policistů na recepci, mi řekl, že má cvičné střelby.

„Je to u ní obvyklé? Takhle uprostřed dne?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ odpověděl Meehan. „Obyčejně ráno. Hned po kostele. Ale říkála, že potřebuje ještě jednou.“

Prošel jsem stanicí k železným dveřím, na nichž byl zobrazen lidský trup a hlava, otevřel je a vešel.

Hancocková byla v dlouhé místnosti sama, stála na posledním z tuctu stanovišť a zírala přímo před sebe. Na očích měla bezpečnostní brýle a na uších sluchátka. Paže držela natažené a nehybné, pěsti sevřené kolem revolveru. Její pohled zabloudil ke mně, pak zase zpět a soustředil se na papírový terč, zavěšený ve vzdálenosti asi patnácti metrů. Bez varování se tichem rozlehly tři výstřely s ozvěnou. Otrásl jsem se a zakryl si uši. Těsně u středu papírového hrudníku se objevily tři otvory. Hancocková tiše stála. Paže měla napřažené jako dubové větve. Vykročil jsem k ní. Náhle se obrátila mým směrem, čímž jsem se octl v její střelné dráze. Zastavil jsem se, naše pohledy se střetly. Usmál jsem se, ale její výraz se nezměnil. Nebyl jsem si jist, jestli mě vůbec poznala. Napadlo mě uchýlit se na některé ze střelebních stanovišť, ale věděl jsem, že by mě Hancocková mohla odstřelit, než tam dojdu. Tak jsem jen stál, živý nebo mrtvý, podle jejího rozmaru. Cítil jsem hrůzu tak stravující, že prapodivně hraničila s úplným klidem. „Emmo,“ vypravil jsem ze sebe, „já jsem Frank.“

Vyhlížela zmateně.

„Odlož tu zbraň,“ řekl jsem jemně.

Zamžourala na mne. Na její tváři se objevil úsměv, který vypadal nucené, a pak zmizel. „Panebože,“ řekla sklánějíc zbraň, „snad sis nemyslel, že bych na tebe vystřelila?“

S potížemi jsem polkl. „Mířilas mi rovnou na hlavu. Docela mě to položilo na lopatky.“

Sňala sluchátka a brýle a pohlédla na zbraň ve své ruce. „Představovala jsem si, jak bych se cítila, kdybych zbavila svět toho ďábla, který mučil Moniku.“ Hodila zbraň na pult před sebou. „Už mě otravuje dělat díry do kusu papíru. Dohání mě to k šílenství.“

„A představovala sis, že by se mi líbilo zaskočit za toho vraha?“ Přistoupil jsem k ní.

„Omlouvám se, poslední dobou jsem nějak vykořeněná.“ Odmlčela se. „Už jsi v pořádku?“

„Už jo.“ Zatřepal jsem hlavou, když jsem si vybavil tu kombinaci paniky a klidu, která se mě před chvílí zmocnila.

„Cítil jsi to.“

„To?“

„Klid u nebeské brány.“

„Když to chceš takhle nazývat!“

„Ano. Chci. Já jsem se octla před ústím zbraně už víckrát, než bych chtěla spočítat, a pokaždé jsem to cítila.“ Sklopila oči, ponořena v myšlenky. „Pocítila jsem to už jako děvče.“

„Jako malá holka? Někdo po tobě střílel?“

„To ne.“ Pohlédla zase na mne. „Když mi bylo deset, měla jsem Hodgkinovu chorobu.“

Mlčel jsem.

„Snažím se na to nemyslet. Ale poslední dobou se tomu neubráním. Probouzím se s tou myšlenkou. Někdy ve dvě, ve tři v noci.“

Jen jsem poslouchal. Konečně se mi vyjasnilo, proč je Hancocková taková samotářka: děti postavené tváří v tvář možnosti absolutní ztráty mohou dospět do stavu, kdy nejsou ochotny na čemkoli lpět – kromě svých modliteb.

„Chemoterapie mě připravila o všechny vlasy. V ústech jsem měla takové vředy, že jsem nemohla jíst. Stejně jsem většinou neměla chuť k jídlu. Ale víš, co bylo nejhorší? Nemohla jsem si sáhnout na to, co mě ničilo. Bylo to neviditelné. Nemohla jsem s tím bojovat tváří v tvář.“

„A tak teď chytáš vrahy, které můžeš zavřít,“ mrkl jsem na ni a uvědomil si, že jsem zas jednou vyslovil klíčovou větu životního příběhu někoho jiného.

„Takhle jsem o tom nikdy neuvažovala.“ Usmála se oním skvělým ostýchavým úsměvem, kterým moji pacienti na psychoterapii vždycky vítali pravdy o svých životech.

„Doufám, že to cítila Monique,“ řekl jsem.

„Co?“

„Ten klid u nebeské brány.“

„Modlím se, aby to tak bylo.“

Chvilku jsme stáli jeden proti druhému. „Chtěl jsem s tebou mluvit o tom případu,“ řekl jsem konečně.

„Máš něco?“

„Mám toho spoustu. Ale nejsem si jist, jestli to dává smysl.“

„To bych si poslechla.“

„Všechno je to jen nepřímé. Žádný konkrétní důkaz.“

„Já bych to posoudila.“

Podělil jsem se s ní o všechno, co jsem věděl. Pověděl jsem jí, že Lucas byl s Monikou krátce před jejím zavražděním, pověděl jsem jí o obchodě, který uzavřel i s Mercurym, o implantátech, i o žalobě proti Dowovi Corningovi. Také jsem se jí svěřil, že Lucas spí s Kathy a že se o ni bojím. Oči se jí zúžily. Začala cvakat nehty. „Některé věci do sebe nezapadají,“ upozornil jsem ji.

„Jako co třeba?“

„Jako to, že mi Lucas ukázal...“ pohlédl jsem stranou.

„Pokračuj. Ven s tím.“

„Ukázal mi kroužek, který Monique nosila... no, v soukromé části těla. Říkal, že...“

„Tak mi to sakra pověz.“

„Že jí ho vytrhl, když šoustali v jeho autě.“

„Vytrhl? Přímo tam?“

Přikývl jsem.

Hancocková sebrala svou zbraň a začala nabíjet právě vyprázdněné komory.

„Musíme to promyslet, Emmo. Kdyby ji Lucas zabil, proč by mi ukazoval důkaz?“

„Kdoví, Franku. Proč ten, co položil bombu v OSN, kontaktoval noviny? Proč sérioví vrazi zanechávají vzkazy?“

„Jsou v tom i jiné problémy.“

„Jako třeba?“

„Jako to, že nechápu, proč by někdo, kdo je placený za to, že každý den řeže ženy, to dělal mimo operační sál a riskoval doživotí. Ani s tou žalobou mi to tak docela nesedí. Lucas je v takovém balíku, že by klidně mohl spáchat pár pořádných vražd, a přece by z toho vyšel čistý jako lilie. Motiv není jasný.“

Hancocková klapla hlavní zbraně a podávala mi ji.

„Copak?“

„Vem si to. Něco tě naučím.“

„Já to nechci.“

„Vem si to. Jen na vteřinu.“

Vzal jsem od ní zbraň. Ještě nikdy jsem žádnou nedržel v ruce. Byla těžší, než jsem si myslel. Sevřel jsem v prstech rukojeť a spoušť. Díval jsem se na svou ruku, jak drží takovou věc.

Právě v tu chvíli mě Hancocková popadla za ruku se zbraní a namířila ji na svou hrud'. Přitiskla palec na můj prst na spoušti.

Strnul jsem. „Co to sakra...“

„Mohl bys se mnou skoncovat,“ řekla.

Začal jsem se potit.

„Tvůj kamarád Levitsky by ani nedokázal identifikovat moje srdce.“

„Emmo...“

Srdce mi bušilo. Představil jsem si, jak zbraň zpětně narazí, jak Hancocková zavravorá, zbrocená krví. Teď záleží na mně, jestli se ještě nadechne nebo už ne.

„Vidím ti to na obličejí. Jsi pánem nad svým životem, stejně jako já jsem byla nad tvým, když jsi sem vkročil. Trochu víc stiskni a budu pryč. Nula. Půl sloupce nekrologu v zítřejších novinách.“

Hleděl jsem jí přímo do očí. Lehounce jsem přitiskl prst na spoušť, jen tak pro trochu vzrušení. Tu Hancocková náhle položila svůj prst na můj a stlačila spoušť až dolů. V tom zlomku vteřiny mi každý nerv v těle určitě zaplavil krevní oběh adrenalinem. Cítil jsem takový rauš, že proti němu byl celý slavný kokain šálkem kávy bez kofeinu. Čekal jsem ránu, ale uslyšel jsem pouze duté cvaknutí. Stál jsem a zíral Hancockové na hrudník.

Vzala mi zbraň z ruky, nabila komoru, která byla prázdná, a zastrčila si zbraň do pouzdra. „On chce cítit to, cos právě cítil ty,

Franku. Jenže chce taky rozuzlení. Úlevu. Ďábel si hraje na Boha. A vsadila bych se, že si dává na čas. Chce se dívat, jak oběť krvácí, jak její svaly povolují, odhadovat, které vydechnutí bude její poslední.“

„Ale proč? Co by Lucase k tomu hnalo?“

„Líbí se mu to.“

Ještě jsem byl v šoku. „To bys mohla říct o každém vrahovi,“ vypravil jsem ze sebe. „To ještě neznamená, že to byl Lucas.“

„To je pravda.“

„Ale stejně ho chceš sbalit.“

„No jistě. Nemyslím, že se ještě dokáže postavit na nohy, až to s ním skončím.“

Jeden z remorkérů působících v přístavu Chelsea právě táhl tanker posledních padesát metrů k doku na konci ulice, kde bydlela Rachel. Hřmot jeho motoru přehlušoval zvuky dopravy na mostě a činil z muže na přídi remorkérů mima, jak tak s dlaněmi kolem úst něco němě vykřikoval směrem k břehu.

Než jsem vyšplhal čtyři patra k Rachelinu bytu, byl jsem skoro vyřízený. Zaklepal jsem na dveře, chvíli počkal, pak zabušil.

„Kdo je?“ vykřikla.

„Frank.“

Pootevřela dveře a zůstala stát zírajíc na mne, v bílém hedvábném županu těsně obepínajícím křivky jejích ňader a boků. Vypadala znepokojeně. Vztáhla ruku a dotkla se mé tváře.

K vlastnímu překvapení jsem cítil, že mi vlhnou oči.

„Není ti něco?“

„Je,“ řekl jsem. Snažil jsem se sebrat. „Ale to není nic nového.“

Vstoupil jsem dovnitř a zavřel za sebou. Než jsem se k ní zase obrátil, shodila župan a stála tu v růžových kalhotkách.

„Můžu ti pomoci?“ zeptala se. Přistoupila ke mně a začala mi rozepínat opasek.

Mohl jsem na ní vyzvídat, kde se naučila používat svoje tělo k utěšování mužů; odhadoval jsem, že velmi časně, pravděpodobně od otce alkoholika nebo od depresivního strýce. Ale potřeboval jsem se dát do pořádku a neměl jsem kam jinam jít.

Sundal jsem si opasek. Obrátila se. Část mého já chtěla použít zbytek energie k tomu, abych jí stáhl kalhotky ke kolenům a vyzkoušel na ní kůži opasku. Ale jiná část, náhle ta větší, jí chtěla poskytnout něco jiného než bolest. Obešel jsem ji, takže jsme stáli tváří v tvář, a poklekl. Přejel jsem jí prsty po břicho, pak, když zavrávala, jsem ji přidržel za boky. Jazykem jsem přejel po okrajích jejích kalhotek. Vzdychna. Stáhl jsem ji na podlahu. Roztáhla nohy. Líbal jsem ji na kolena a stehna, pak jsem rty pokračoval podél svislého okraje růžové bavlny, zachycené mezi záhyby pokožky. Její dech se zrychlil. Cítil jsem a hmatl její vzrušení. Odhrnul jsem látku a začal ji laskat uvnitř. Břicho se jí chvělo. Pohyboval jsem jazykem rychleji, tu a tam lehce kousl. Zasténala, pak rozkoší vykřikla a vzepnula se na podlaze do oblouku. Vjel jsem do ní prsty, což ji přimělo vyklenout se ještě víc a znovu vykřiknout, než zase klesla na podlahu.

Nic nezbylo. Položil jsem si hlavu na její břicho a poslouchal, jak se její dech zvolňuje. Nohy měla přes moje ramena, chodidla na mém kříži. Když mi prsty prohrábla vlasy, zavřel jsem oči. Mocí silou jsem je zas otevřel, ale jen na okamžik.

Nechtěl jsem spát. Potřeboval jsem toho tolik udělat a obával jsem se, že sny mi stejně odpočinku nedopřejí. Ale únavu jsem nepřemohl. Přitiskl jsem se k Rachel těsněji a ještě jednou hluboce vzdychl.

Probudil jsem se na vyvýšené posteli a vůbec si nepamatoval, jak jsem se tam dostal. Byl jsem tak těsně zabalený do přikrývek, že jsem se stěží mohl pohnout. Byl jsem nahý a zpocený. Nohy se mi třásly. Slyšel jsem šumění sprchy, pohlédl na budík u postele a viděl, že je 18.35. Chelsea, rozpomněl jsem se. U Rachel. To jsem tedy vysadil na řadu hodin – což jsem si nemohl dovolit. Vymotal jsem nohy z přikrývek, posadil se a dovolil skutečnosti, aby mě pevně uchopila.

Šatstvo jsem měl spořádaně srovnané na křesle. Vstal jsem a natáhl si džínsy. Pak jsem sáhl po telefonu a požádal operátorku o spojení s informacemi v Austinu v Texasu. Získal jsem číslo univerzitní nemocnice.

Vyťukal jsem je. Když se ozvala služba, požádal jsem, aby vyvolala Bena Carlsona, kardiochirurga, který býval milencem Sarah Johnstonové.

„Mohu se zeptat, kdo volá?“ požádala.

„Frank. Frank Clevenger.“

„Zná vás, pane?“

Každý, kdo má jen kapku autority, ji používá jako perličku. Jsem jeho analytik,“ řekl jsem.

„Pane?“

„Jeho psychiatr z Bostonu, madam. Bude o ten telefonát stát.“

Asi o minutu později zdvihl Carlson telefon. „Prozac přijde na šedesát babek měsíčně. K čemu bych tě doprdele potřeboval, Clevengere?“

Jeho tón napovídal, že o Sarah ještě neslyšel. „Šedesát babek stačí na dvacet miligramů denně,“ otálel jsem. „Oba víme, že by to s tvou patologií nehnulo.“

„Ty myslíš, že to polykám? Já to šňupu!“

„Kapsle ti nesedí?“

Uchechl se. „Tady to prodávají na ulicích, chápeš? Dávka vynáší pět dolarů. My holt nemáme to správný řemeslo.“

„Někdy to člověku tak připadá.“

„Jak dlouho jsme se už neviděli? Osm, devět měsíců?“

„Tak nějak.“

„Ještě jsi na soudním?“

„Přesně tak.“

„To jsi na tom asi líp. V péči o pacienty přijdou k penězům jedině šéfové. Ti shrábnou smetanu.“ Odmlčel se. „Ale ty jsi opravdu dobrý.“

„Někdy. Když jsem byl špatný, fetoval jsem.“

„No jo. Já vím. Ten kluk. Jak dlouho se budeš kvůli tomu teprát? Lidi dostávají smrtelné duševní choroby stejně jako smrtelné srdeční choroby. Nejsme kouzelníci.“ Několik vteřin bylo ticho. „Ale ty asi voláš kvůli něčemu jinému než kvůli poučování.“

Odhodlal jsem se povědět mu o vraždě. „Mám špatnou zprávu, Bene. O Sarah.“

„Je nemocná?“

„Zavolal bych ti dřív, ale...“

„Měl jsme na stole akutní bypass, kámo. Tak co je?“

„Byla zavražděna. Našli ji v lesíku za nemocnicí.“

„Zavražděna? Je mrtvá?“

„Byla první ze dvou obětí. Vypadá to na sériového vraha.“

Odkášlal si. „Kdy se to stalo?“

Musel jsem přemýšlet. „Před pár dny,“ řekl jsem.

„Ježíši Kriste. Chytli ho?“

„Ne. Ještě ne. Ale pracuju na tom. Proto volám. Mám otázku.“

„Jen se ptej.“

„Sarah měla prsní implantáty, že?“

„Mhm.“

Sprcha ztichla. Slyšel jsem z koupelny Racheliny kroky.

„Kdo jí je dělal?“

„Nač to potřebuješ vědět?“

„Její tělo bylo hrozně zmasakrované. Implantáty byly odstraněny.“

„Uříznuty?“

„Přesně tak.“

„Ach můj bože!“ Zase zmlkl.

„Bene?“

„Nechci dostat někoho zbytečně do maléru.“

„Zbytečně? Byla zavražděna!“

„No dobře, ale ten chirurg to přece neudělal!“

Neodpověděl jsem.

„Podívej se,“ řekl konečně. „Sarah byla na té operaci dřív, než jsme se dali dohromady. Ten chlap, co to dělal, s ní tehdy chodil.“

„Řekni mi jeho jméno.“

„Nevidím důvod, proč bych ho měl vláčet po stránkách *Boston Herald*. Vždyť víš, když dneska šoustáš s pacientkou, je z toho poprask. Už to není jako dřív. Hned do všeho strká frňák Lékařská komora a...“

„Byl to Trevor Lucas?“

„Proč myslíš?“

„Jen takový dohad.“

„Ode mne jsi to neslyšel.“

Opravdu morální odvaha, myslel jsem si. „To je docela poctivý.“

„Přemluvil ji k tomu, pořád jí říkal, že je hezká, ale plochá. A Sarah pod tím vším neměla zrovna největší sebevědomí. Ale stejně svého rozhodnutí litovala. Měla s těmi implantáty problémy.“

Z koupelny vyšla Rachel, zahalená osuškou, přistoupila k zrcadlu a kartáčovala si vlasy. Rád bych věděl, jestli slyšela o zavraždění Moniky.

„Jaké problémy?“ ptal jsem se.

„Subjektivní potíže. Únava. Bolesti v kloubech. Čas od času migrény. Myslela si, že ty potvory možná prosakují.“

„Pomýšlela na podání žaloby?“

„To ani za milion let. Myslím, že Lucasovi nikdy ani nedala vědět, že má potíže. Říkala, že by jí připadalo divné o tom mluvit, když všichni pracujeme v téže nemocnici. Ale to jsem jí nevěřil ani vteřinu.“

Viděl jsem, jak Rachel upustila osušku a navlékla si nepatrnou sukénku a tričko. I uprostřed hovoru o vraždě jsem cítil, jak tvrdnu.

„Proč ne?“ zeptal jsem se Carlsona.

„Můj názor? Ještě byla do něj udělaná. Nechtěla ho zklamat.“

„I když chodila s tebou?“

Dlouze vzdychl. „No dobře, mohl bych ti to taky povědět. Lucas je jeden z důvodů, proč jsem se rozhodl vzít tohle místo. Byl jsem ze Sarah zničený. Myslel jsem, že ji miluju.“ Odmlčel se. „Ale potíže byla v tom, že s ním ještě spala.“

Moje vzrušení vyprchalo. Točila se mi hlava. Vede každá temná cesta k Lucasovi? „Proč to říkáš?“

„Co na tom záleží?“

„Bene, já tady vyšetřuju. Neodbývej mě. Potřebuju vědět o Sarah všechno, co se dá.“

„Ten důvod je divný.“

Usedl jsem zase na postel. „Mě nepřekvapí nic.“

„Začala se vyholovat. Úplně.“

„Vaginu.“

Rachel se ke mně obrátila obličejem.

Já jsem o to nestál,“ řekl Carlson. Já jsem stál o holčičky jen jako malý kluk. A když tohle ženská dělá, pak proto, že to po ní chce mužský. V tomto případě tedy jiný mužský.“

„Ten dobrý doktor Lucas.“

„Ani nemůžu říct, že mu to zazlívám. Já nejsem z těch, co odmítnou kočičku, protože se na ní podepsal někdo jiný. Ty taky ne, pokud si pamatuju.“

„Není důvod.“

Ještě vydrž.“ Přikryl sluchátko. Pořádně jsem nerozeznával jeho tlumená slova. „Promiň,“ řekl. „Já už mám být na sále. Budeš mě průběžně informovat?“

„Ovšem.“

„Hm... Franku?“

„Ještě jsem tady.“

„Jen pro úplnost, co jsem předtím řekl, nebyla pravda.“

„Co? Která část toho?“

„Já jsem *nemyslel*, že Sarah miluju. Já jsem si tím byl naprosto jist.“ Chtěl jsem mu vyjít vstříc, ale nenapadalo mě, co říci.

„Opatruj se, hochu.“ Zavěsil.

Položil jsem telefon do vidlice.

„Šlo o Moniku?“ zeptala se Rachel.

Takže to věděla. „Šlo o tu první oběť, o tu zdravotní sestru, co ji našli v lesíku, ale vypadá to na téhož vraha.“

„Zastavil se tady lynnský policajt, Malloy. Říkal, že je to rutina. Vypytávají se všech, co s ní pracovaly.“

„Já jsem si nebyl jist, nakolik jste si s Monikou byly blízké.“

„Moc ne. Jen takové klábosení v zadní místnosti.“

„Pověděl ti toho Malloy hodně?“

„Myslím, že si žádné podrobnosti nenechal pro sebe. Řekl mi, že byla nalezena se zohavenými prsy a vaginou. Říkal, že měla uříznutý klitoris.“ Opřela se o prádelník. „Vypadal, že o tom rád mluví.“

„Tím jsem si jist. Vyděsil tě?“

„Mnou už neotřese nic, co může jeden člověk druhému udělat.“

„Jak to?“

Pokrčila rameny. „To ti povím někdy jindy – až toho budeš mít míň na duši.“

Přikývl jsem. Byl jsem rád, že se do toho nemusím pouštět.

„Jedna věc, co říkal Malloy, mě překvapila. On si myslí, že Monique byla prostitutka. Chtěl vědět, kdo byli její zákazníci.“

„Uvedlas mu nějaká jména?“

„Já jsem nevěděla, že se prodává. Řekla jsem mu, že budu dnes večer pracovat v klubu Lynx ještě s pěti děvčaty. Třeba bude některá z nich vědět.“

„Myslel jsem, žes říkala, že Monique měla *profesionální* vztah s Trevorem Lucasem.“

„To měla. Vztah mezi doktorem a pacientkou. Byla u něj na operaci. On dělá všechny tanečnice. Prsa. Zadky. Stehna.“

„Přirozeně.“ Aspoň mohu Hancockové povědět, že její neterž nebyla prostitutkou – aspoň tedy nechodila za peníze. „Chtěl jsem sem dorazit dřív, abych ti mohl všechno povědět sám.“

„Nesázela bych se, že sem přijedeš.“

Přemýšlel jsem o tom. „Já taky ne.“

„Ale jsi tady.“ Zírala oknem na Tobin Bridge. „Víš, ty nespíš dobře.“

„Ne. Nespím. Dělal jsem něco divného ve spaní?“

„Ani ne.“ Pohlédla zase na mne. „Jen grimasy. Kroutil ses. Převracel. Křičel.“

„Já mám noční můry odjakživa, co si pamatuju.“

„Co se v nich děje?“

Učinit Rachel svou terapeutkou, o to jsem stál ještě méně než učinit ji svou pacientkou. „Utíkám, jak nejrychleji můžu,“ řekl jsem.

„Ale proč utíkáš? Čeho se bojíš?“

„Ničeho.“

Hlava jí klesla k rameni. Já myslím, že potřebuješ strážného anděla, než to všechno vyřešíš.“

Usmál jsem se. „Asi by mi byl prospěl už dávno.“

Dvanáct

Čtvrtek 18.55

Rachel odešla do klubu Lynx a já jsem vyrazil zpátky do Marbleheadu. Náladu jsem měl melancholickou a žaludek sevřený. Na půli cesty do Lynnu jsem z roveru zavolal do kanceláře Hancockové a dověděl se, že tam ještě není, nejspíš hledá Lucase. Dostal jsem chuť zahnout na odbočku do centra a zastavit před hotelem Emerson pro vzpruhu. Přemýšlel jsem o tom, jazyk mi jezdil po dásních tam a zpátky a pořád jsem polykal s představou, jak mi ty tkáně otupují. Začal jsem myslet na to, že tak náhle přestat s fetováním by mi mohlo uškodit. Moje neurony by se možná uchovaly líp, kdybych jim koksu ubíral pomalu, obzvláště při tom stresu, ve kterém jsem byl. Ale věděl jsem z léčby závislých, že takové vykračování patří právě k symptomům závislosti. *Závislost*. To bylo správné slovo pro označení mého vztahu ke kokainu. Vždycky jsem ho vyhledal, když jsem potřeboval oporu, chemickou náhradu za rameno, na kterém bych se mohl vyplakat, aniž bych musel na někoho křičet.

Zapálil jsem si marlborku, hluboce vtáhl kouř a přidal, když jsem míjel odbočku do centra.

Jestliže je mi tak zatěžko podílet se o chvíle slabosti, co mi tedy poskytovala Kathy? Pohodil jsem hlavou při vzpomínce na hry, které jsme hrávali, jako třeba na soutěž, kdo déle vydrží pod studenou sprchou. Nejednou jsme drželi ve špičkách prstů zápalku a sázeli se, kdo ji dříve sfoukne. Nebyl jsem o nic lepší než pod tou sprchou. Kathy pokaždé vyhrála. Ale proč bychom navzájem zkoušeli svou schopnost popírat bolest, pokud by nám naše romantická dohoda neumožňovala ji ignorovat?

Znovu jsem potáhl z cigarety a foukl kouř proti oknu.

Vydržel bych žít se ženou jako Rachel, která upírá na bolest svou pozornost? Myslel jsem na fotografii stařeny s kyslíkovou bombou na stěně Rachelina podkrovního obydlí. Vzpomněl jsem na vycpaninu pod jejím stolkem – kojot snažící se zakousnout mývala, kterého drží v čelistech. Není můj problém s intimitou vlastně strach z toho, že mě bude něco sžírat? Myslel jsem, že mohu oklamat smrt tím, že se budu vyhýbat životu?

„Příliš pitomých otázek,“ řekl jsem nahlas. Příliš jsem přemýšlel. Byl jsem příliš posedlý. To může být samo o sobě obrana proti cítění.

Před pár lety jsem zkusil praktikovat prvky zen buddhismu, alespoň té verze, kterou jsem si mohl osvojit z knih, ale myšlenek a přání jsem se nezbavil – zřejmě až na ty chvíle, kdy jsem byl pod drogou.

Vyhodil jsem cigaretu z okna a proletěl zbytek cesty do Marbleheadu, zahrnul vpravo na Atlantic Avenue a znovu vpravo na Preston Beach Road. V domě byla tma až na jediné světlo v ložnici. Pomyslel jsem si, že jsem ho omylem nezhasnul, ale když jsem vjel na příjezdovou cestu, spatřil jsem Kathyino bílé volvo. Tep se mi zrychlil. Přišla si pro věci? Nebo se ke mně vrací? Moje tíseň se zdvojnásobila, když jsem si uvědomil, že možná byla doma už minulou noc – když jsem spal jinde. Ale proč si tím lámat hlavu? Vždyť sama měla k věrnosti daleko.

Zaparkoval jsem a šel dovnitř. V chodbě jsem o něco zakopl. Rozsvítil jsem a spatřil u svých nohou Kathyinu černou cestovní kabelu. Vyrazil jsem nahoru. Vystoupil jsem po několika schodech, když se u zábradlí v poschodí objevila Kathy. Měla na sobě pracovní úbor. Vlasy měla mokré.

Zůstal jsem stát.

„Předpokládala jsem, že mi sbalíš věci a necháš mi je u dveří,“ usmála se.

Hladina mé úzkosti klesla, což byl divný pocit – při tom všem, co se mezi námi za poslední dny odehrálo. Ale Kathyin hlas mi byl vždy balzámem. V té chvíli jsem nepochyboval o tom, že ji chci zpátky.

„Nemohla bych ti dávat vinu, kdybys...“

„Já jsem ničím ani nepohnul,“ řekl jsem.

„To jsem ráda.“

„Tak tu zůstaneš?“

Pokrčila rameny. „Všude jsem hledala, kam to schováváš. Ale nic jsem nenašla.“

„S koksem jsem se navždy rozloučil.“

„Dobře.“ Přikývla, pak si skousla dolní ret. „Slyšela jsem, žeš měl na parkovišti malou nepříjemnost s Trevorem. Tos ho poučoval, že nemá mlátit holky?“

I když jsme hovořili, pořád jsem přemýšlel, co asi Han čočková udělá s Lucasem. „Udělal bych cokoliv, aby ti nikdo neublížoval.“

„Ráda bych tomu věřila. Už se nechci bát.“

„Trevor je nebezpečný chlap. Bylas v tom až po uši.“

„Já vím. Dřív jsem to neviděla, ale teď už ano.“

„Takže vy dva...“

„Skončilo to. Úplně...“ Hlas se jí zlomil. Usedla na zábradlí. „Mně je to tak líto, Franku. Byla jsem tak pitomá.“

„No, to by ses musela snažit, abys mě v tom dohonila.“

Uchechtla se a utřela si slzu.

Vykročil jsem k ní.

Vstala a odkašlala si. Její výraz se změnil ze smutného v trpký. „A co ty? Skončil jsi s tou striptérkou?“

Zůstal jsem stát, zaražený tou náhlou změnou jejího tónu. Věřtila dokonalý rámus. „Vlastně jsem ani nezačal,“ zalhal jsem. „Řekl ti Trevor něco jiného?“

„Snažil se mě ranit.“ Zase se usmála. „Říkal, že je stejně plochá jako prkno.“ Uhladila si vlasy, pak shodila vršek svého úboru, až tu stála od pasu nahoru nahá. „Ne jako já.“ Shlédla na sebe a ostýchavě odvrátila pohled jako děvčátko v rozpacích nad novými částmi svého těla.

Chvilku mi trvalo překonat vzdálenost mezi mnou a jí. Vnímal jsem noční vzduch a pozoroval, jak jí vzrušením tuhnou bradavky. Zastavil jsem se dva kroky před ní, s ústy v úrovni její hrudi. Políbil jsem ji na řadra a zároveň jí stiskl zadeček. Zalila mě vlna vzrušení.

„Přece nepotřebuješ ženskou, která má postavu jako kluk,“ šeptala.

Vzal jsem její bradavku do zubů, pak jsem nabral do úst tolik jejího prsu, kolik se dalo.

Přitáhla si mou hlavu. „Chci tě mít v sobě.“

Pohnul jsem rukou, abych rozvázal její zdrhovací pásek, ale couvla o krok a zamířila do ložnice. Následoval jsem ji. Zhasla stojací lampu u dveří. V pokoji byla rázem tma jako v pytli. Slyšel jsem, jak uléhá na postel.

Položil jsem se na ni a líbal ji na krk, pak jsem vjel jazykem do jejího ucha. Vzdychla. Natáhl jsem ruku k lampičce na nočním stolku a hmatal po vypínači. Než jsem ho našel, chytla mě za zápěstí. „Ne,“ vydechla.

„Já myslel, že se tmy bojíš,“ zašeptal jsem.

„Někdy se mi líbí, protože není vidět, co bude dál.“

Neměl jsem rád milování potmě, ale byl jsem rád, že mi Kathy řekla, co chce. To bylo u ní nové. Udělalo se mi zle, když jsem si uvědomil, že se otevřenosti naučila pravděpodobně od Trevora. No a co? řekl jsem si. Kde je Trevor právě teď, a kde jsem já? Ale přece jen mi to vadilo. Vstal jsem, rozvázal jí pásek a převrátil ji na břicho. Stáhl jsem jí kalhoty a přejel rukama po jejích nohách a zadečku. Spodní kalhotky neměla. Roztáhl jsem jí nohy, vědom si toho, že moji vášeň rozdmýchává z velké části zlost. Rozepnul jsem si opasek. Chtěl jsem na ní vyzkoušet jeho kůži, ale obával jsem se, že to pro ni bude otřes. Nebo jsem se možná obával, že nebude. Lucas ji pravděpodobně naučil víc, než jsem si dovedl představit. Rozepnul jsem si kalhoty a spustil je i se spodním prádlem na podlahu. Stál jsem mezi jejíma nohama a chystal se do ní vniknout. Ale představa Lucase v téže pozici s Kathyinými vlasy v hrsti mě zarazila. Ustoupil jsem do strany, položil jedno koleno na postel a přetáhl si ji přes stehno.

„No tak,“ postěžovala si. Snažila se odtáhnout. „Co to...“

Ovinul jsme jednu paži kolem jejího kříže a druhou rukou jsem ji plácl. Zvuk dlaně na jejím hebkém zadečku mě vzrušil tak, jak jsem ještě nikdy nebyl. Po třech nebo čtyřech plácnutích se přestala bránit a nadzdvihla se, aby dostala víc. Udeřil jsem ji tvrději, pak už velmi tvrdě. Sahala dozadu, ve snaze zachytit mou ruku. Než se jí to mohlo podařit, obrátil jsem ji a přehodil si její kolena přes ramena.

„Tak už ho do mne dej...“ vydechla.

Třel jsem se o její vlhkost. Pak jsem přestal a couvl. Uplynulo několik vteřin.

„Franku?“

Neodpověděl jsem.

„Co je?“

Beze slova jsem vycouval ke dveřím a rozsvítil.

„Franku!“ Kathyiny oči sršely zlostí. Zakryla si rukou rozkrok, pak přes sebe přetáhla příkrývku.

Pozdě! Už jsem spatřil, co jsem před chvilkou cítil.

Svírala bavlnu příkrývky v pěstích. „Ty parchante! Co máš doprdele za problém? Řekla jsem ti, že chci...“ Ohrnula rty a zavřela oči. Zřejmě se vší silou snažila ovládnout.

Hluboce jsem se nadechl a vydechl. „Jsi vyholená,“ bylo jediné, co jsem dokázal říci. Podívala se z okna a pohodila hlavou. „Chtěla jsem tě překvapit,“ řekla.

„To se ti tedy podařilo.“

Pohlédla na mne, shrnula příkrývku a trochu roztáhla nohy. „Myslela jsem, že se ti to bude líbit.“ Přejela po sobě prstem.

Líbilo se mi to. Dokonce velice. Ale věděl jsem, že to neudělala kvůli mě, a děsilo mě, co to znamená.

„Můžeš vidět všechno.“ Roztáhla nohy víc.

„Kathy...“

„Mmm. Hmm?“

„To Trevor tě přiměl, aby ses oholila?“

Sevřela nohy a trucovitě našpulila ústa. „Já jsem velká holka,“ řekla konečně. „Nikdo mě nemůže *k něčemu přimět*.“

„Požádal tě, abys to udělala?“

„Proč ho do toho pořád taháš? Vždyť jsem ti řekla: skončili jsme.“

„Jen odpověz na otázku.“

„Povězme si radši, proč jsi zkazil tu chvíli.“

„Já to potřebuju vědět.“

„Prima. *Ne*. Neporučil mi, abych to udělala, a nežádal mě o to. Spokojený?“

Nevěřil jsem jí. Nevěděl jsem, jestli jí mohu povědět aspoň část pravdy. „Nechalas ho, aby tě takhle viděl?“

Zavrtěla hlavou. „Ty jsi tak žárlivý,“ řekla jemně.

Pomyslel jsem si, že přenechat jí vedení hovoru by mě mohlo přivést blíž k faktům. „Žárlivý jsem,“ připustil jsem. „Žárlil jsem od té chvíle, kdy ses k němu vrátila.“

„Představoval sis nás pohromadě?“

„Těžko by šlo si nepředstavovat. Všechno mi o tom pověděl.“

„Co? Co ti pověděl?“

„Například říkal, že ti ho strkal do zadku.“

„Moc ses na něj zlobil?“

„Moc.“

„A cítil ses zrazený.“

Nebyl jsem zvyklý, aby se Kathy vyptávala na moje city. Váhavě jsem přikývl.

„Já vím,“ řekla. „A ještě víc by tě ranilo, kdyby sis myslel, že jsem si kvůli němu něco změnila na těle.“

„Mlčel jsem.“

Usmála se. „Prosím tě, nelam si s tím hlavu.“ Uvolnila nohy a dotkla se vnitřní strany stehna. „Tohle je pro tebe, ne pro Trevora. Takhle mě nikdy neviděl. Udělala jsem to, když jsem včera večer přišla sem.“

„Včera večer?“

„Ani se nebudu ptát, cos dělal, když jsem tady byla sama. Nechci na tu kurvu myslet.“

Můj první impulz byl zastat se Rachel, ale měl jsem tolik rozumu, že jsem mlčel. „Proč sis myslela, že bych chtěl, aby ses oholila?“ zeptal jsem se.

„To byl takový smutný důvod.“

Čekal jsem.

„Udělala jsem to, protože... no... protože mi Trevor vykládal, že ta tvoje slečinka striptérka je skoro úplně oholená. Říkal, že to dělá spousta holek z klubu Lynx.“ Dívala se na postel a škubala příkrývkou. Já chci dělat to, co ti působí radost. Nechci, aby kdokoli z nás musel chodit za někým jiným. Kvůli čemukoliv. Už nikdy.“ Pohlédla na mne. Oči se jí zalily. „Léta jsme týrali jeden druhého. Nevím proč. Myslím, že taky nemůžeš říct proč. Víím jenom tolik, že už to nevydržím. Nevydržím si tě představovat s jinou. Jak ji líbáš. Jak se jí dotýkáš.“

Možná se Kathy opravdu vyholila kvůli mně. Nebo možná jsem jí jen chtěl věřit, chtěl jsem věřit, že život může člověku přihrát jako v baseballu divoké falše a skluzy a rychlé míče a pak ho zálohovat přímo přes zatracenou domácí metu, takže ho člověk může vyřadit z hřiště a oběhnout mety jednou jako hrdina. *Jednou*. To je vše, v co každý z nás může doufat. Ale nemohl jsem riskovat, že mi Kathy lže a že je v nebezpečí. Přistoupil jsem k ní a prsty prohrábl její vlhké vlasy. „Měli bychom jeden druhému dávat všechno, co jen můžu,“ řekl jsem. „Zatím jsme se moc nepředvedli.“

Sáhla po mém penisu, ale chytil jsem ji za ruku.

„Proč se tě nemůžu dotknout?“ zakňourala. „Vždyť to já jsem tě tak vzrušila...“

„Můžeš se mnou dělat, co budeš chtít. Za minutku.“

Zírala na moje slabiny a zubila se.

„Kathy, mně se líbí představa, že ses vyholila kvůli mně.“ Pohlédl jsem na své slabiny. „Vždyť vidíš, jak moc se mi to líbí, ne? Ale chci, abys mi řekla, jestli Trevor.“

„Už jsem...“ přerušila mě.

Zdvihl jsem ruku. „Pověz mi to a já zůstanu, jak jsem a kde jsem. A povědět bys mi to měla. Protože jestli tě Trevor požádal, aby ses oholila, nebo ti to provedl sám, tak jsi v nebezpečí.“

„V nebezpečí? V jakém, prosím tě? Ze mě popálí břitvou?“

Usmál jsem se, ale jen na okamžik. Nenapadalo mě, jak jí říct, že Lucas je podezřelý. Přisedl jsem k ní na postel. „Trevor možná zabil Sarah,“ řekl jsem. „Sarah a to druhé děvče, Moniku Peletierovou.“

Zašilhala na mne. „To nemůžeš myslet vážně.“

„Obě operoval. Implantáty prsů. Taky s nimi spal.“ Odmlčel jsem se, aby jí to mezitím mohlo dojít.

Kathy na mne tupě zírala.

„Obě byly nalezeny s úplně vyholeným ochlupením. Zrovna jako to teď máš ty.“

„Trevor není schopen někoho zabít.“

„Tím si nejsem tak jist.“

Pohlédla stranou a zavrtěla hlavou. „To je od tebe ubohé. Jdeš po něm, protože se mnou spal.“ Sáhla po svých kalhotách. „Není to tak, že by mě znásilnil, Franku. Vlastně mi to dalo trochu přesvědčování, abych ho dostala do postele.“

Nemohl jsem přece do varování vpustit svou zlobu. „Já jsem o jeho zatčení nerozhodl,“ řekl jsem klidně. „Vyšlo to od Emmy Hancockové.“

„Zatčení?“ prskla, natahujíc si kalhoty.

„A Hancocková by nic nepodnikla bez pádného důkazu.“ Při těch slovech jsem si uvědomil, že jim sám nevěřím.

„Když je tak zatraceně chytrá, tak proč obvinila toho magora, co si myslel, že je generál?“

Neměl jsem přijatelnou odpověď. „Měla by být opatrnější, obzvláště když je Lucas profesionál známý na veřejnosti.“

„Zapomínáš na jednu věc. Já Emmu Hancockovou znám. Ta čubka by zatkla i papeže, kdyby si myslela, že ji to dostane na titulní stránky novin.“

Netěšilo mě, že Kathy ještě tolik záleží na tom, co je s Lucasem, ale snažil jsem se na to nemyslet. Šel jsem k ní a vzal ji za ramena. „Ať děláš, co děláš, dokud se to všechno nevyjasní, drž se od Trevora co nejdál.“

Odstrčila mě. „Tak jo, tat'ko,“ odfrkla. „A ty se drž co nejdál od té kurvičky z klubu Lynx.“

Vtom zazvonil telefon na nočním stolku. Kathy po něm sáhla a zdvihla sluchátko. „Haló?“ ptala se. Okamžik poslouchala, pak zmáčkla hlasitý odposlech a zlostně mi sluchátko podala.

„Franku? Jsi tam?“ ptala se Emma Hancocková.

To si tedy vybrala chvíli! „Jsem tady s Kathy,“ řekl jsem.

„No – dobrý. Máme ho.“

„Našli jste ho?“

„To zrovna ne.“

„Jak to myslíš?“

„On našel mne. Asi před hodinou vkráčet na stanici, v gala, a usadil se v mé kanceláři. Ještě jsem nebyla zpátky, tak mu Zangota řekl, že má vypadnout, kdo že si myslí, že je! Vždyť víš. Náramná scéna. A náš doktor Jekyll vybafne: ‚Jsem hledán pro vraždu.‘ Úplně takhle. Zangota byl na infarkt, když mu nasazoval želízka.“

„Proč jsi mě hned nezavolala?“

„Chtěla jsem s ním chvíli pobýt v cele. Jenom on, já a pár mých nováčků.“

Díval jsem se na Kathyinu tvář a viděl jsem směsici strachu a vzteku.

„Pro Krista Pána, Emmo,“ protestoval jsem, „přece nemůžeš...“

„Neber jméno boží nadarmo,“ přerušila mě. „Nastal čas projevit vděčnost.“

„Hned tam budu.“

„Žádný spěch. Doktor Lucas je tak zdatný, jak je den dlouhý. Ale jsi kdykoli vítán.“ Zavěsila.

Kathy vykročila ke dveřím.

„Kam jdeš?“ zeptal jsem se.

„Do toho ti nic není.“ Zastavila se a obrátila se ke mně. Zase měla blízko k slzám. „Vždyť víš, že jsem před pár dny přišla o dobrou kamarádku.“ Hluboce nabrala dech, aby získala rovnováhu. „Nejmenší, co bys mohl udělat, je strčit si to svoje zatracený ego do zadku na tak dlouho, než zjistíte, kdo ji opravdu zabil.“ Pak vyrazila z pokoje a po schodech dolů.

Slyšel jsem, jak si dole sbírá věci. Mohl jsem jít za ní, ale stejně by mě neposlouchala. Vzpomněl jsem si, co mi Ben Carlson říkal, že Sarah šoustala s Lucasem ještě dlouho poté, co jejich vztah údajně skončil. Proč bych si měl myslet, že dovedu líp vypudit Lucase z Kathyiny mysli? Ať už na ženy používá jakéhokoli kouzla, zřejmě na ni působilo také.

Bouchly domovní dveře. Přistoupil jsem k oknu a pozoroval, jak Kathyino volvo poskakuje po příjezdové cestě a mizí v noci. Klesl jsem do křesla u okna. Kožené polštáře objaly moje nahé tělo. Sáhl jsem do broušené misky na stolku po marlborce, zapálil si a pozoroval žhnoucí špičku, ve tmě červenou. Vdechl jsem tolik kouře, kolik moje plíce stačily pojmout, pak jsem ho vypustil nosem i ústy.

Hancocková má pravdu, nemám důvod hnát se na stanici. Není pravděpodobné, že by někdo přišel s tím, že Lucas byl nepřítel, když zabil Sarah a Moniku. Policie mohla od něj přijmout přiznání, pokud by byl ochoten. A já jsem netoužil svědčit jako první o jakékoli odplatě, kterou Hancocková a její pochopové vykonali, když byl Lucas zavřený v cele.

Představil jsem si ho schouleného na pryčně, s obličejem oteklým a zkrvaveným, s pažemi a nohama pohmožděnými všude, kde přistál obušek Hancockové. Každé zacinkání klíčů by mohlo znamenat další bití. Byl tak vzdálen svému sedadlu ve ferrari, jak jen bylo možno. Znovu jsem vtáhl kouř a vypustil ho ke stropu. Proč o ten pohled nestojím? říkal jsem si. Proč nevyužiji příležitost navštívit Lucase čerstvě vyloupeného z jeho narcisismu, na vrcholu zranitelnosti? Copak nepůsobil svým obětím stejnou bolest – a více? Nepokusil se sebrat mi něco, co miluji?

Tahle poslední otázka mně nedávala pokoj. Chtěl jsem si být jist, že Kathy neměla pravdu, že vyšetřování k Lucasovi nenasměrovala moje touha po pomstě. V duchu jsem prošel fakta případu. Nepochyboval

jsem o tom, že Lucas je misogyn schopný násilí. Věděl jsem s určitostí, že něco měl se Sarah i s Monikou. Operoval jim prsy. Byl to predator, který až groteskně zneužíval vztah mezi lékařem a pacientkou. Byl s Monikou několik hodin před její smrtí. Měl její kroužek ze zlatého drátku.

To bylo víc, než Hancocková věděla. Neřekl jsem jí nic o svém rozhovoru s Benem Carlsonem. A co věděla, to jí stačilo. Tak proč se mi svírá žaludek? Mám problém uvěřit, že ta řezničina by mohla být dílem zručného chirurga? Nebo jsem ve své mysli nevyřešil otázku, proč by člověk, licencovaný lékař, placený za to, že řeže ženy, všechno riskoval pro potěchu z jejich zohavování?

Nasál jsem další centimetr tabáku, potřásl hlavou a jen mžoural do tmy. Žaludek se mi svíral ještě víc. Vstal jsem, rozsvítil stojací lampu a zase usedl. Když jsem zhasínal cigaretu, všiml jsem si několika svazků Kathyiných knih o Trixie Beldenové, naskládaných vedle popelníku. Odhadl jsem, že minulou noc nemohla usnout a ty příběhy jí sloužily k uvolnění. Vybral jsem si jednu a usmál se nad titulem: *Záhada neviditelné kobylinky luční*. Otevřel jsem knížku a přečetl několik odstavců.

Celá rodina seděla v obývacím pokoji kolem krbu s hučícím ohněm. Dávali si vzájemně hádanky, vyprávěli vtipy a zpívali. Paní Beldenová oddrmolila řadu jazykolamů, čímž všechny ohromila. Vyzvala mladé, aby to zkusili také, a výsledky byly takové, že se všichni ohýbali smíchy.

Později se Trixie schoulila v posteli a naslouchala zvukům bouře venku. Chudák milý Hoppy, pomyslela si a zachvěla se. Doufám, že mu bouře neublíží.

Představil jsem si, jak asi čtení o Trixiině idylickém životě uklidnilo Kathy, která vyrůstala v rodině poznamenané tragédií. Položil jsem si knihu na klín. Kam utekla? Mohla by snadno zůstat v lékařském pokoji v nemocnici, nebo by mohla prosedět noc s mou matkou a probírat moje charakterové vady. Odhadl jsem, že třeba také mohla běžet na lynnskou policejní stanici, aby navštívila Lucase – tak trochu

jako můra přitahovaná plamenem. Ta představa mi utkvěla v mysli. Znovu jsem myslel na oheň, který zahubil Kathyinu sestřičku. Možná ji hnal pocit člověka, který přežil, stejný psychický mechanismus, který zničil Westmorelanda. Jestliže věřila, že měla zemřít místo sestry, mohla by se podvědomě snažit škodit sama sobě i teď.

Uvědomil jsem si, že nemohu s určitostí vědět, jak Kathy oné noci trpěla; nevyptal jsem se jí na to dostatečně. Nevěděl jsem, jestli vyskočila z okna nebo ji někdo odnesl do bezpečí. Nevěděl jsem, kdo z rodiny byl tehdy doma. Nezeptal jsem se Kathy, co si pamatuje ze sestřina pohřbu, jestli si ponechala něco z jejích věcí, jestli věřila, že sestra odešla do nebe. To byla další černá díra v našem vztahu. Jak jsem mohl tak dlouho žít s jiným člověkem, a přece si udržovat takový odstup?

Potřeboval jsem něčím utlumit úzkost. Přistoupil jsem k nízké barovce ve stylu art-deco, kterou jsme si s Kathy pořídili na výstavě starožitností ve Vermontu. Byla z kaštanového dřeva, a když jsem odhrnul rolovací vršek, objevil se celý výběr chromových lahví a tučet chromových pohárů. Sáhl jsem po láhvi, která obsahovala mou desetiletou skotskou, a nalil si dvojitou dávku. Už samotná vůně uklidňovala. Pil jsem pomalu, ale bez dechu, vychutnávaje to teplo v ústech a hrdle, pak v jícnu a žaludku. Když byla sklenice prázdná, přímo jsem cítil, jak mi ta tekutina proniká ze střev do cév, které ji všude roznesou. Dlouze jsem vydechl a svěsil hlavu, očekávaje vlnu klidu, která mě odnese pryč.

Skoro jsem tam už byl, když se ozvalo klepání na dveře. Jedno zaklepání, pak nic. Kathy měla klíč, takže jsem pochyboval, že by to byla ona, pokud ovšem ve zlosti klíč nevyhodila z auta, když se odtud hnala. Udělala to už nejednou. Uvědomil jsem si, že si přeji, aby to byla ona. Ale když jsem vyhlédl ven, viděl jsem na příjezdové cestě pickup, ne její volvo.

Šel jsem do ložnice, natáhl si kalhoty a vykročil po schodech dolů. Po skotské jsem měl lehčí nohy. Už jsem byl kousek ode dveří, když se ozvalo další klepání. „Už jdu,“ houkl jsem. Podíval jsem se kukátkem, ale vidět nebylo nic. Venkovní světla nesvítla. Stiskl jsem vypínač, ale nic se nedělo. Zřejmě vyhořela žárovka. „Kdo je to?“ ptal jsem se.

Odpověď žádná.

„Kdo to je?“ houkl jsem.

„Pust' mě dovnitř, sakra!“

I přes osmicentimetrové dřevo jsem poznal přesnou výslovnost Paulsona Levitského, v níž je každá slabika svým vlastním světem. Otevřel jsem.

Levitsky byl ještě v pracovním oděvu – naškrobené bílé košili s klubovní kravatou. K hrudi si tiskl hnědou obálku. „Máme problém,“ řekl. Prošel kolem mne do obývacího pokoje. Následoval jsem ho. S dokonale rovnými zády usedl na gauč a z obálky vyndal několik archů papíru.

„Paulsone,“ řekl jsem, „my jsme spolu od té doby nehovořili. Nevím, jestli jsi v kontaktu s Hancockovou.“ Vzhlédl ke mně a začichal. Jsi opilý?“

„Jednu jsem si dal.“

Vstal. „Jsi schopen myslet? Nebo marním čas?“ Než jsem stačil odpovědět, zdvihl ruce. „Promiň.“ Zase usedl. „Jsem rozčilený.“

Posadil jsem se vedle něj. „Musím tě informovat o pár věcech.“

„Zas mají nepravého,“ vybuchl. Klesl jsem na mysl.

„Cože?“

„Doktor Lucas není vinen.“

„Počkej,“ řekl jsem. „Víš, že dělal implantáty prsů Sarah i Monice? Silikonové implantáty.“

„Ano. Hancocková mi všechno pověděla.“

„Pověděla ti, co ví. Ale já jsem jí neřekl, že na té operaci byly *obě*, Sarah i Monique. A provedl ji Lucas. Taky s oběma spal.“

„Zavrženíhodné. Ten chlap je zrůda.“ Utáhl si uzel na kravatě a potřásl hlavou. Jenže vrah není – alespoň ne těchto obětí.“ Hleděl na mne.

„Proč říkáš, že není vinen?“ vzdal jsem se.

„Říkám, že není vinen, protože vinen *není*. Ten zabiják ještě pořád vraždí.“

„Ten zabiják je...“

Podal mi papíry, které měl v ruce.

Vzal jsem je od něj a hleděl na první stránku. Byla to faxovaná zpráva od policejního oddělení v Revere. Vzhledl jsem k Levitskému v naději na nějakou útěchu.

Žádnou mi neposkytl. „Jen čti,“ řekl s kamennou tváří.

Jednapadesátiletý muž s průkazem totožnosti v náprsní tašce nalezen zavražděný ve vozidle. Jméno: Michael Wembley. Adresa: Beacon Street 123, Boston. Vozidlo je černý Lexus SC 400, SPZ 887 NFT, Massachusetts. Objeven na konci nedlážděné Foster Street běžkyní Susan Rugeauxovou (záznam pohovoru na zvláštním listě) přibližně v 18.35. Oběť byla nalezena s odstraněnými (odříznutými) očními víčky. Od pasu dolů nahá (kalhoty stažené ke kotníkům). Genitální oblast je oholena. Penis a varlata jsou znetvořeny četnými hlubokými řezy.

„Pane na nebi,“ řekl jsem.

„Joshua Belnick, koroner v Revere, mi okamžitě volal a poskytl mi ty záznamy. Na rozdíl od tebe mě průběžně informuje, když je třeba. Věděl, že jsme tu měli ty dvě mrtvoly s oholenými genitáliemi.“

„Ale to byly ženy.“

„To je pravda.“

„Měly odřezané prsy.“

„Co tím chceš říct?“

Nebyl jsem si jist, že chci něco říct. Vrátil jsem se ke čtení.

V autě nalezeny hodinky značky Rolex, opřené o přístrojovou desku. Nefungovaly. Vytažená hřídélka. Doba: 18.19.

Uloženy jako důkazní materiál.

„Co bylo s těmi hodinkami?“

„Náš vrah zřejmě chtěl zaznamenat dobu smrti. A vypadá to přesně. Podle Belnicka, který usuzuje ze srážení krve, vyschnutí očí a tak dále, 18.19 úplně souhlasí. Bude ovšem muset zkoumat ještě dál.“

„Kdy se Lucas přihlásil na policii?“

„Zapsán byl v 18.40, ale to se už chvíli potloukal po stanici.“

„To by tedy neměl dost času,“ řekl jsem. „Musel by z Reveru do Lynnu letět.“ Zase jsem pohlédl na list papíru. „Jestliže je doba smrti správně určena.“

„To je, v rozpětí pěti minut. Belnick není žádný packal.“

Obrátil jsem na další stránku. Byly to nafaxované fotografie, ukazující zranění oběti. Obrázky byly nevalné, ale bylo na nich vidět všechno, co je třeba vidět. Wembleyho oči bez víček vypadaly, jako by byly svědky nevýslovné hrůzy. Na záběru hned pod touto fotografií vypadala genitální oblast spíše jako krájené maso z lahůdek. „Co ho zabilo?“ zamumlal jsem.

„Uder do hlavy, jako ty dvě.“

„Aspoň že byl mrtev, než se dělo to ostatní,“ řekl jsem.

„To nevím. Pubické ochlupení bylo nalezeno na sedadle řidiče a na koberečku na podlaze. Holil se v autě.“

„Nebo byl oholen.“

„To je velmi nepravděpodobné. Podle Belnicka směr odřezávaných chlupů a oděrky naznačují, že se břitva pohybovala zdola nahoru, což znamená, že ruka, která ji držela, přicházela shora.“ Levitsky si sáhl mezi nohy a rukou mi předvedl vertikální tahy směrem vzhůru. „Ze sedadla spolujezdce by ho musel někdo holit směrem dolů.“ Vztáhl ke mně ruku, aby to předvedl.

Zadržel jsem ji. „Já chápu. Jak ten Belnick mohl tak rychle nadělat tolik práce?“

„On je rychlík. Má cvičené oko. V Bostonu jsem byl jeho instruktorem.“

„Teď tomu rozumím.“

Usmál se. „Počet pořezání břitvou – o dvou ostřích, mimochodem, jako žiletka Trac II – naznačuje, že byl Wembley v té chvíli velmi vzrušený nebo velmi vyděšený.“

Znovu jsem se podíval na fotografie a potřásl hlavou. „Spíše vyděšený.“

„Psychologickou pitvu nechám na tobě. Nejnaléhavější je teď přesvědčit Hancockovou, aby obnovila vyšetřování.“

Přikývl jsem. „Proč by to nemohl být další vrah? Je to jiný způsob práce. Obětí je muž. V Revere, ne v Lynnu. Jiné rány.“

„Ale no tak, Franku. Mě netěší o nic víc než tebe, že jsme se sekli, ale...“

„O mě nejde,“ odfrkl jsem.

„Dobře. Když to říkáš.“

Uklidňoval jsem se: „Každý by řekl, že v těch případech existují rozdíly.“

„Řezné rány na penisu byly způsobeny stejnou čepelí jako ty, kterými byly řezány slečna Johnstonová a slečna Peletierová. I teď bych řekl, že to byl skalpel.“

„Stejnou čepelí, nebo stejným *typem* čepele.“

„Mluvíš jako Hancocková. Hraješ si se slovíčky.“ Zašilhal na mne.
„Ale tohle není slovní hříčka.“

„A není to v okruhu možností?“

„V okruhu možností je cokoliv, Frankstere. Druhý vrah je vysoce nepravděpodobný. A jak víš, já jsem se nikdy nehlásil k myšlence, že by plastický chirurg zanechal tak příšerné rány. Myslím, že jsem se zmínil o té věci s Mikem Tysonem.“

„Ano. To ses zmínil. A taky jsi přirovnával lidi k ptákům, kteří vyhrabávají semínka.“

„Na té analogii trvám. Lidé v sobě mají hluboko zakořeněné vzorce chování.“

„Ale nejsou to automaty.“

Pohlédl z okna. Pak se beze slova obrátil zase ke mně a otevřenou dlaní se rozmáchl po mém obličeji.

Přikrčil jsem se. „Co je, sakra?“

„Promiň,“ řekl. Sepjal ruce na stehně. „Něco jsem předvedl. Já mávnu, ty se přikrčíš. Podnět a reakce. I tvoje podrážděnost vůči mně je programovaná reakce. Jsme výtvoři zvyku.“

Neměl jsem chuť debatovat o existenci svobodné vůle. A vůbec jsem si nebyl jist, že se Levitsky mýlí, když říká, že vrah je ještě na svobodě. Vstal jsem. „Pojď, seženem někde Hancockovou,“ řekl jsem.

Třináct

Chtěl jsem řídit, ale Levitsky odmítl, protože z mého dechu ještě cítil alkohol. Jeli jsme tedy jeho autem značky Dodge Ram z roku 1981, které jezdilo jako nové. Na přístrojové desce byla opřena busta Einsteina a k mému překvapení byly v otevřené přihrádce narovnány stereo značky alpine, vyrovnávač a zesilovač. Rád bych věděl, jestli má Levitsky vášně pro tvrdý rock, ale jakmile zapnul zapalování, začaly čtyři reproduktory chrlit lékařské školení o lymfatickém systému dolních končetin. „Podél této žíly,“ poučoval mužský hlas, „probíhají přírodní lymfatické cévy, zatímco cévy od kolenního kloubu probíhají podél holenních tepen.“

„Ježíši,“ zabručel jsem.

„Psst,“ pravil Levitsky.

„Většina přírodních cév sleduje stehenní tepny k hlubokým tříselným uzlinám,“ pokračoval hlas. Udeřil jsem na STOP, pak EJECT. „To je teda k poslechu.“

„To bylo pro mne.“ Kývl k přihrádce na rukavice. „Je tam taky neuroanatomie, jestli chceš.“

Potřeboval jsem si oddechnout od přemýšlení o částech těla. „Co takhle muzika?“

„Na druhé straně kazety o struktuře obličejových kostí je Mendelssohnův houslový koncert.“

Našel jsem kazetu a vložil ji do přístroje.

Levitsky držel nohu na brzdě a nikdy nepřekročil dvaatřicet kilometrů za hodinu. Kdykoli orchestr přidal, jeho palce kleply na volant. Zíral jsem na ně. „Nějak tě to bere, co?“

Pohlédl na mne, pak na svoje palce. „Je to úžasná skladba,“ řekl. „Jane Dimitrová, ta houslistka, má perfektní výšky. Zaznamenal jsem je osciloskopem.“

„Osciloskopem?“

„To je přístroj na měření...“

Já vím, co to je.“ Potřásl jsem hlavou. „Koukej, to je tvůj problém, Paulsone. Zvukové vlny nic nevypovídají o tom, proč tě ty housle dojmají. Ta krása se nedá měřit.“

„Ta krása má 40,72 hertzů.“

„Opravdu? Takhle je to? Tak proč nedokážeš vytvořit stejné zvuky jako ona? Prostě vem housle a osciloskop a připoj se k orchestru.“

„Nevotravuj mě pitomejma otázkama.“

„Říkáš jim pitomý, protože nemáš odpověď.“

Zase na mne pohlédl. „Odpověď je ta, že nemám oči ani uši, ani prsty Dimitryové. Buňky v mé sítnici a v hlemýždi ucha a receptory v mé pokožce jsou od narození trochu jiné a nebyly podněcovány stejnými stimuly. Její malý mozek, co jí propůjčuje pocit rovnováhy, kterou cítí, když sedí s kusem dřeva přitisknutým k rameni a ke krku, pravděpodobně pracuje líp než můj. Její nervová zakončení, co spojují smyslové podněty a motorický výkon, mají nižší elektrickou rezistenci.“ Konečně se nadechl. „Její hudba je produkt nesčetných drobnějších složek.“

„Ale ne,“ namítl jsem. „Její hudba je víc než souhrn složek. Proto lidé platí velké peníze, aby ji slyšeli hrát. Chtějí být svědky krásy, která se nedá vysvětlit. Proto se lidé hrnou na výstavu Van Goghova díla. Z téhož důvodu zaplňují lidé fotbalové stadiony a čekají, až přihrávku jednoho hráče v plné rychlosti zachytí druhý o šedesát metrů dál, i když se mu několik jiných staví do cesty.“

„Jak jsme se dostali od Mendelssohna k Van Goghovi a k fotbalu? O jaké motivaci mluvíš?“

„Motivaci, kterou má každý z nás – dokázat si existenci vyšší síly. Nic z mozků a těl nedovede vysvětlit, jak fotbalový míč přistane přesně na správném místě a ve správném čase. To je víc než nějaké složky. Je to druh zázraku.“

Levitsky tančil palci na volantu. „Předpokládám, že tohle dělá ze Sullivanova stadionu svatyni.“

„Svým způsobem ano. Proto se sportovním hrdinům říká idoly. Pomáhají nám pocítit boží přítomnost.“

„Teď už jsem slyšel všechno.“

Když jsme míjeli Schoonerovu hospodu na Lynnway, zahlédl jsem červený policejní džíp Emmy Hancockové. „Zastav,“ požádal jsem Levitského.

„Ani náhodou,“ odvětil. „Napiješ se, až budeš mít čas.“

„Paulsone, tamhle je policejní vůz Hancockové.“

Ohlédl se. „A tak.“ Na příštím přerušení střední čáry se otočil do protisměru, zajel k hospodě a zaujal místo nejmíň deset metrů od nejbližšího auta. „Nemá smysl nechat si ho podrápat,“ řekl. „Pořádná promáčklna by tě mohla osvobodit.“ Vypnul motor.

„Nebouchej dveřmi,“ upozornil mě.

Hancocková seděla na druhém konci baru s Timothym Benettem, špičkovým policejním stratégem, který se také jednou ucházel o místo starosty Lynnu. Když nás zpozorovala, pokynula mu, aby zůstal sedět. Kývla na barmana a zamířila ke stolu v zadní části lokálu. Servírka ji následovala s otevřenou lahví šampaňského a sklenicemi navíc.

Všichni jsme se posadili.

„Oslavíme vítězství?“ zubila se. Nalila do své sklenice, pak do dalších.

„Mně ne,“ řekl Levitsky.

„To jsem si domyslela,“ pravila Hancocková.

„Jednou musíte uhodnout taky správně,“ řekl Levitsky.

Hancocková se na židli napřímila. Já vím, proč je Levitsky tady, Franku. Chce, abych pustila vraha. Co tě trápí?“

„Paulson mi ukázal dokumentaci toho případu z Revere.“

„A co si myslíš?“

Sáhl jsem po sklenici a zčásti ji vypil. „Byl použit stejný typ ostří.“

Přikývla. „Stejný *typ*. *Item* přináší články, které se čtou jako návod k použití. Nevím, co se stalo s novinářskou zodpovědností. V ranním vydání byly podrobnosti o vražedné zbrani – že to byl skalpel. Toho nápadu se mohl chopit každý blázen.“

„A ten muž byl vyholený,“ řekl jsem.

„Ten *muž*. To je velký rozdíl.“

„To je pravda.“

„Přišel o víčka, ne o prsy.“

Přikývl jsem.

„A ty hodinky. To by mohl být podpis vraha z Revere. Lucas nikdy nezanechal vzkaz.“

Na to jsem nepomyslel. „Co ty hodinky, Paulsone? Ty přece věříš na ustrnulé vzorce chování.“

Otázka ho zřejmě znepokojila, ale jen na pár vteřin. „Možná zanechává vzkaz při každé třetí vraždě. Nebo jenom u mužských obětí, nebo jen v autech značky Lexus,“ řekl. „To by byly rigidní vzorce. Počkáme a uvidíme, který z nich se vyvrbí.“

Hancocková si vytáhla z kapsy krabičku marlborek a jednu si zapálila. Vdechla kouř, a když ho půlkou úst vypouštěla, zamžourala na mne. „Jestli koroner v Revere nemá pravdu, pak mohl Lucas spáchat i tohle. Doba smrti je problematická věc. Viděla jsem omyly v určování času, tak či tak.“

Levitsky se pro sebe uchechtl. „To se stává tehdy, když policii trvá týdný, než najde tělo.“

Hancocková to ignorovala. „Co říká tvůj instinkt, Franku?“

Na svůj instinkt jsem se nechtěl spoléhat. Pověděl jsem jí, co jsem věděl: Sarah byla Lucasovou pacientkou a milenkou, právě tak jako Monique.

„Tak Johnstonová taky.“ Potrásla hlavou. „To mi stačí.“ Postrčila ke mně svoji sklenici.

„Už je blízko přiznání?“ ptal jsem se.

„Řekl, že je mu mé neteře líto. Řekl, že mu bude chybět.“ Upila šampaňského. „To mě hrozně dopálilo a... no, potom už neřekl nic.“

„Perfektní,“ podotkl Levitsky. „Takže navíc brutalita a vazba nevinného.“

Hancocková se na něj škaredila.

„Má okresní státní zástupce dost materiálu pro žalobu?“

„Víc než dost. Porota se sejde zítra ráno.“

„Kterého má právníka?“

„Je to egomaniak. Říká, že se obhájí sám.“

„Třeba se bude ucházet o místo starosty,“ řekl Levitsky.

Viděl jsem, jak nehty Hancockové začínají pracovat jeden proti druhému, a obával jsem se, že by mohla Levitského urazit. Položil jsem jí ruku na rameno. „Pusť mě k Lucasovi.“

„Ještě dnes v noci?“

„Jistě.“

„Jen tebe? Nebo tebe a tady pana Smrtku?“

„Já mám ještě práci v laboratoři,“ ozval se Levitsky.

„On není tak docela v pořádku,“ řekla Hancocková. „Hrozně mě rozčilil.“

„Příliš zpracovaný, aby mohl mluvit?“

Pokrčila rameny. „Mluvit může.“

„No tak.“

Hancocková pohlédla na Benneta. „Jemu platím víc než tobě. A nikdo mi to neuhradí,“ dodala. „Dej mi pár minut.“ Vrátila se k baru.

„Neodpověděl jsi na otázku starostky Hancockové,“ poznamenal Levitsky.

„Na jakou otázku?“

„Co říká tvůj instinkt.“

„Nemyslím, že pro tebe instinkty nějak moc znamenají.“

„Tvoje ano,“ usmál se.

Dopil jsem šampaňské. „Nevím, proč by měly. Spletl jsem se už víckrát, než jsem měl pravdu.“

Hancocková seděla v kanceláři, zatímco mě Zangota vedl k Lucasovi.

„Co dělá ten váš kluk?“ zeptal jsem se, když jsme kráčeli vedle sebe.

„Přihlásil jsem ho do dětského fotbalu. Manželka myslí, že je to příští Drew Bledsoe.“

„To je hezký. Ale já jsem neměl na mysli vašeho kluka. Myslel jsem toho kluka z Highlandu, toho, co bydlel pod bytem Mercury a Moniky.“

„Jo tak,“ zazubil se. „Enrique. „Já mám ještě dvě holky.“

Zastavil jsem se.

Zangota došel posledních pár kroků ke dveřím cely a zatřásl svazkem klíčů, aby našel ten pravý.

„Nejde mi z hlavy, co jste říkal o pěstounských rodinách – že většinou nestojí za nic.“ Pohlédl na mne. „Protože je to většinou pravda. Převážně se do toho pouštějí kvůli měsíčnímu příspěvku. Tak jsem si pomyslel, když vidím, jaké já jsem měl štěstí a jak mi dobří lidé pomohli, že je na čase to oplatit.“

Naskočila mi husí kůže. „Tak jste se ho ujal?“

„Někdo to udělat musel.“ Strčil klíč do zámku a otočil. „Zavolal jsem na okresní sociálku a řek jsem, že jsem k dispozici.“

Naplnil mě pocit obdivu.

„Byl to dobrý pocit, víte? Že se kruh uzavřel.“ Otevřel železné dveře. „Čtvrtá cela vlevo. Potřebujete mě tam?“

Odkašlal jsem si. „Díky. To bude dobrý.“ Vykročil jsem po chodbě, pak se obrátil a pozoroval Zangotu, který vycházel ven. Zíral jsem za ním, i když už zavřel železné dveře. Chtěl mi snad naznačit, že je hrdina?

Lucasův hlas mě strhl zpět do současnosti. Nemohl jsem rozeznat, co říká, ale opakoval to zas a zas, jako by skandoval. Jak jsem se k němu blížil, držel jsem se při zdi v představě, jak na mne přitisknutý ke mřížím čeká, aby mě popadl. Ale když jsem došel k jeho cele, seděl na podlaze se zkříženýma nohama a přidržoval si kolem sebe prostěradlo. Oholenou hlavu měl svěšenou skoro v klíně. Pořád jsem nemohl rozpoznat, co to říká – nebo zpívá?

„Modlíš se?“

Skandoval dál.

„Lucasi?“

Přestal, hluboce se nadechl a vzhlédl. Jedno oko měl zalité. Obočí měl vedví, uprostřed zela rána. Běльмо druhého oka bylo z velké části červené. Modročerný hematom mu znetvořil hranici mezi nosem a horním rtem.

Ze mne by byl mizerný gladiátor. Prese všechno, co Lucas udělal, ustoupila moje nenávist vůči němu právě natolik, abych si začal dělat starosti, jestli by jeho vnitřní zranění nemohla být právě tak vážná jako ta na obličeji. „Nezvracíš krev?“ zeptal jsem se ho.

„Je mi fajn,“ odvětil. „Zrovna jsem snil o Kathy.“

„Možná tě za nějakých čtrnáct dní navštíví v Concordu.“

„Bezpochyby mě navštíví,“ přikývl. „Je oddaná mužům svého života. Myslím až moc, obávám se.“ Pohlédl mi do očí. „Tobě možná víc než mně.“

Neočekával jsem ruku ke smíru. Mlčel jsem.

„Jenže já do vězení nepůjdu.“

„Ne? Podplatíš Johnnieho Cochрана?“

„Pravda vyjde sama najevo.“

„Jestli máš alibi, tak nastal čas, abys nás do něho zasvětil.“

„Já mám svůj vlastní smysl pro načasování.“

Rád bych věděl, jestli Lucas naráží na nějaký trik, který mu umožnil zmanipulovat zřejmý čas smrti Wembleyho. „Slyšel jsem. Jak se ti to podařilo?“

„Co jsi slyšel?“

Nechtěl jsem ztížit vyšetřování tím, že bych Lucasovi prozradil příliš mnoho. Stále ještě bylo možné, že Wembleyho nezabil. „O rolexkách na přístrojové desce.“

Zvrátil hlavu dozadu a zavřel oči. Když na mne zase pohlédl, usmíval se. „Michael Wembley,“ řekl prostě.

„Tvoje třetí oběť?“

„Jak byl zabit?“

Doufal jsem, že se Lucas nesnaží předstírat ztrátu paměti. A ještě víc jsem doufal, že jí netrpí. „Uřezal jsi mu oční víčka a penis. Nechal jsi ho mrtvého v lexusu, než ses přihlásil. Už ti to osvěžilo paměť?“

Zamžoural na mne. „Byl vyholený?“

„To mi pověz ty.“

„Řekl bych, že ano.“

Chtěl jsem, aby se Lucas aktivně přihlásil k zodpovědnosti za ty vraždy. „Proč neřekneš pravdu o tom, co jsi udělal?“

„Ale já jsem nic neudělal.“

„To si nech pro porotu.“ Vykročil jsem ke dveřím.

„Počkej. Okamžik přemýšlej.“

Obrátil jsem se k němu.

Zavřel oči a kroutil hlavou sem a tam, jako by cítil něco, co má rád. „Proč bych zabíjel, co mi přinášelo radost?“ Pohlédl zase na mne a pokrčil rameny. „Třeba tu neteř Hancockové, například. Mně bude opravdu chybět.“

„Nikdy tě doopravdy nechtěla. Chtěla tu operaci.“

„Ne,“ řekl. „*Potřebovala* ji. Byla to poraněná osobnost. Věřila, že jí ta operace ty rány zacelí.“ Zavrtěl hlavou. „To ale nejde. Vespod si byla ještě míň jistá než dřív.“

„Byla pro tebe kořistí.“

„Tou nejlepší. Předem svázaná.“

„Ne zrovna důstojný protivník.“

„Já nemám zájem o zápas. Mně vyhovuje okamžité vítězství.“

„Možná chtěla vycouvat z té dohody a neposkytovat ti sex, jak předtím slíbila.“

„Monique? Ta byla čestná. Ještě mi dlužila třiadvacet sezení. A splatila by je. Její spolubydlící, to bylo to samé. Ohromně přímý, na transsexuála. Určitě jsi Mercury potkal.“

„Nevěděl jsem, že jsi na obojí.“

„Neuraz se. Máš pěknou postavu, ale já nenávidím ohony. Čistě z domýšlivosti.“

„A co Sarah?“

„Té jsem neměl nikdy dost. Byla to velmi zranitelná duše, ale měla obrovskou odolnost vůči bolesti. To je náramně vzácná kombinace.“

Jen jsem stál a koukal na něj. Jak může člověk, žasl jsem, ztratit veškerou schopnost empatie?

„Pravý sadista jako já nikdy nezabije něco, co může dál mučit,“ usmál se Lucas. „Sarah a Monique měly v sobě spoustu lidského utrpení.“

#

Když jsem vešel do kanceláře, byl tam s Hancockovou Kevin Malloy. Dívali se do zelených desek se spisy, otevřených na stole. Vedle ležely dvojce další. „Jak to tam proběhlo?“ ptala se Hancocková.

„Myslel jsem, že bude ochoten se rozpovídat, ale on mi udělil přednášku, proč by nikdy nikoho nezabil.“ Začal jsem přecházet sem a tam. „Stejně mám z toho mizerný pocit.“

Malloy se uchechtl. „Zabavili jsme mu ponožky, pro případ, že byste měl starost, aby neprovedl to, co Westmoreland.“

Zastavil jsem se. „Zuby v pořádku?“ zeptal jsem se.

„Jako nové.“

„Máte nějaké pojištění – pro případ, že by se zase podělaly?“

„Nestraš,“ zazubila se Hancocková. Vzala do ruky otevřenou desku. „Kevin trochu zapracoval, aby si zachránil reputaci.“ Podala mi desku.

Na štítku bylo strojem napsáno jméno WEMBLEY, MICHAEL. Uvnitř byly přišpendleny dva archy. Četl jsem odstavec načmáraný na první stránce:

Michael Wembley je jednapadesátiletý běloch, který vypadá starší na svůj věk. Má výrazné váčky pod oběma očima jakož i kožní řasy na horních víčkách. Uvádí, že mu tyto nedostatky působí značné potíže a že si přeje podstoupit oboustrannou blefaroplastiku.

Věděl jsem, co čtu, ale těžko jsem věřil, že to může být pravda. Vzhlédl jsem k Hancockové.

„Tři na tři,“ řekla. „Všichni byli Lucasovi pacienti: Johnstonová, Monique, Wembley.“ Kývla směrem k deskám. „Pokračuj. Bude to ještě lepší.“

Četl jsem dál.

Vysvětlil jsem postup včetně všech možných rizik jako pokleslá víčka, poškození nervu, infekce, alergie na medikaci nebo anestetikum, poranění očníce nebo oka, chronickou bolest, parestezii, slepotu i smrt.

Informoval jsem pana Wembleyho o honoráři 5750 dolarů, splatném bankovním šekem nebo v hotovosti osmačtyřicet hodin před stanovenou dobou operace. Honorář je nevratný. V případě zrušení nebo nedostavení se nebude vrácena ani část.

Záznam byl podepsán: MUDr. T. Lucas a datován před šesti dny. Následoval krátký záznam, uvádějící podrobnosti o Wembleyho životních funkcích během operace a o jeho zotavování se na pooperačním pokoji.

„Aspoň že dobrák doktor zahrnul mezi vedlejší účinky taky smrt,“ řekla Hancocková. „Nedá se říct, že Wembleyho nikdo nevaroval.“

„Smrt se vždy počítá mezi možnostmi,“ řekl jsem. „Omezuje to odpovědnost.“

„Ale ne pacientovu,“ pravila Hancocková.

Obrátil jsem stránku na náčrtek Wembleyho očí, doplněný o řezy, které Lucas plánoval. Dole na stránce byly dva snímky, před a po. Na snímku po operaci Wembley vypadal, jako by měl maskaro, ale věděl jsem, že ty čárky jsou řady stehů. Přesné umístění stehů je vizitkou plastického chirurga. Jak jsme přišli k té kartě?“ ptal jsem se.

„Soudce Barton mi dal povolení k prohlídce Lucasovy kanceláře,“ řekl Malloy. „Byla navrchu hromady na jeho stole.“ Obrátil se na Hancockovou. „To je teda kancelář! Všechno je vyparáděný jako ve starém Římě nebo kde. Všude samé sloupy. V předsíni je dokonce olejomalba Lucase na koni. Skoro jsem zapomněl, že jsem v Lynnu.“

Sklapl jsem desky a zavrtěl hlavou.

„Co je?“ zeptala se Hancocková.

„Proč by někdo nechal povalovat na stole chirurgickou kartu člověka, kterého jde zavraždit? Proč by ji aspoň neschoval?“

„Třeba už neměl kam,“ řekl Malloy. Vzal dvojce další desky a nastavil mi je. „Tyhle byly nacpané za vrchní zásuvkou s hlavními záznamy o pacientech.“

Vzal jsem od něho desky. Jedny byly nadepsány PELETIEROVÁ, MONIQUE, druhé JOHNSTONOVÁ, SARAH. Otevřel jsem desky Pelletierové, pak jsem se zarazil a pohlédl na Hancockovou. Cítil jsem se nesvůj, když jsem měl čmuchar v životě její neteře.

Její pohled se setkal s mým. „Chci, abys to viděl,“ řekla. „Stejně už je na věčnosti.“

Svezl jsem se do židle kousek od stolu Hancockové a pustil se do čtení.

Monique Pelktierová je osmnáctiletá běloška, která přišla na implantaci prsů. Obvod hrudníku měří 82,5 cm a nosí podprsenku velikosti A. Její trup může unést velikost 36 C/D. Bradavky jsou přiměřené, ale potřebovaly by upravit. Byla probrána všechny rizika zákroku včetně možnosti infekce, ruptury implantátu, zjizvení, znetvoření, sexuální dysfunkce, neschopnosti kojit, úmrtí a další. Pacientka si zákrok přeje. Jelikož si nemůže dovolit poplatek 5900 dolarů, bude aplikována standardní sazba alternativního honoráře.

Alternativního honoráře. Potřásl jsem hlavou. Lucase pravděpodobně bavila hra se slovíčky.

„Taky je tam kresba,“ řekla Hancocková.

Za Lucasovým prvním zápisem následoval krátký záznam z operačního sálu. Obrátil jsem stránku, očekávaje náčrtek Moničiných prsů, ale místo toho jsem našel zobrazení horních částí stehů a vagíny. Stydké pysky byly roztažené, odhalovaly klitoris a piercing tenkého kroužku. Lucasova škrábanice na okraji zněla:

Umístěn dekorativní kroužek. Upozorněna na rizika včetně ztráty orgasmu a bolesti při pohlavním styku. Pacientka si zákrok přeje. O honoráři bude jednáno.

„Dal jí tam ten kroužek,“ zašeptal jsem. Sklapl jsem desky a vrátil všechny tři spisy Malloyovi.

„Karta Johnstonové je víceméně stejná,“ řekla Hancocková. Vylvila ze své vrchní zásuvky balíček marlborek, jednu vytáhla a zapálila si. „Myslím, že se Levitského kamarád z patologie v Revere plete. Myslím, že doba Wembleyho smrti není pravá. Počítám, že ho Lucas zavraždil, pak jel rovnou sem a přihlásil se.“

„V lexusu byly jeho otisky,“ dodal Malloy.

Už mě nepřekvapovalo, že se Lucasovy otisky vyskytují kolem jeho pacientů. „Jednal, jako by neznal detaily poslední vraždy nebo si je nepamatoval,“ řekl jsem. „Část mého já mu věřila.“

Hancocková na mne zamžourala. „Pověz mi, že nepomýšlíš vstříknout mu amytal.“

„Je to rychlá cesta ke...“

„... ke ztrátě případu,“ přerušila mě. „Cokoli pak řekne, bude nepřijatelné, pravděpodobně i kdyby to pořád opakoval i poté, co z něj to svinstvo vyprchá.“

Přikývl jsem.

„Tak si nemusím dělat starosti, že se tady budeš plížit kolem s injekcí. Správně?“

„Když řekneš, že amytal nemám použít, nepoužiju ho.“

„Prima. *Nepoužívej ho.*“ Zírala na svou cigaretu. „Jako kdybych cucala vzduch,“ prohlásila. Ulomila filtr a potáhla.

„A co s tím, že nechce právníka? Nemyslíš, že je to divné?“

„Jak jsem říkala, je to egomaniak.“

„Mluvíme o člověku, který má miliony, Emmo. Proč by to jen tak vzdal?“

„Protože takhle má navrch. Nedostali jsme ho. Dostal sám sebe. Je to jak v učebnici.“

„Možná. Ale nemám z toho dobrý pocit.“

Hancocková začala cvakat nehty.

„Něco tu neseď.“

„Tak to zkuste druhou rukou,“ řekl Malloy. „Vy se jen tak honíte. Polovina toho, co jste...“

„Bud' zticha,“ okřikla ho Hancocková. Zírala na mne, ale její slova byla určena Malloyovi. „Chci, abys zapomněl, že Lucase máme. Sleduj každou stopu, i když povede jiným směrem. *Obzvláště* když povede jiným směrem.“ Odmlčela se. „Doufám, že si lámeš hlavu zbytečně, Franku. Ale já už neriskuju.“

#

Zamířil jsem do klubu Lynx na poslední návštěvu právě včas. Než jsem otevřel dveře, slyšel jsem hlas Roda Stewarta, přiznávajícího, že *přitažlivost byla pouze fyzická.*

Šel jsem dovnitř. Pozdravilo mě pulzování purpurového světla. Černá tanečnice, která měla na sobě pouze stříbrné náramky po celých pažích, stála před mužem celým oblečeným v džínovině, který koukal na její rozkrok a zároveň si přihýbal piva. Přejel jí ústím láhve po stehně nahoru, pak zaklonil hlavu k dalšímu doušku. Dívka poklekla, vzala jeden svůj prs do dlaně a bradavkou smetla ze zábradlí dolarovku.

Přehlížel jsem lokál a hledal Rachel, ale nebyla tam.

„Hej!“ vyštěkl kdosi.

Obrátil jsem se a spatřil za barem Maxe. Kolébal se ke mně. Přesl jsem blíž a vyskočil na stoličku.

Vteřinu mu trvalo, než popadl dech. „Tiffany – myslím Rachel – tu není,“ řekl. „Chtěla, abych vám řekl, jestli se zastavíte, že pracuje tamhle u Červeného prádýlka.“

„Kdo v tuhle hodinu kupuje prádlo?“

„Nikdo ho zrovna nekupuje,“ odkašlal si. „Zaplatí, ale domů si ho neberou.“

„Eh?“

„Jdou tam, aby si vybrali holku, jak ho předvádí, víte? A pak si vyberou. V soukromé místnosti. Padesát doláčů.“

„Proč by někdo platil padesát dolarů, aby viděl holku tancovat ve spodním prádle?“

„Dostanou víc než spodní prádlo. Dostanou všechno od županu až po úbor indiánek. Holky si to oblíknou a pak se svlíkají. A jste s nimi sám.“

„Jo tak,“ řekl jsem.

Sevřel pěst a pumpoval jí ve vzduchu nahoru a dolů. „Tohle se musí, když se kouká.“

„Chápu.“

„Já ne. Ne že byste si moh máknout nebo tak něco. A ony se nedotknou vás. Alespoň pravidlo je takové. Prý si některé holky domluví kšeft bokem. Rychlou práci rukou nebo tak něco.“ Zase zakašlal.

„Marodíte?“ zeptal jsem se.

„To je ten azbest. Doktor říká, že je to, jako kdyby mi tenkými špendlíky trhali plíce.“

„Kdy jste byl exponován?“

„Exponován? Do ničeho takovýho jsem nešel.“

„Myslím – vystaven azbestu. Kdy jste ho měl kolem sebe?“

„No, já vás slyším.“ Přikývl. „U námořnictva. Dělal jsem v kotelně na letadlové lodi.“

„Taková smůla. To je mi líto.“

„Co můžu dělat? Brečet nad tím?“ Hleděl na mne.

Cítil jsem, že se mi Max otvírá, i když si to sám neuvědomuje. Cítil jsem, jak se mi svírá kůže pod vlasy. „A co předtím?“

„Co – předtím?“

„Sesypal jste se? Brečel jste kvůli tomu?“

„O čem to mluvíte...?“

Vložil jsem do svých slov ostří, abych zmírnil jemnost toho, co jsem řekl. „Mám na mysli – kdo by se doprdele nesesypal, co? Plíce rozsakrovaný? Vždyť jste musel bejt celej divej, abyste o ně nepřišel.“

Pohlédl na tančící dívku. Já také. Byla na všech čtyřech a pohybovala se, jako by prožívala sex po psím způsobu.

„Musí to být hrozný,“ poznamenal jsem. „Když je člověku tak zle.“

Neodtrhoval pohled od tanečnice. „Hrozný.“ Na konci slova se mu zlomil hlas. Odkášlal si.

Sáhl jsem do kapsy, vyndal desetidolarovku a položil ji na bar. „Díky za vzkaz od Rachel.“

Pohlédl na peníze. „Na účet podniku,“ řekl. Zhluboka se nadechl, zakašlal a obrátil se ke mně. „To mě podržte, ta má pěkněj zadek.“

Nebyl jsem si jist, jestli tím míní tanečnici nebo Rachel. Ale na tom nezáleželo. Byl to jeho způsob přechodu k jinému tématu. „Zadek má ohromnej,“ přisvědčil jsem a vstal jsem. „Tak kde je to Červený prádýlko?“

„Tři bloky odtud na Broadwayi, za Perkyho autobazarem. Koukejte po červených světlech v oknech.“

Odešel jsem z baru a zamířil k Červenému prádélku v nejvyšším poschodí fádni čtyřpodlažní budovy. Zvenku nebylo vidět žádné označení a okenice byly zavřené, ale prosakovala jimi červená záře, o které se Max zmínil. Vešel jsem do budovy a kráčet po schodech kolem kadeřnictví, solária a především kanceláře chiropraktika. Tihle chlapíci se objevují na nejpodivnějších místech.

Krám byl zařízen jako obchod zlevněným šatstvem – vpředu asi tucet chromových regálů s pokladnou vzadu. Rachel jsem neviděl, a tak jsem si dal na čas prohrabávání zboží – jeden věšák za druhým kalhotek odkrývajících rozkrok, gumových vest s ocelovými zipy, řemínků, oděvů pouze z řetízků, šatů pro nevěsty, pro služky, dokonce i policejní uniforma tam byla. Představoval jsem si, jak zákazník žádá, aby dívka vyhověla jeho představám: *Dělej, jako bys mi dávala pokutu za nepovolenou rychlost, já ho vytáhnu, ty budeš jako v šoku, ale pak se ti zalíbí, co vidíš, a rozhodneš se, že to chceš, a tak jako nastoupíš do auta a začneš se svlíkat.*

Uchechtl jsem se.

„Potřebujete s něčím pomoci?“ zeptala se mladá žena o dva regály dál. Odhrnula si dlouhé špinavě plavé vlasy a usmála se.

Její bleděmodré oči mě dostaly. „Ano,“ řekl jsem konečně. „Hledám Tiffany.“

„Tiffany má klienta. Asi tak deset minut nebude k maní.“

„Můžu počkat?“

„Ovšem. Zaznamenám si vás.“ Přešla k pokladně. Následoval jsem ji. Pod sklem byl vystaven celý výběr sexuálních pomůcek. Byla tam francouzská šmrátka, robertky, kondomy zářící ve tmě. Začal jsem být zvědavý, jestli se v Červeném prádelku prodává jen modeling a příležitostná práce rukou.

„Už jste tady někdy nakupoval?“ ptala se dívka.

„Jsem tu poprvé.“

Vyplňovala dotazník na jakémsi přijímacím formuláři. „A kdo vás doporučil?“

„Max z klubu Lynx.“

Zapsala jméno. „Budete platit kartou Visa, nebo hotově?“

„Hotově.“

„To je padesát dolarů za tři úbory, pokud to není fantazijní úbor, za který se platí dvojnásobek.“

„Fantazijní úbor?“

„Jako nacistická helma nebo dívčí skautská uniforma.“

„Přirozeně.“ Nemohl jsem se nedívat na body vystupující tam, kde její bradavky zevnitř tlačily na bavlněné tričko.

Kývla na dveře za sebou. „Tiffany by mohla být hotova za deset minut. Chtěl byste se podívat na mě?“

Přemýšlel jsem o tom nápadu, ale ne dlouho. „Někdy jindy,“ řekl jsem.

„Jak si přejete. Padesát dolarů, prosím.“

Odpočítal jsem padesát dolarů a dal jí je, pak jsem se vrátil mezi regály. Vybral jsem si jednoduché černé krajkové šaty a korzet vyrobený z drobného štrasu.

Dívka mě od pultu pozorovala. „Ale to se počítá jako dva kusy,“ řekla.

Přidržel jsem oděv před ní a zamžoural, jako bych si představoval, že jej má na sobě. „Dobrý,“ řekl jsem.

„To je ale klamání.“ Mrkla na mne.

Dveře do zadních prostor se otevřely a z nich vykročil obtloustlý plešatý muž v brýlích s rohovinovými rámečky. Měl na sobě šedý oblek. Vypadal na obhájce nebo makléře. Na prstu měl snubní prsten. Než vyšel ven, rozhlédl se po obchodu. Když byl pryč, vyšla ze dveří Rachel. Měla na sobě džínsy a růžovou mikinu.

Vykročil jsem k pultu. „Počítá se tohle opravdu jako dva kusy?“ zeptal jsem se. Zdvihl jsem korzet.

Usmála se. „Co tady děláš?“

„Nakupuju. Jsi k maní?“

„Ano, pane.“

„Tak mě ved’.“

Vyšli jsme dozadu do haly s několika přilehlými místnostmi.

Rachel se u jedné dveří zastavila, otevřela je a vzala ode mne korzet a šaty. „Počkej tady, než se převléknu.“

Místnost byla malá, o něco větší než dvakrát dva. Do jednoho kouta bylo zabudováno pódium. Protější stěnu zabrala pohovka. Posadil jsem se, opatrně, abych nešlápl na krabici papírových kapesníků na podlaze přede mnou. Odhadl jsem, že jsou na utírání.

Za několik minut přišla Rachel v modré saténové róbě. Ztlumila světlo, pak stiskla knoflík vedle vypínače. Začalo hrát „Close the Door“ Teddyho Pendergrasse.

Díval jsem se, jak odkládá róbu a stoupá na pódium. Měla na sobě štrasový korzet, který házel na stěny odrazy světýlek, když začala tančit. Její tělo a hudba splynuly. Její pleť jako by se skrývala za sítí drahokamů. Naše pohledy se setkaly, pak se zahleděla níž, na moje slabiny. Bez přemýšlení jsem si tam sáhl. Zavřela oči, pak je otevřela, jako kočka na slunci. Rozepnul jsem si opasek a džínsy a osvobodil se z trenýrek. Začal jsem se hladit, což jsem před ženou ještě nikdy neudělal. Cítil jsem drsnost své ruky. Když si Rachel rozepnula patentky mezi nohama a spustila se na podlahu, přitlačil jsem. Nadzdvihla záda nad podlahu, zatímco si jezdila prsty po stydkých pyscích, potom mezi nimi. Měl jsem chuť jí říci, aby se obrátila, abych ji mohl pozorovat, ale ona mne ne. Odolal jsem. Chtěl jsem vidět její obličej, až dojde k vyvrcholení, a chtěl jsem, aby viděla můj. V tom okamžiku úlevy, jakož i v okamžiku smrti je pravda a

potřeboval jsem tu pravdu s někým sdílet. Možná bych si nevybral tenhle podnik jako místo, kde s tím začnu, ale stalo se to asi proto, že jsem se teprve učil, že Boha nepřitahují vrcholky hor ani kostelní věže. Boha přitahuje utrpení, a právě proto sdílení bolesti může člověk pociťovat jako lásku a může to skutečně být totéž.

Rachel pohybovala prsty rychleji a já jsem se rukou vyrovnal jejímu tempu. Dech nás obou ztratil vyrovnanost. Slyšel jsem tlumené steny a nemohl bych s určitostí říci, který pocházel od ní a který ode mne. A nezdálo se, že na tom záleží.

Čtrnáct

Bylo po třetí hodině ranní a my jsme seděli na starožitné kostelní lavici, kterou měla Rachel před posuvnými skleněnými dveřmi na terasu. V dálce za Tobin Bridge se rýsovala silueta Bostonu. Vzal jsem ji za ruku, vyhrnul jí rukáv trikotu nad loket a lehce ji poškrábal na vnitřní straně paže. Nehty jsem přejel čtyři vertikální jizvy na místě, kde se před lety pořezala.

Pohlédla na jizvy. „Onehdy v noci ses mě ptal, proč mě nevyvádí z míry, co všechno si lidé navzájem dělají.“

Přikývl jsem.

„Chrání mě důvěra mezi pacientem a lékařem? Přísaha, kterou jsi složil?“

„Myslím, že jsme od profesionálního vztahu tak daleko, jak to jen jde. Ale máš mé slovo. Cokoli mi povíš, zůstane mezi námi.“

„Strýc mě prodával svým kamarádům.“

Prostě *strýc mě prodával svým kamarádům*. Snažil jsem se dál pohybovat nehty po její paži.

„Bylo mi třináct. Rodiče mě u něj nechali, když na dva měsíce odjeli mimo stát.“

„Proč jsi nebyla s nimi?“

„Nechtěli mě vzít ze školy. Pracovali v lynnské elektrárně a museli do New Jersey na nějaké školení nebo co. Byla jsem v osmé třídě, a tak si asi mysleli, že bude lepší nevláčet mě po světě.“

„Ale lepší to nebylo.“

„To ne.“ Hluboce vzdychla. „Prvních pár týdnů bylo prima, ale pak se strýc začal chovat... divně. Chodil do mé ložnice, když jsem se oblékala, nebo otevřel dveře do koupelny, když jsem byla pod sprchou. Vždycky měl nějakou vratkou výmluvu – prý myslel, že ho volám, nebo prý nevěděl, že tam jsem. Ale já jsem věděla, že lže.“

„Bála ses?“

„To až později.“ Přejela si špičkou prstu jizvu. „Ti chlapi, co s nimi pracoval, k němu chodili každé úterý večer hrát poker.“

„Co dělal za práci?“

„To už nevím. Proč?“

„Vlastně jen tak. Jenom že si zřejmě pamatuješ tolik jiných podrobností!“

Promnula si oči. „Dělal něco na stavbách. Možná stavěl domy. Ne, myslím, že to byly silnice. Nebo mosty.“

Vyhlédl jsem ven, na Tobin Bridge, klenoucí se nad Hudsonem. Minulost vždycky na obzoru dominuje.

„Když hráli, tak v jednom kuse pili a hulákali. Nemohla jsem spát. Tak jsem v posteli četla, dokud nevypadli. Ale jedné noci jsem byla nastydlá a bylo mi bídně. Bylo po půlnoci a oni se smáli a hulákali. Šla jsem do kuchyně, zeptat se strýce, jestli by je nemoh nějak utiřit.“ Mžourala do tmy. „Bylo tam nasviněno. Všude flašky. Po stole rozházené peníze.“

Představil jsem si Rachel nahou na molu klubu Lynx, obklopenou lahvemi od piva, sbírající z podlahy dolarovky.

„Všichni najednou přestali mluvit a zírali na mne, jak tam stojím v noční košili. Strýc se zeptal, co se děje, ale přede všemi jsem to nemohla říct, a tak jsem špitla, že mám žízeň. Nalila jsem si sklenici vody a šla zpátky do postele.“

Přikývl jsem.

„Za pár minut otevřel dveře do mé ložnice. Ve světle z předsíně jsem mu skoro neviděla do obličeje, ale díval se na mne jinak než dřív. Jako by mě neznal. Jako kdybych byla věc, ne člověk.“

„Co říkal?“

„Jen na mne takhle koukal a zase vypadl. Myslela jsem, že má zlost, protože jsem šla do té kuchyně. Nedovedla jsem si ale představit, proč by mu to mělo vadit; jediné, že nechtěl, aby naši věděli, že pije a hraje o peníze. Zkoušela jsem usnout. Ale pak se dveře zase otevřely.“

Sevřel jsem její ramena.

„Byl to jeden z těch chlapů. Byl tlustý, s dlouhými tmavými licousy. Udělal pár kroků ke mně. Pamatuji se, že jsem se v posteli posadila a on se zastavil. Vypadal jako v rozpacích.“ Zdvihla oči k nebi. „Já myslela, že zabloudil, tak jsem mu řekla, že záchod je v předsíni.“

Mlčel jsem.

„Stál tam, jako by neslyšel. Pak jsem uviděla ve dveřích strýce. A on... uh...“

Hýbal jsem prsty po vnitřní straně její paže.

„Řek: „Jen dál, Jimmy, poctivě jsi zaplatil.““

Cítil jsem, jak se mi zalévají oči.

„Pokusila jsem se utéct, ale měl sílu. Tak jsem se většinu času nehýbala.“

„Nemohla ses hýbat.“

„Přišlo jich víc. Všichni smrděli pivem. Nakonec smrděl celý pokoj.“

Znal jsem ten pach z klubu Lynx. „Vecpal se na tebe taky tvůj strýc?“ zeptal jsem se.

„Ten se jen díval. Ještě si pamatuju, jak všechno řídil.“ Těžce polkla. „Jeden z těch chlapů chtěl na mne použít láhev od piva. Strýc mu řek, že to bude deset dolarů navíc.“

„Použít...“

„A tohle se dělo čtrnáct dní v jednom kuse.“ Potřásla hlavou, pokrčila rameny. „Potom už mě hned tak něco nepřekvapilo.“

„Povědělas to rodičům?“

„Pověděla jsem jim to za pár dní po jejich návratu.“

A...?“

„Nevěřili mi. Strýc Paul si jim mezitím už postěžoval, že jsem ho nenechala spát, že jsem uprostřed noci pro nic za nic ječela. Taky jim řek, že mě nachytil, jak blbnu s jedním klukem ze školy. Mysleli se, že se cítím provinile a hledám, koho bych obvinila ze svých hříchů.“ Dotkla se svých jizev. „Nakonec jsem udělala tohle.“

„Sehnali ti pomoc?“

„Vzali mě ke cvokaři.“

„Věřil ti?“

„Předepsal mi prášky pro spaní. Ale hlavně měl obavy, jestli nejevím příznaky schizofrenie.“

Hrdlo se mi sevřelo. „To je mi tak líto,“ řekl jsem. „To tě nikdo neposlouchal?“

„Já jsem o tom už nemluvila. Doktor mě už už chtěl hospitalizovat, dát mi thorazin. Ale když jsem o tom přestala mluvit, myslel, že už se zlepšuju.“

„Kde je ten tvůj strýc teď?“

„V Orleandu. Je tam na penzi.“

Vydechl jsem. „Špatné věci se zřejmě nestávají špatným lidem.“

„Protože se už staly. Na světě není původní zlo. Strýc a ti chlapi recyklovali trápení, ale nevynalezli ho.“

„Tobě je jich *líto*?“

„Když mám dobré dny. Ve špatných dnech bych je chtěla vypátrat, aby zaplatili za to, co udělali. Ale to je nejtvrďší část hojení.“

„Co jako?“

„Uvědomit si, že není koho nenávidět.“

„A to tancování? Říkalas, že je to taky součást hojení.“

„Jak jsem řekla, jsem nahá, ale nikdo si na mne nemůže sáhnout. Hýbám se tak, jak se mi líbí. Muži můžou nanejvýš – jako v Červeném prádýlku – osahávat sami sebe.“

„Povídej o tom ponořování do vlastního strachu.“

„Tím se překoná strach. Měl bys to zkusit. V noci budeš možná spát.“ Zdvihla moji ruku k ústům a políbila ji. „Čeho se bojíš?“

Chvilku jsem přemýšlel a chvilku domlouval sám sobě, abych se s ní podělil o svoje myšlenky. „Bojím se té části sebe sama, která si pamatuje, jak jsem byl jako dítě ponižován,“ řekl jsem, „té části, která ještě pořád slyší otcovy kroky na schodech k mému pokoji a práskání opasku, jak mě ten šílenec bil.“

„Teď zrovna nevypadáš, jako by ses bál. Vypadáš hrozně naštvaně.“

Pak mě to napadlo docela nedramaticky, jako přicházejí okamžiky prozření. „Myslím, že se nejvíc bojím té části sebe sama, která má pořád takovou zlost, že bych ho zabil.“

Jako by se jí ulevilo. „Jak?“ ptala se.

„Co jak?“

„Jak bys ho zabil?“

Uchechtl jsem se chlapeckým nervózním smíchem.

„Myslím to vážně. Měl jsi kolem sebe už dost zabijáků. Jak bys zavraždil otce? Kudlou? Puškou?“

„Kdo ví!“ ušklíbl jsem se. Jak ty bys zabila strýce?“

„Nechceš začít. Dobře.“ Odmlčela se. „Já bych ho řetězy přivázala k posteli a otráвила bych ho. Pak bych u něj zůstala, když by mu bylo

hůř a hůř. Když si ho představím, tak celého poblitého a s krví v koutcích očí. Než by se naposled nadechl, přerežala bych mu zápěstí.“

„Já bych na to šel s opaskem,“ řekl jsem. „S *jeho* opaskem.“ Představil jsem si otce s koženým páskem utaženým kolem krku.

Sáhla po mně a přejela mi prsty po krku. „Tady.“

Přikývl jsem.

„Dokud by otec dýchal, utahoval bys opasek.“

Pulz se mi zrychlil.

„I kdyby se svalil k zemi?“

Čelisti se mi sevřely. „Nevadilo by mi, kdyby si zatínal prsty do kůže, aby se uvolnil.“ Točila se mi hlava. „Tahal bych ho kolem dokola, až by měl dost. Pak bych ten opasek uvolnil, aby se nadechl. Ale jen párkrát. Pak bych ho zas utáhl.“

„Držel bys opasek utažený, i kdyby se snažil křičet?“

„To by mi bylo fuk.“

„A co kdyby to vzdal? Kdyby seděl úplně zticha a začal brečet?“

„Na tom by...“ Měl jsem vzpomínku, jak jsem slyšel otce brečet v koupelně toho dne, kdy mi doktor Harris ošetřil našťíplá žebra. Zavřel jsem oči. „Já bych...“

„Řekni mi to.“

„Pustil bych ho.“ Cítil jsem se poražen.

Uplynulo několik vteřin.

„Já taky.“

Pohlédl jsem na ni. „Strýce?“

Přikývla.

Musel jsem se usmát. „Co by se tím změnilo? Vždyť by už byl otrávený.“

„To je fakt,“ zasmála se. „Nechala bych ho, aby zavolal sanitku. Nebo bych mu dala nějaký protijed.“

„Protože by brečel.“

Přikývla. „Když jsi jednou prožil utrpení, opravdu to *cítil*, nevydržíš ho působit někomu jinému moc dlouho. To by dokázala jenom stvůra. Slíbila jsem si, že ze mne stvůra nebude.“ Dotkla se mých vlasů. „Z tebe taky ne.“ Naklonila se, aby mě políbila.

Přisunul jsem se blíž. Pootevřeli jsme ústa jeden pro druhého. Cítil jsem, jak se zabývá mým zipem, a vsunul jsem jí ruku mezi nohy, přes

stehna, na vlhké pysky. Vklouzl jsem prsty dovnitř. Vzdychla a položila se na záda na lavici, s koleny trochu od sebe. Vyhrnul jsem jí sukni přes boky. Roztáhla nohy ještě o kousek. Poklekl jsem před lavici a laskal její lehce klenuté břicho mezi pupkem a slabinami. Pak jsem ji zvedl a nesl na postel na pódiu. Pomalu jsem ji svlékl. Začala se obracet, aby mi nastavila zadeček, ale zarazil jsem ji. Hladil jsem ji po vlasech a prsty sledoval křivky tváře. Potom, zatímco jsme se dívali jeden na druhého, jeden do druhého, jako by to bylo poprvé, jsem vzal do rukou její kolena a přimkli jsme se k sobě.

„Tak mi řekni,“ ptala se Rachel později, „proč jsi teď v mé posteli místo u své přítelkyně?“

Odkáshal jsem si a chystal se k obraně.

Vzepřela se na lokti. „Vypadáš nervózně,“ usmála se. „Já neříkám, že je to něco špatného. Jenom se divím, když je to doktorka a to všechno. Copak nemáte hodně společného?“

Odpověď mě napadla sama od sebe. „Máme. Ale nejsme jeden do druhého zamilovaní.“ Chtělo se mi nějak změkčit, co jsem právě řekl, ale byla to pravda.

„Nevadilo by jí, že jsi tady?“

„Ale vadilo. Je majetnická. Velice. Ale myslím, že je to proto, že jsme se jeden druhému jasně nezavázali. I když spolu žijeme, nejsme si doopravdy blízcí.“

„Proč ne?“

„Myslím, že nemáme dostatečný pocit jistoty.“ Odmlčel jsem se. „Já nevím, jak někdo odhadne pravý čas a místo, aby se otevřel tomu druhému. Chodilo ke mně hodně pacientů, ale nikdy jsem si nebyl jistý proč.“

„Cítili, že ti mohou důvěřovat.“

„No, neměli vždycky pravdu.“

„Jak to?“

Pověděl jsem jí o Billym, hlavně o tom posledním telefonátu, kdy sháněl pomoc.

„Většině doktorů by nikdo takhle netelefonoval.“ Přejela mi prsty po tváři. „Říkal ti sbohem. Jenom nevěděl, jak to vyjádřit.“

Hrdlo se mi sevřelo.

„Každého nemůžeš zachránit.“

„Ty se určitě snažíš.“

„Ale já vždycky začínám u sebe.“ Položila si hlavu na mou hrud’.

„Víš, co ty potřebuješ? Procítit všechno, co se snažíš necítit.“

„Dobrá doktorka Lloydová.“ Zavřel jsem oči.

„Já bych ti vážně měla něco účtovat,“ zašeptala.

Spal jsem, dokud mě nevzbudilo slunce. Pohlédl jsem na Rachel, ještě spící, a připadalo mi, že jsem zahlédl kolem jejích rtů záblesk úsměvu. Možná jsem si to jen myslel. Cítil jsem se spokojeně. Poklekl jsem vedle ní, schoval tvář do jejích vlasů a hluboce jsem dýchal, jako bych si chtěl přisvojit její auru. Pak jsem posbíral své šaty, natáhl je na sebe a učinil krok ke dveřím.

„Franku,“ zívla.

Vrátil jsem se a usedl na okraj její matrace. Přejela rukou po příkrývcе, kterou byla přikryta. Vzal jsem ji za ruku.

„Kam jdeš?“ ptala se, aniž otevřela oči.

„Jedu do Lynnu.“

„Ještě to neskončilo?“

„Ne.“

Její ruka na několik vteřin ochabla, pak se její prsty sevřely kolem mých. „Buď opatrný.“

Měl jsem chuť říci jí, že ji miluji, ale ta slova jsem v minulosti vyřkl víc než několikrát, aniž jsem je vůbec myslel vážně, což je pro mě znehodnotilo. A tak jsem se k ní jen sklonil a políbil ji na čelo, než jsem se vydal k roveru.

Nasedl jsem a vyjel z Chelsea. Neuvažoval jsem, zda Rachel zase uvidím. Věděl jsem, že ano. Stala se částí mne samotného. Ta představa mě povzbudila, i tak unaveného a vyčerpaného, jak jsem byl. Neboť dokázala, že všechny výprasky, které jsem kdy utrpěl, všechen kokain, který jsem našňupal, a všechny tragédie, jež jsem vyslechl a viděl, mě nedorazily. Ještě jsem byl schopen vpustit jinou lidskou bytost do labyrintu své existence. A to mi poskytovalo naději, že se z něho vymotám.

Moje euforie však netrvala dlouho. Ještě jsem nebyl ani za hranicí mezi Revere a Lynnem, když jsem za sebou uslyšel sirénu. Pohlédl jsem do zpětného zrcátka a viděl za volantem policejního vozu

Malloye. Zajel jsem k okraji a on necelé dva metry za mnou zastavil. Díval jsem se, jak vyskočil z vozu a uplivil si. V ruce držel jasně růžový arch papíru, který jsem znal jako „paragraf 12“, formulář používaný psychiatry k nařízení nedobrovolné hospitalizace pacientů nebezpečných sobě nebo svému okolí. Policisté někdy tuto proceduru iniciují, aby dostali z vězeňské cely na uzavřené psychiatrické oddělení pachatele méně závažného trestného činu, kterého považují za jasného blázna. Převod musí podepsat lékař. Odhadl jsem, že Malloy je líný vyhledat psychiatra, který má právě službu v nemocnici Stonehill. Zaostril jsem na jeho zavalité nohy, nesoucí ho k mému autu. Stáhl jsem okno.

„Dobrejtro,“ zazubil se.

„To je už podruhé, co jste se objevil v mém zpětném zrcátku. Sledujete mě nebo co?“

„Svým způsobem ano. Máte v autě takovou schránku.“

„Prosím?“

„Krabíčku. Lokalizátor. Řek jsem si, že takovýhle zařízeníčko bude ten nejlepší alarm. Pak stačilo najít vaše číslo v registratuře. Můžu to zařízení aktivovat z kteréhokoli policejního vozu. Jste-li v okruhu osmdesáti kilometrů, rozsvítíte se na mapě.“

„Ale takhle máte auto hledat, jen když ohlásím krádež.“

„Vážně? To si děláte legraci.“

Pohlédl jsem na formulář v jeho ruce. „Měl bych vás hnát k doktorovi, který má službu,“ řekl jsem.

„Kvůli tomuhle?“ zašustil papírem.

„Ne! Protože vy a on byste tvořili báječný tandem.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Ovšemže kvůli tomuhle.“

„Už je to podepsané,“ řekl s kamennou tvář. „My jsme o to nežádali. Přišlo to na stanici od doktora Pearsona. Z Bostonu. I pár dalších měst to dostalo.“

„Od Pearsona?“ Poslední papír, na kterém jsem viděl jeho podpis, byl z jeho letního bytu na Mysu, když mě vyzýval, abych se vrátil na terapii. Napadlo mě, že Lucas možná použil Pearsona a Program pro lékaře s drogovou závislostí, aby se dostal ze systému trestní justice do zdravotnického systému, a tím si připravil cestu k prohlášení za duševně chorého.

„Budete si to chtít přečíst,“ přidržel mi papír.

Díval jsem se na okénko se jménem pacienta a doufal, že se mýlím. Ale kde jsem se obával, že najdu Lucasovo jméno, bylo vepsáno moje vlastní. „Co to sakra...“

„Zřejmě nejsem jediný člověk na světě, který si myslí, že potřebujete pomoc.“

O několik řádků níže napsal Pearson zdůvodnění hospitalizace. *Pacient jeví sebevražedné úmysly. Nedávno pokusy o sebevraždu. V minulosti požívání nedovolených drog. Akutní paranoia.*

Malloy růžový papír složil a zastrčil si ho do kapsy košile. „Rover budeme muset nechat tady. Nemůžu vás nechat řídit. Mohl byste se rozhodnout najet do stromu nebo něco takového.“

„Nikam s vámi nejedu. Kde je Hancocková?“

„Nemá službu. Dnes ráno má Monique pohřeb. A ono by na tom nezáleželo, i kdyby seděla se mnou ve voze, protože na ní tohle nezávisí. Je to státní zákon. Dostali jsme tenhle papír, máme vás. A tím to končí.“

Začal jsem vytahovat okno, ale Malloy se opřel svými pažemi bez chloupků o okraj skla. Motor se namáhal. Odtáhl jsem prst z knoflíku.

„Musím vás dopravit do nemocnice, jakkoli bude třeba.“

Napadlo mě dupnout na plyn, ale věděl jsem, že je v právu. Mohl zavolat jakékoli množství policejních vozů, aby mě zadržely. V honičce jsem nespátroval nic dobrého. „Podívejte se,“ řekl jsem, „předstírejte, že jste mě nenašel. Dejte mi pár hodin, abych to uvedl do pořádku. Je to buďto špatný vtip, nebo něco horšího.“ Kývl jsem na svůj mobil. „Snad bych mohl s Pearsonem hned teď promluvit.“

„Podle toho formuláře jste odhodlán se vodkrouhnout.“ Pokrčil rameny a rozhlédl se po silnici sem a tam. „Osobně si myslím, že to není tak špatnej nápad. Například byste mě moh popadnout za péro a vrazit si ho do huby a já bych nemoh nic dělat.“ Rozepnul kožené pouzdro pistole.

„Víte co? Tohle není poprvé, co nad vámi žasnu. Tak aby bylo jasno: nic z vás bych do huby nechtěl. Jestli máte na péro chuť vy, promluvte si s Moničiným spolubydlícím. Pokud vím, ještě ho má a mohl by mít zájem.“

Malloy zřítověl. „Nejvyšší čas, abyste byl v čalouněný cele. Vylezte.“

„Tohle je další chyba, kterou děláte. Emma radost mít nebude.“

„Dělám svou práci. Nikdo nemůže říct něco jiného. A víte co? Ať mi Emma provede cokoliv, vidět vás v cvokhausu bude stát za to.“

Nechápal jsem, jak mohl někdo přesvědčit Teda Pearsona, aby mě hnál na pohotovost, ale sedě na okraji silnice s Malloyem bych to stejně nemohl zjistit. Vystoupil jsem z roveru a šel k policejnímu vozu.

„Dozadu,“ řekl.

„Proč?“

„Protože to tak chci.“

Mrkl jsem. „Přesně,“ řekl jsem. Jen nechápu, proč se za to tak hrozně stydíte.“ Vlezl jsem na zadní sedadlo a přihlížel, jak mjíme můj rover. Věděl jsem, kam jedeme, ale nechápal proč.

Neels Clarke, rodinný lékař pracující na pohotovosti, mě spatřil přicházet s Malloyem, ale odvrátil pohled, když jsem kráčet kolem něj k psychiatrické vyšetřovně za sesternou.

Pomocný zdravotník, černoch jménem Elijah Randolph, mi otevřel ocelové dveře. Byl to statný muž málo přes třicet, kterému buclaté tváře, vousatá brada a pracovní kombinéza dodávaly vzhled Bluta ze známých komiksů. Kdysi jsme spolu pracovali. „Je tady pro vás čist'oučko jako v hotelu Ritz-Carlton, doktore,“ zubil se. „Našinec hned tak nevidí, aby bílý profesionál přišel o svobodu.“

„To jsem rád, že vám ten nedostatek vynahradím.“ Na prahu jsem se zastavil při pohledu na čtyři kožená pouta u pryčny připevněné k protější stěně. Byl jsem v té místnosti nescetněkrát u pacientů, ale teď, kdy jsem věděl, že mě tady mohou držet, jsem váhal. Z nějakého důvodu jsem se ohlédl na Malloye – možná proto, že byl zavilým nepřítelem psychiatrie.

„Vy jste se už svou výřečností dostal z větších malérů,“ řekl s neochotným náznakem laskavosti v hlase. „Vymluvíte se i z tohoto.“

„Dík. Myslím, že ano.“ Hluboce jsem se nadechl a vešel.

Elijah mě následoval a zavřel za sebou. „To prase by se nejlíp hodilo do trouby. Upek bych ho do křupavá a dal bych si nášup.“ Usedl na židli z nerezové oceli.

„Zrovna jsem z něj tak na vteřinku cítil něco lidského.“ Opřel jsem se o pryčnu. „Co o tom víte, proč jsem tady?“

„Prý jste blázen.“

„To já vím.“

„Všichni to víme. Proč by se jinak šílenci, co se sem dostanou, před vámi uklidnili jako myšičky? Docela v pořádku nejste. Lidi to říkáj už léta.“

„Ale kdo to říká *ted'*, co ten růžový papír?“

Pohlédl pozorovacím okénkem, co se děje kolem sesterny. Knoflík na pultě může uvést v chod dvoustranné odposlouchávací zařízení. Nikdo nebyl nablízku. Vstal a sáhl po tlakoměru. Začal mi ovinovat paži nylonovou manžetou. „Já nemám šířit zvěsti a různé narážky.“

„No to byste teda neměl.“

Zajíkl se smíchy. „Od prvopočátku světa ženské vždycky lovily mužské. To sahá až k Adamovi a Evě a k tomu jablečnému koláči, jestli mi rozumíte.“ Vložil si sluchátka do uší. „Takhle by to mělo bejt v bibli. Zdroj lidského utrpení je *koláč!*“

„Jaké ženské?“

„Hmm? Mluvte.“ Nastrčil mi kalíšek stetoskopu před ústa jako mikrofón.

„Proč říkáte *ženské*? Co mají ženské společného s tím, že jsem tady zavřený?“ ptal jsem se.

Zdvihl prst, pak dal kalíšek na místo, kam patří. Začal pumpovat červeným gumovým balónkem.

„Povíte mi to?“

„Pssst.“ Pohlédl na stupnici. Stříbrný sloupek rtuti letěl vzhůru. Když dosáhl asi 160, přestal Elijah pumpovat, pak otočil ventil, aby vypustil vzduch. Při 110 byl hotov. „Trochu vysoký. Systolický i diastolický,“ řekl „To může být proto, že jste v tenzi.“

Mračil jsem se na něj.

Zkontroloval špehýrku. Nad komunikačním knoflíkem stála sestra. Strhl mi z paže manžetu a vyndal si stetoskop z uší. Pak vylovil z kapsy elektronický teploměr.

„Řekněte ,ááá‘.“

„Prokrista, to taky musím?“

„Áááá...“

Otevřel jsem ústa. Strčil mi teploměr pod jazyk.

Točil se kolem mne tak dlouho, dokud neviděl, že sestra poodešla. „Povídá se, že vás podrazila ta vaše s vaší matkou. Že běžely k soudu, že prej jste závislej na tom a na vonom, že myslíte na sebevraždu a že jste vůbec beznadějněj případ. Soudce zavolal na ten program pro závislý doktory. Pak z toho byl paragraf 12.“ Vyndal mi teploměr z úst a podíval se na digitální displej. „Aspoň jedno máte normální. 36,8.“

Slyšel jsem, co říkal, ale nemohl jsem tomu uvěřit. „Říkáte, že tohle všechno rozjely Kathy a moje matka?“

„Byl jsem nablízku, když Nelsovi volal nějakěj náramnej cvokař tady ve městě.“ Odmlčel se, zkontroloval šestému, pak se obrátil zase ke mně. „Mluvili o tom, že by vás možná odtud poslali na paragraf 35.“

Paragraf 35 byl nedobrovolný třicetidenní pobyt na detoxikační kúře ve státní nemocnici v Bridgewateru, která byla vlastně spíše vězení. „Vždyť já už jsem z toho venku,“ řekl jsem. „Řekněte Nelsovi, ať mi dá zkontrolovat krev a moč. Já jsem čistý.“

„Jsem si jistej, že si ode mne dá říct,“ řekl Elijah. „Jen co ho seženu. Moh byste k němu jít sám.“ Vykročil ke dveřím, pak se zase obrátil ke mně. „Musím vás zamknout. Omlouvám se.“

Přikývl jsem. Díval jsem se, jak se dveře zavírají, a slyšel jsem zapadnout závoru. Pozoroval jsem pohyb na oddělení, zejména Nelse Clarka, jak pobíhá mezi pacienty. Uplynulo asi patnáct minut, když jsem ho spatřil vycházet z jedné z kabin se záclonkami, natahovat si latexové rukavice a mířit k mým dveřím. Slyšel jsem klíč v zámku.

„Tady ho máte, doktore,“ řekl Elijah. „Budu čekat venku.“

Nels vstoupil. Zůstal u dveří. „Vypadáš našťvaně,“ řekl.

„Já? Proč bych byl našťvaný, Nelsi?“

„Já jsem ten paragraf nepodepsal.“

„Já vím. Podepsal ho Ted Pearson.“

„Rád bych ti pomoh.“

„Dobře. Můžeš začít tím, že mi povíš, proč jsem tady doprdele zavřenej. Kdo za tím vězí?“

Přikývl. „Myslíš nějaké spiknutí?“

Viděl jsem, že jsem na nejlepší cestě si to zavařit. Zhluboka jsem se nadechl. „Ne. Myslím, že mi všichni chtějí pomoci. Byl jsem bezplatně přivezen a ubytování je skvělé. Tak můžeš paranoii v chlívěčku o duševním stavu rovnou škrtnout. Další dva jsou o hlasech a halucinacích. Tak pokračuj a ptej se na mě.“

Odkašlal si. „Je to pro nás oba nepřijemné.“

„Pro nás oba? To jako mim *já* dělat *tobě* terapeuta, proboha? Já jsem sem byl přivlečen proti své vůli.“

„Jsem si jist, že ti Elijah všechno pověděl. Stál zrovna vedle telefonu, když mě Pearson volal.“

„Kathy a moje matka.“ Upřeně jsem na něj hleděl.

„To je důvěrné. Nemohu potvrdit ani popřít.“

„Nelsi, pomysli na to, co se tu děje. Ty víš, že máme s Kathy problém. Ona není nestranný pozorovatel mé duše. A co se týče matky, ta se do mne pustí vždycky, jen co jí to někdo navrhne.“

Hluboce vzdychl. „No dobře. Tak jen tak akademicky předstírejme, jako že to všechno rozpoutaly ty dvě. Co máme dělat, když si tobě blízká osoba a členka rodiny myslí, že jsi vážně ohrožen? Ignorovat to? No tak, Franku! To se nedá jen tak přejít bez pozorování!“ odmlčel se. „A ty máš na zápěstí ty jizvy.“

Obrátil jsem paži a vyhrnul si rukáv. „Vždyť jsem ti řekl, že jsem si to udělal ve vazební věznici, aby se William Westmoreland přestal kousat! Neříkal jsem ti to?“

„William... Jo, něco takovýho. Nevím, jestli jsi zacházel do detailů. Vzal jsem tě až moc za slovo.“

„To můžeš i teď. Zeptej se Malloye. Byl u toho. Viděl mě.“

„Možná se ho zeptám.“ Hleděl na podlahu. „Taky říkají, že bereš kokain. Spoustu kokainu.“

„Bral jsem. *Bral*. Skoncoval jsem s tím. Můžeš mě vyšetřit. Žádný chlast, žádný koks. Nic.“

Jeho pohled se setkal s mým. „Pearson slyšel, že jsi skočil z okna, z prvního patra.“

„Cože?“

„Byls zdrogovaný, něco jsi křičel, že s tím chceš skoncovat, a pak jsi hopsnul rovnou z okna, dřív než tě někdo mohl zadržet. Dopadl jsi na pravý bok.“

„Já...“

„Můžeš si vyhrnout košili?“

Jeho pohled utkvěl na mém pravém boku.

„To jsem teda asi Kathy nasral víc, než jsem si představoval. To si vymyslela.“

„Ty máš pocit...“

„Ježíši Kriste, Nelsi!“ Cítil jsem pulz za očima.

Udělal pár kroků ke dveřím.

Uklidnil jsem se natolik, jak to jen šlo. „Jestli si chceš hrát na analytika, to neznamená, že bys musel každou druhou pitomou větu začínat ‚máš pocit‘. Trochu to promíchej. Zkus pár jiných slov, jako ‚myslím, že říkáš...‘ nebo ‚chápu to tak, že...‘“ Párkrát jsem se hluboce nadechl. „Podívej, já ti to usnadním. Abych to shrnul. Nejsem paranoidní. Neslyším hlasy, nemám halucinace, necítím hořící maso ani po mně nelezou pavouci. Nemám sebevražedné sklony. Tohle je Lynn, nemocnice Stonehill. Je čtvrtek ráno. Prezidentem Spojených států je Bill Clinton. A ty jsi zrovna takovej blbec, jako jsi byl vždycky.“

„Tak to se mnou vydrž. Stejně tě musím vyšetřit. Vyhrň si košili.“

„Dobře.“ Vytáhl jsem si džínovou košili z kalhot.

Nels zamžikal.

Podíval jsem se na sebe. Strakatá modrá, černá a žlutá podlitina se mi táhla přes tři nebo čtyři žebra, která odnesla pád, když mě porazilo ferrari Trevora Lucase. „To mi udělal Lucas,“ řekl jsem. „Autem.“

„Vždyť je zavřený.“

„Já vím. K tomu jsem mu dopomohl. Než tam šel, chytli jsme se.“

„Dobře. Poslouchej, proč bychom...“

„Už zase začínáš tím tónem ‚nedrážděte blázny‘. Já ti říkám, že mi Kathy oplácí, co... No, já přesně nevím, co mi vlastně oplácí. Ale o těch mých žebrech určitě od Lucase slyšela.“

„Ztráta Kathy pro tebe asi hodně znamená.“

Je jen málo věcí nebezpečnějších než chybná empatie. „Nelsi,“ řekl jsem a snažil se ovládnout, „ty bys opravdu měl zůstat u bolavých

krků. Pleteš se, když si myslíš, že hynu touhou. Víš, kde jsem teď zrovna byl?“

„Ne.“

„Dobře. Alespoň vím, že se mě každý nepokouší dostat přes pátrací službu.“

„Tvoje...“

„Zapomeň na to.“

Vypadal ještě ustaraněji.

„Byl jsem u jedné krásné ženské. Je to tanečnice v klubu Lynx. Perfektní zadek. Dlouhé nohy. Obrovské srdce. Když jsme se v noci milovali, nemyslel jsem na Kathy ani vteřinu. Byl jsem ukrutně šťastný. Takže mi věř, že neupadám do psychotické deprese. Nikdy v životě jsem se necítil líp.“ Než jsem dokončil poslední větu, už jsem věděl, že mu budu připadat euforický – jako v manické fázi.

„Jo, dobře... Tak provedeme lékařskou prohlídku a to vyšetření krve a moči, jak jsi navrhoval, a počkáme na Pearsona. Bez souhlasu psychiatra tě nemůžu propustit, i kdybych chtěl.“

„A přijde? Sem?“ Bylo mi trapné se s ním vidět, když všechno vypadalo tak mizerně – hlavně proto, že to předtím předpověděl.

„Program pro lékaře s drogovou závislostí požaduje posouzení na místě. Pearson je provede sám.“

„Tak proč se tady mučím hovorem s tebou?“ Zavřel jsem oči. „Kdy sem dorazí?“

„Brzy.“

Byl jsem vyšetřen po tělesné stránce, byla mi odebrána moč a krev. Pokusil jsem se usnout na pryčně, ale nemohl jsem. Elijah mi přinesl kávu a zákusek a několik časopisů *People*. Přečetl jsem si dlouhý článek o zhrouceních celebrit jako Julie Robertsová a Lyle Lovettová. V ještě starším čísle byla fotografie vzkazu Michaela Jacksona zbytku světa, v němž žádal o pochopení veřejnosti, neboť *již dlouho krvácí* – zřejmě narážka na Ježíše Krista. To by bylo něco! Bůh vracející se na Zemi jako popovy zpěvák závislý na plastické chirurgii, který se rád zdržuje ve společnosti nahých dětí. A já jsem tady zavřený jako blázen, zatímco ten v rukavičkách natočil speciální kazetu pro HBO. Představte si to.

Patnáct

Pátek, 10.37

Díval jsem se pozorovacím okénkem, jak se Ted Pearson přihlásil u sester. Za ty měsíce, co jsem ho neviděl, se vůbec nezměnil. Stříbrné vlasy měl pečlivě učesané a byl jako vždy elegantně oděn v tmavošedých kalhotách, šedobílé proužkované košili a červené kravatě. Když obhlížel okolí, jeho hluboké modré oči ani nemžikly. Něco podepsal, zběžně prolistoval několik archů na pultě a zamířil k mým dveřím. Když byl vpuštěn, uklonil se skoro neznatelně Elijahovi. Pak se dveře zase zavřely.

Pohlédl na strop, na stěny, sám sobě přikývl, pak usedl na nerezovou židli. Složil ruce a zahleděl se na mne. „No tak...“ řekl konečně.

Cítil jsem uvolnění; vzpomněl jsem si, že Pearson na mne takhle působil při každém setkání. Ramena mi klesla a složil jsem ruce jednu na druhou jako on.

Upravit si sluchadlo v levém uchu. To byla novinka. „Riziko povolání,“ řekl. „Uši nevydrží poslouchat tolik příběhů, kolik jich vyslechneme.“

„Ty to děláš mnohem déle než já.“

„Čtyřicet let. Plus minus.“ Pootočil sluchadlem. „Myslím, že jsem ti nikdy neřekl, že jsem v šedesátých letech krátce pracoval v téhle nemocnici. Tehdy tomu říkali ‚lynnská nemocnice lhářů‘.“

„Ještě pořád se tady hodně lže.“

Mrkl a ohlédl se po pozorovacím okénku. „Tahle ambulance je teď určitě pětkrát, šestkrát větší než tehdy.“

Neměl jsem náladu na procházku vzpomínkami. „Podepsal jsi mi paragraf 12,“ řekl jsem klidně.

Obrátil se ke mně a ohrnul rty. „Nejen to. Já jsem to uvedl v chod.“
„Proč?“

„Soudce Stahl projevil vážné obavy, o které se s ním podělilo pár lidí z tvého života. Mluvil jsem přímo s nimi.“

„Pak bych rád vyjasnil pár věcí. Sebevražedné myšlenky nemám. Ta historka, že jsem skočil z okna, je směšná. A nejsem na drogách. Kathy a matka tě zřejmě dezinformovaly.“

„Možná,“ připustil. Nespouštěl ze mne pohled. „Co mi připadalo jasné, bylo, že ani jedna neměla sebemenší představu, proč bys měl být nešťastný. Jsem si jist, že budeš souhlasit, že tohle je už pozoruhodná informace.“ Několik vteřin mlčel. „Chtějí, abys žil. Potřebují tě mít ve svých životech, každá svým určitým způsobem. Ale jeví přesně nulový zájem o to, abys ty sám žil plným životem.“

Hluboce jsem se nadechl a vydechl. „A jak to souvisí s tím, že jste mě sebrali?“

„Taky jsem si nebyl jist, jestli máš zájem žít.“

„To tedy mám.“

„To rád slyším,“ přikývl. Pohrával si s manžetovým knoflíkem, zlatým čtverečkem s vloženou lapisovou spirálkou. „Jak na to chceš jít? Co kokain? Freud ho nenašel.“

„Před dvěma dny jsem toho nechal. Já jsem...“

„... teprve na samém začátku,“ usmál se. „V nejlepším případě.“ Uplynulo dalších několik vteřin. Výraz v jeho obličeji zvažněl. „Udělám, co jsem, myslím, ještě nikdy neudělal, Franku.“

To mě znepokojilo víc než trochu. „Co? Co uděláš?“

„Poruším mlčenlivost ve vztahu pacient-lékař.“

Čekal jsem, nejistý, kam míří.

„Právě tady jsem měl v práci tvého otce. Víc než jednou.“

„Mého otce? Tys ho viděl?“

„Ano. Viděl. Ale v naší záležitosti je mnohem důležitější to, že ho vidím v tobě.“

Mlčel jsem.

„Vždycky se motal se a řval, že skočí pod vlak na salemském nádraží. Vždycky byl opilý. Vždycky stejná historka.“

„Dědeček byl strojvedoucím na staré trati z Bostonu do Maine. Vyjížděl ze salemského nádraží.“

„Ach. O tom tvůj otec nikdy neřekl ani slovo. Kéž by to byl řekl!“

„On se nikdy nikomu neotevřel. Ani tobě. Nikomu! Nikdy!“

„Bylo pro tebe těžké mít ho rád, co?“

Hrdlo jsem měl příliš sevřené, než abych mohl odpovědět.

„Tys byl s ním té noci, kdy se na těch kolejích opravdu octl, Franku.“

„Cože? Kdy? Nic takového si nepamatuju.“

„Bylo ti osm. Nedivím se, žeš tu vzpomínku vytěšnil.“

„Co se tam stalo?“

„Tvůj otec byl opilý. Zase. Našel si opuštěné nástupiště, přeskočil zábradlí, lehl si na koleje...“ Odmlčel se. „Teď, když mi říkáš, že na té trati pracoval tvůj dědeček, předpokládám, že se tvůj otec položil na ty koleje jako symbol. Pravděpodobně si s tím člověkem prožil peklo.“ Potrásl hlavou. „Ale kdyby to nebylo na ty koleje, pak někam jinam, protože chtěl spát. Navždy. Jeho trápení ho strávilo.“ Přimhouřenýma očima zíral na podlahu a sám sobě přikývl, pak pohlédl zase na mne. „A v osmi letech, když jsi ho už nenáviděl, jaks ho nenávidět musel, jsi ho pořád ještě natolik miloval, žeš udělal něco pozoruhodného.“

Představil jsem si otce nataženého na kolejích, ale neudržel jsem tu představu v mysli déle než pár vteřin.

„Přelezl jsi zábradlí nástupiště a tahal jsi ho zpátky. Při tom jsi mu roztrhl košili. Klopýtl jsi, odřel si koleno a rozřízl sis palec o skleněný střep.“

Podíval jsem se na svůj levý palec. Odjakživa jsem na něm měl rozšklebenou jizvu od kotníku až po břicho dlaně. Nevěděl jsem, od čeho je, a nikdy jsem se nezeptal.

„A když jsi s ním nemohl pohnout, křičel jsi o pomoc. Údržbář na noční směně vás tam našel a odtáhl vás pryč. Pak vás oba policie přivezla sem, na pohotovost.“

„A tys tady byl?“

„Byl. A teď jsme tady zase spolu.“

Zamrazilo mě.

„Řeknu ti totéž, co jsem řekl té noci tvému otci,“ pronesl mírně. „Nemůžu ti zabránit v sebezničení. To nemůže nikdo. Nakonec to vždycky bude záležet na tobě.“ Vstal a napřáhl ruku.

Přijal jsem ji. Byla měkká a teplá a byl bych ji mohl držet dlouho.

„Co teď bude?“ zeptal jsem se.

„Dobrá otázka.“ Odmlčel se. „Bylo by mi ctí pomoci ti na ni odpovědět.“

Díval jsem se, jak Pearson kráčí k Nelsovi a radí se s ním. Mým zorným polem přecházeli lidé a také se mi zalévaly oči, takže jsem nemohl sledovat, jak porada probíhala. Pak si ti dva potřásli rukama a Pearson odešel.

Za minutu vstoupil do místnosti Nels. „Ještě jednou bych se zeptal. Nehrozí, že se odděláš?“

„Ne.“

„Pravděpodobnost nula procent?“

„Nula.“

„Tak dobrý.“

„To je všechno? Můžu jít?“

„Jsi volný člověk. Podle Pearsona neexistuje způsob, jak tě tu držet. Moč a krev máš čistou a sám tvrdíš, že jsi čistý. Tak je to všechno.“ Sáhł si do kapsy pláště a vyndal kartičku. „Říkal, abych ti tohle dal.“

Přijal jsem kartičku. Bylo na ní prostými černými písmeny vytištěno jméno Ted Pearson s telefonním číslem. Obrátil jsem kartičku. Na rubu byl napsán citát z Rilka: *Všechno hrozné potřebuje naši lásku.*

Zastrčil jsem kartičku do kapsy.

„Ještě máš zlost?“ ptal se Nels.

„Každý den o trochu míň,“ odvětil jsem.

Vyšel jsem do prostoru čekárny a zahlédl Elijaha, jak žertuje s recepční, hezkou blondýnkou jménem Jackie. Celá léta jsem s ní neškodně flirtoval. Vykročil jsem k nim.

„Tohle mě teda plní nadějí, že jednoho dne budeme všichni osvobozeni,“ zahlaholil Elijah.

„Ahoj, Franku,“ řekla Jackie.

„Jasně,“ kývl jsem mu.

„Ty nemůžeš zůstat bez průšvihů, co?“ Lehce pohodila hlavou.

Elijah na ni pohlédl, pak na mne.

„Možná bych si měl na chvíli sednout tady k tomu stolu a nechat vás dva, abyste si našli šmajchlkabinet.“

Jackie se zahuhňala.

Položil jsem ruku na Elijahovo býčí rameno. „Díky, že jste mi pomoh. Cením si toho.“

„To nic.

„Přece jen něco.“

„Ven s tím.“

Sáhl jsem do kapsy, vyndal svůj zavírací nůž a otevřel ho. „Neprohledal jste mě, než jste mě tam zamkl. Tentokrát na tom nezáleželo, ale ten příští by vás třeba mohl připravit o oko. Nebo o jiné životně důležité zařízení.“ Pohlédl jsem na vybouleninu na jeho kalhotách.

„Díky, budu na to myslet.“

Lehce jsem se dotkl nožem jeho paže. Jen tak pro poučení. Jasný?“

Zamžoural na mne. „Určitě nezdrháte?“

„To víte, že zdrhám.“

Potřásl jsme si rukama.

„Kam máte namířeno?“ ptal se.

„Nahoru. Na porodnicko-gynekologické.“

Uchechtl se. „A to mi říkáte, že si mám dávat pozor. Já“

Kathy nebyla ve své pracovně. Kris, její sekretářka, mi řekla, že přišla pozdě a běžela rovnou na porodní oddělení. Vyjel jsem vnitřním výtahem o dvě patra výš do lékařské haly. Byla prázdná, ale Kathyina černá kožená kabelka stála před její skříňkou. Protáhl jsem se dvojitými dveřmi do půlkruhovité posluchárny nad porodním sálem. Světla nesvítla, a tak jsem se přidržoval sedadel podél střední uličky, až mě dovedla k šikmé skleněné stěně vpředu.

Porodnický tým pracoval zřejmě na těžkém případě. Anesteziolog si obvykle hová ve svém křesle a téměř podřimuje, kdežto teď byl na nohou a hlídal přístroje. Instrumentářka horečně rovnala chirurgické nástroje na podnose vedle pacientky. Kathy stála mezi nohama pacientky, ale právě se posunula k jejímu boku.

Hleděl jsem na nahý klín té ženy, pak na Kathy, jak jí polévá podbřišek betadinem. Červená tekutina se rozlévala a tekla mezi stehny. Jako psycho terapeut jsem léčil slovem a domlouváním a na to, jak se pacientův život vyvine, jsem si musel počkat dalších pár měsíců či let. Cíle léčby jsou pak vždycky subjektivní. Uzdravení

může být i věci názoru. Kathyina práce byla však konečná – *přivádění* nového života na svět, když bylo třeba, pak jakýmkoli způsobem. Byl to snad důvod, proč cítila potřebu zasáhnout do mého života tak dramaticky, jak to udělala?

Anesteziolog se pohyboval rychleji, rouška na jeho tváři se vzdouvala slovy paniky.

Zase jsem myslel na Kathyinu sestřičku, sežehnutou ohněm, který zničil domov rodiny. Mohlo by nějaké drama imitovat tu tragédii přiléhavěji než to, kterému jsem přihlížel? Dítě bylo v nebezpečí, pravděpodobně mu hrozilo udušení. To děcko bylo *uvnitř* a potřebovalo se dostat *ven*. Ale tentokrát měla Kathy znalosti a prostředky, jak dítě dostat do bezpečí.

Vzala z chirurgického podnosu skalpel a bez sebemenšího zaváhání provedla dvacetimetrový příčný řez pod ženiným pupkem. Prořízla vrstvy tkáně, odložila skalpel, pak sáhla oběma rukama hluboko do rány. Za okamžik se její ruce vynořily, svírajíce křičící novorozeně, pokryté krví.

Obrátil jsem se a vykročil zpátky, nahoru po schodech z posluchárny do lékařské odpočívárny. Za několik minut vešla Kathy. Když mě spatřila sedět na lavičce před skříňkou, strnula.

Vstal jsem a pokrčil rameny. „Vyšetřili mě na pohotovosti, ale byl jsem uznán za duševně zdravého.“

„Doktoři se často spletou.“

„A co ty?“

„Já jistě taky. Ale v tvém případě ne.“

„To tě k tomu navedl Trevor?“

„Ten má větší starosti. Mohl by taky zůstat doživotně za mříží.“ Chtěla mě obejít, aby se dostala ke svým věcem.

Chytil jsem ji za paži.

„Nech mě!“ Snažila se mi vyškubnout, ale nemohla. Hluboce se nadechla a zavřela oči. „Přece sis nemyslel, že budu sedět na zadku, aby sis moh užívat s tou svou kurvičkou. Nebo myslel?“

„Cože?“

„Myslel sis, že tě nechám ještě jednou jít s tou děvkou? Copak jsi mi už dost nekomplikoval život?“

„Tak tys to vlastně udělala čistě ze žárlivosti!“

„Spíš z pocitu ponížení.“

„A tvoje představa pomsty byla dát mě zavřít do blázince?“

Pohodila hlavou. „Ty to nechápeš?“ vyplivla. „Ty se neovládáš. Ty potřebuješ být zavřený, pro svoje vlastní dobro.“

„Ne. Nechápu.“

Pohlédla stranou a pohodila hlavou. „Na tom vlastně nezáleží.“ Protlačila se kolem mne ke skřínce.

Šel jsem k výtahu a stiskl knoflík „dolů“. Dveře se otevřely. Vstoupil jsem a ohlédl se. Kathy stála ke mně zády. „Zbytek svých věcí si můžeš doma vyzvednout kdykoliv,“ řekl jsem jí. „A nech tam klíč.“

Taxíkem jsem si dojel pro rovera a pak vyrazil domů do Marbleheadu. Potřeboval jsem trochu klidu, abych se soustředil. V dobách své soukromé praxe jsem na tucty rodin naléhal, aby použily soudní moci k donucení svých blízkých k detoxikační léčbě, a část mne pořád ještě chtěla věřit, že Kathy rozjela proceduru nucené hospitalizace ze starosti o moje dobro, i když pochybené; Ale tato vize její motivace se nehodila k chorobné žárlivosti, kterou jsem spatřil v jejím obličejí. Musím to brát tak, jak to řekla: Obrátila se na soud ze zlosti, aby mě ovládala.

Sáhl jsem do přihrádky na palubní desce, vytáhl marlborku a zapálil si. Hluboce jsem vdechl a podržel kouř, jak dlouho to šlo.

Tak proč ještě váhám nad představou, že si sbalí věci? Odpověď byla stejná, jakou jsem dal nesčetným pacientům, kteří sami nechápali, proč se cítí vázáni vztahem s narkomanem: jako dítě jsem zažil ovládání, ne lásku. Jak říkal jeden můj profesor, byl jsem *zbloudilý na známém místě*. Nebylo divu, že se Kathy a moje matka staly spojenkyněmi.

Ne že bych sám sebe uznával víc než kteroukoli z nich. Věděl jsem, že ztráta domova, dětství a mladší sestry může u děvčete celý život budit děs při sebemenším náznaku chaosu. Věděl jsem, že z takové tragédie se může vyvinout silný majetnický pocit. A já jsem Kathy neposkytl žádnou skutečnou jistotu. Nepronikl jsem tak hluboko do její minulosti, abych jí pomohl překonat její děsy. Krotil jsem ji, když řádila, držel jsem ji tak dlouho, až se její emoce vybouřily.

Pravda byla, že ani Kathy, ani já jsme jeden pro druhého neudělali to, co udělala Rachel pro mne – pomohla mi akceptovat zármutek a nenávisť srdcem, a tím je zmírnit. Proč jen, říkal jsem si, je taková pomoc na světě tak vzácná?

Vykouřil jsem další centimetr cigarety a zpomalil, když jsem projížděl kolem billboardu na Lynn Line. Bylo na něm napsáno: LYNN. LYNN, TO JE ČIN. Usmál jsem se. To heslo bylo součástí kampaně Úřadu pro obnovu, která má osvěžit tvář města. Všichni jsme z dětství znali tu rýmovačku, když jsme vyrůstali na lynnských ulicích. Lynn, Lynn, město všech špín. Nescházej z cesty tam, kde je stín.

Vyhodil jsem oharek z okna a zahrnul na Atlantic Avenue. O minutu později jsem zajel na Preston Beach Road a na svou příjezdovou cestu. Chvilku jsem seděl, znepokojen něčím, co jsem nemohl hned nahmátnout. Zaclonil jsem si oči před sluncem a mžoural na dům. Pak jsem si uvědomil, co mi vadí.

Dveře domu byly na pár centimetrů pootevřené. Minulou noc jsem nespál doma a jen v obrysech jsem si pamatoval, jak jsme s Levitským vyjeli shánět Emmu Hancockovou. Možná jsem dveře nepřibouchl. Vítr od oceánu je už mnohokrát otevřel. Ale přece jen jsem se cítil nesvůj. Sáhl jsem mezi sedadla po kožešinové rukojeti svého loveckého nože, ale nebyl na svém místě. Vystoupil jsem, nespouštěl oči ze dveří domu a přikrčil se vedle auta. Sáhl jsem pod sedadlo. Nic. Prohlédl jsem kobereček. Nic. Odhadl jsem, že u rovera zastavil nějaký metař, když jsem ho tam nechal stát u silnice, a sebral jedinou věc, která nebyla přišroubovaná. Nebo se tam možná vrátil Malloy, aby zkonfiskoval všechno „ostré“, čím bych se mohl zabít – nebo jeho. Vstal jsem. Měl jsem kapesní nůž, ale ten by mi nebyl moc platný – jedině že snad by vetřelec měl bolestivou záděru, od které bych mu mohl pomoci.

Šel jsem k zadní části vozu, otevřel dveře kufru a vylovil hever. Vyкроčil jsem po dlážděné cestě ke vchodu, záměrně jsem šoupal při každém kroku nohama. Kdyby byl někdo v domě a strhával třeba obrazy ze stěn, chtěl jsem mu dát příležitost k útěku. Proti krádeži jsem byl pojištěn; neviděl jsem důvod kvůli ní zabít nebo se nechat

zabít. U dveří jsem několikrát zazvonil a vykřikl: „Haló!“ Odpověď žádná. Vešel jsem.

Bylo tam boží dopuštění. Nízký stolek byl převrácený, jedna noha ulomená. Polovina záclon byla strhaná. Kathyina sbírka barevných skleněných srdíček ležela roztráštěná u protější stěny, malé rýhy ukazovaly, kde některé do stěny narazilo. Olejomalby visely na stěně, ale ta, kterou jsem měl nejraději – scéna potápějícího se Titaniku, byla rozseknutá. Udělal jsem ještě pár kroků a viděl, že jeden polštář gauče je rozříznutý. Telefon byl na podlaze, šňůra vytržená ze zdi. Stál jsem úplně tiše a naslouchal, zda se nahoře něco pohne, ale slyšel jsem jen vzdálený hřmot vln, narážejících na pláž.

Ani jsem nečekal, že uslyším něco jiného. Tohle nebylo dílo neznámého vetřelce. Kathy zřejmě zase upadla do stavu zuřivosti – a já jsem nebyl nablízku, abych ji zarazil. Odhadl jsem, že se v noci vrátila, abychom si pohovořili. Představil jsem si, jak na mne čekala, jak byla s každou uplynulou hodinou zuřivější a zuřivější, až si uvědomila, že vůbec nepřijdu. Pak... tohle.

Odložil jsem hever na gauč a šel nahoru.

Doufal jsem, že Kathy omezila svoje řádění na obývací pokoj, ale když jsem došel k zábradlí v prvním patře, viděl jsem, že je to jinak. V hale ležely roztráštěné vázy. Stěny a orientální běhoun byly pokryty koláží polomrtvých květin a mokřých skvrn.

Ložnice byla v ještě horším stavu než obývací. Dubový prádelník ležel převrácený na boku. Zrcadlo na toaletním stolku roztráštěné. Hned u dveří jsem se sehnul, abych sebral z podlahy bílý saténový krajkový polštář, který jsem dal Kathy na svatého Valentina. Byl cítit kouřem. Obrátil jsem ho a viděl, že vyšitý nápis sladké sny, miluji Té je vypálený. Možná ho zapálila u krbu a hodila do pokoje v naději, že celý ten zatracený barák vzplane.

Pracovna zřejmě přežila z velké části nedotčena. Jediná škoda byla ta, že Kathy svou sbírku knih o Trixie Beldenové srazila z police a nechala ji ležet rozházenou na podlaze. Přehlédl jsem pokoj. Dekorativní bar byl otevřený a jeden chromový pohár scházel. Spatřil jsem ho na stolku vedle koženého křesla. Přistoupil jsem a vzal ho do ruky. Byl cítit džinem. Kathy skoro nikdy nepila, a tak se ten její výbuch vzteku dal možná vysvětlit několika dlouhými doušky džinu.

Na sedadle nechala ležet svazek číslo jedna sbírky o Trixie. Hřbet měl zlomený, a jak jsem knihu vzal do ruky, vypadly z ní stránky až po kapitolu 19. Začal jsem číst:

Trixie si znovu protřela oči. Ze střechy sídla stoupalo něco bílého, nadýchaného. Dívala se, jak to mizí do volného prostoru, ale pak, když zavanul z úžlabiny vítr, spatřila, že se vedle domu zase formuje něco bledého...

Vypadá to jako strašidlo, pomyslela si s nervózním chichotáním. To si snad se mou pohrává měsíční světlo, jsem asi ospalejší, než jsem myslela. Obrátila se, aby se vrátila do postele, ale pak se s hrůzou vzpamatovala...

„To není strašidlo!“ vykřikla nahlas, vracejíc se k oknu. „To je kouř!... Hoří!“

Zavrtěl jsem hlavou. Tváří v tvář ohořelému polštáři a Kathyinu výběru četby jsem byl rád, že dům ještě stojí. Rád bych věděl, kde byla v okamžiku, kdy vybuchla. Ne *fyzicky*, ale *psychicky*. Byla v té chvíli dospělá lékařka, žena, která má k dispozici určité možnosti, nebo dvanáctiletá dívka, bezmocně přihlížející smrti v plamenech?

Sebral jsem z podlahy několik knih a narovnal je na regál. Sáhl jsem po dalších, ale zarazil jsem se při pohledu na pomačkaný list papíru ležící blízko podstavce stojací lampy. Sebral jsem jej. Byl to list z bloku s růžovými linkami, jaký, pokud jsem si pamatoval, používají děvčata v základní škole. Rukopis vypadal také pubertálně – velká písmena s nadměrnými oblouky, se srdíčkem nad každým *i* a příliš mnoha vykřičníky. Podle zažloutlého záhybu bych řekl, že byl už dávno přeložen napůl, asi aby se vešel pod obal jedné z knih. Bylo na něm napsáno:

Tatínku!

Myslela jsem, že mě miluješ. Ale Ty máš raději Blaire! Viděla jsem Tě, jak jsi dnes večer šel do jejího pokoje. Přemýšlela jsem a přemýšlela a přemýšlela, proč. Je to proto, že už krvácím?

Nemůžu si pomoci! Není to moje chyba!

*Proč jsem trestána?!?
Já ji nenávidím!
Prosím, dej mi ještě šanci!*

*S láskou
Myška (Pamatuješ?).
P. S. Blaire tajemství neuchová!*

Ruka se mi třásla. Klesl jsem do křesla, položil papír na stolek a zíral oknem do prázdna.

Nestrávil jsem s Kathyiným otcem, Jackem Singletonem, víc než tucet hodin. Sice měl tak trochu podváhu, ale jinak to byl slušně vyhlížející muž, který vydělal jmění v textilu – výrobce protkávaných materiálů, které tvoří lemy kabátů, pásků a límců k některým druhům košil. Pamatuji si, jak jsem s ním vtipkoval, že jenom ve velké zemi může člověk zbohatnout z něčeho, na co spotřebitel dřív nikdy ani nepomyslel, ani o tom neslyšel. Smál se, ale upjatě, a mě ta reakce potěšila, neboť jinak se vůbec smál zřídkakdy. Než jsem se s ním seznámil, upozornila mě Kathy, že se nikdy nevzpamatoval ze ztráty mladší dcerky, čímž jsem si také vysvětloval jeho odtazitost od Kathy. Někteří rodiče přímo pohltní dítě, jehož sourozenec zemřel; jiní se stáhnou do sebe, jako by si mysleli, že projev lásky by mohl vyprovokovat další návštěvu Smrti.

Skutečné drama blízkosti a vzdálenosti mezi nimi mi ušlo. Jack Singleton uškodil svým dcerám tím nejintimnějším způsobem. Možná si nebyl jist, zda Kathy na to trauma zapomněla nebo je vytěsnila. A vůbec se nezdál být dychtivý to zjistit.

Vstal jsem a nalil si skotskou, pak jsem bezcílně bloumal z místnosti do místnosti. Měl jsem chuť Kathy zavolat, povědět jí, že vše chápu, že se jí kupodivu cítím bližší než dříve.

Za okamžik zvonil telefon. Vždycky jsem věřil, že lidé mohou různými cestami docházet k témuž cíli, a pádil jsem k přípojce do ložnice s nadějí, že na druhém konci drátu bude Kathy. „Frank,“ přihlásil jsem se.

„To jsem rád, že jsem tě zastihl,“ odpověděl Paulson Levitsky. Jeho tón zněl vážně.

„Co se děje?“

„Spousta věcí!“

Postavil jsem sklenici. „Tak co?“

„Máme číslo čtyři. Asi před hodinou.“

„Panebože, ne! Muž nebo žena?“

„Žena.“

Hluboce jsem se nadechl. „Stejný způsob vraždy?“

„Ne tak docela. Tělo je silně popáleno, to zaprvé. Ale prsy jsou pryč. A rozkrok vyholený.“

„Víme, kdo to je?“

„Zase tanečnice.“

„Z klubu Lynx?“

„Pracovala tam. Bydlela v Chelsea. Dostal jsem tělo k dalšímu ohledání.“

Zamlžilo se mi před očima. Měl jsem pocit, jako by se mi zkrátily a ztěžkly nohy. „Kde v Chelsea?“

„Někde u přístavu, myslím. Našli ji hasiči, když se konečně dostali do budovy. Hořelo celé nejvyšší patro. Našeho muže už asi omrzelo zakopávat někam části těl.“

Bylo mi na omdlení. Usedl jsem na podlahu a opřel se o postel. „Znáš jméno?“

„Lloydová.“

„Rachel?“

„Jo, správně. Rachel Lloydová. Copak ty tam znáš všechny striptérky?“

„Byl jsem...“

„Stědřej, já vím. Teď poslouchej, je tu ještě jedna věc. Zbraň nebyla stejná. Tahle čepel byla delší.“

„Proč myslíš?“ dostal jsem ze sebe.

„Nevidím žádné vrstvení svalů, jaké jsem našel u těch prvních dvou. Našel jsem rozmáchnuté řezy, třináct až patnáct centimetrů. A nezdá se, že by na okrajích rány byla fibrotická tkáň, i když se ovšem musí vzít v úvahu působení žáru. Přesto bych řekl, že pokud měla implantáty, neměla je ještě dlouho.“ Zarazil se. „Jsi tam?“

„Implantáty neměla.“

„Oh. Zapomněl jsem. Ty máš fotografickou paměť. Byla vyholená?“

„Ne úplně.“

„Jak se oblékala?“

„Proč?“

„Našel jsem na pokožce blízko ran pár ostrých chlupů. Zvířecích. Světle hnědých. Nosila kožich nebo něco takového?“

Představil jsem si rukojeť svého loveckého nože. „To si nepamatuju.“

„To jsem měl vědět. Ty si pamatuješ jenom, jak co vypadá po svléknutí.“

„Co na to Hancocková?“

„Paní starostka se domnívá, že tohle nemá s těmi ostatními nic společného. Příliš mnoho neshod, říká. Ten požár. Ten nůž. A Malloy už zkontroloval Lucasovy záznamy: Lloydová jeho pacientkou nebyla. To všechno ovšem hezky zapadá do politických plánů Hancockové. Volby nejsou daleko a může tvrdit, že chytla lynnského psychotika. Z Chelsea hlasy nepotřebuje.“

„Co myslíš ty?“

„Já myslím, že je to ten samý chlap. Všechna čtyři těla mají zohavené pohlavní orgány. Tři byli Lucasovi pacienti a jedna pracovala tam, kde předchází oběť. To je docela pěkně propojená skupinka, chceš-li co vědět.“ Hluboce se nadechl. „Taky je možné – *vzdáleně možné*, že Lucas oddělal ty první dvě a že se tím nějaký blázen nechal inspirovat. To by vysvětlilo, proč nacházíme variace originálu.“

„Dobře.“

„Co dobře?“

Těžko jsem se soustředil. „Jestli něco zjistím, zavolám ti.“ Slyšel jsem svá slova, jako by je říkal někdo jiný.

„Mluvíš nějak divně. Je ti něco? Snad zas nebereš to svinstvo? Tohle není pravá chvíle, aby sis zatemňoval myšlení.“

„Ne. Ne, myslí mi to jasně.“ Zavěsil jsem.

Seděl jsem a pomalu se kýval dopředu a dozadu. Chtělo se mi plakat, ale nemohl jsem, z čehož jsem se cítil vnitřně ještě prázdnější.

Mrtvá. Tohle, přemýšlel jsem, je pocit, který žene lidi k tomu, aby řezali do vlastního masa – aby nasměrovali černé vakuum ve své duši do něčeho, co teče, husté a červené. Přешel jsem k baru, vyndal chromový pohár a prolil si hrdlo dobře trojitou dávkou tekutiny, z které se vyklubal bourbon. Pak, znechucen sám sebou, že zapíjím žal, jsem praštil láhvi o stěnu. Neulevilo mi, a tak jsem popadl oběma rukama bar a převrhl ho. Šest lahví a sklenice třískly o podlahu. Řeky chlastu se slévaly, až se vsákly do tmavých barev orientálního koberce. Moje vnitřnosti rebelovaly proti bourbonu, a tak jsem se schoulil na zem, abych jim ulevil. Padl jsem na bok, obličejem k mokru, které páchlo jako hnusný lektvar. V mém dosahu ležel střep. Letmo mě napadlo ho použít, ale nápad mě přešel, když se mi v mysli mimoděk vynořil obraz Rachel, dnes ráno tak klidně ležící na posteli.

Uchoval jsem si ji v mysli a snažil se představit si, jak jí říkám, že ji miluji.

Šestnáct

Obličej a krk jsem měl zalitý studeným potem, příliš jemným, než aby se dal nahmatat prsty. Místnost byla plná pachu bourbonu a zvratků. Držel jsem telefon a čekal, že se přihlásí Kathy na moje volání. Věděl jsem, že se může operátorky zeptat na jméno volajícího a pak telefonát odmítnout, ale instinkt mi napovídal, že mě chce slyšet, že mě slyšet *potřebuje*. Za chvíli se ozvala zase operátorka.

„Nehlásí se, pane doktore, nechtěl byste... Oh, už ano. Okamžik, prosím.“

Na čele se mi opravdu zaperlil pot. Setřel jsem vlhkost rukávem. Srdce mi přetévalo zármutkem, nenávistí, lítostí. Nevěděl jsem, jestli dokážu mluvit přiměřeně. Ale věděl jsem, že musím.

„Spojuji,“ řekla operátorka.

V telefonu cvaklo, linka obsazena, pak ticho.

„Kathy?“

„Co je?“ řekla rezolutně.

Nedokázal jsem ovládat ani svůj dech.

„Máš mi co říct?“ Odmlčela se jen na vteřinu. „Sbohem.“

„Počkej!“ Rozhodl jsem se raději zastříit svoje rozrušení, než abych riskoval její špatnou interpretaci. Nechtěl jsem, aby věděla, že jsem už informován o Rachelině smrti. „Je mi nanic. Ruce se mi třesou. Srdce mi letí jako splašené.“

„Zdá se, že sis šňupnul velkou dávku koksu. Dej si ještě drink.“

„Toho svinstva jsem se už ani nedotkl.“

„To máš z toho, jak skáčeš z postele do postele. Jsi opotřebovaný.“

„Ne. Já... se bojím.“

„To je mi novinka!“

„Nemůžu vydržet myšlenku, že bych měl být bez tebe!“

Odpověď žádná.

„Kathy!“

„Včera v noci jsi to zřejmě vydržel docela dobře.“

Věděl jsem, že nejrychlejší cesta, jak se vyhnout Kathyině dospělé obraně, vede rovnou do jejího živočišného vzteku a dětských přání. Vzpomněl jsem si, co psala tehdy svému otci, a odpověděl jsem tak, jak asi doufala, že by odpověděl on. „Už mám dost toho plížení ve tmě,“ řekl jsem. „Žádám tě ještě o jednu šanci. Už se to nestane.“

„Pak mi řekni: Proč jsi mě podvedl? Byla mladší než já. Byla lepší než já?“

„Byla jako dítě. Nevěděla, co dělá.“

„Ale věděla! Nebyla žádné mimino. Ne víc než která jiná.“ Její hlas ztratil ostří a nabyl vzdorovitého tónu malé holky. „Chtěly mi tě ukrást.“

Oči se mi zalévaly, ale přinutil jsem se pokračovat. „Mně na ní nezáleží. V posteli chci být jen s tebou.“

„Zničila jsem celý barák.“

„Nemyslelo ti to.“

„Já si z toho všechno nepamatuju. Byla jsem úplně šílená.“ Hlas jí selhal. „Nadělala jsem tam děsnou paseku.“

„Uklidíme to spolu.“

„Nebude se ti po ní stýskat?“

Z Kathyiných slov ani tónu jsem nedokázal rozpoznat, jestli se duchem pohybuje úplně v současnosti nebo v minulosti, jestli má na mysli Blaire nebo Rachel. „Ne,“ řekl jsem, „stýskat se mi nebude.“

„Mně ano.“

Zavřel jsem oči. „Poslyš, Kathy. Vypadnem odtud a pojedem na Plum Island, do té hospody na pláži, kde jsme byli spolu první noc. Waltonské pobřeží. Pamatuješ?“ Slyšel jsem ji vzlyknout. „Kathy?“

Odkáslala si. „Hm?“

„Waltonské pobřeží. Sejdeme se tam. Bude to jako nový začátek.“

„Já nemůžu. Mám čtyři porody. Budu tady celou noc. Do zítřka večer se odtud nevyhrabu.“

„No tak zítra. Sejdeme se tam hned po práci.“

„Nenecháš mě čekat?“

„Ani nápad!“

„Jen mě tam nenech sedět samotnou jako blázna.“ Zavěsila.

Trvalo mi skoro tři hodiny, než jsem dal dům způli do pořádku. Snažil jsem se nemyslet na Rachel, ale hrud' se mi bez varování svírala, zachvacovala mě nevolnost a při vzpomínce na ni jsem si musel sednout.

Hned po setmění zase zvonil telefon. Hnal jsem se k němu. „Clevenger,“ vydechl jsem.

„Gestapo mi povolilo poslední zavolání.“

Poznal jsem hlas Trevora Lucase.

„Byl bys tak hodný a přišel mě navštívit?“

„Proč?“

„Abych ti mohl povědět pravdu.“

„Ať mi máš říct cokoli, můžeš to udělat hned teď.“

„Myslím, že ne. Je potřeba, aby ses na mne přišel podívat.“

Myslel jsem na to, jak hrozně se mi nechce ho vidět. „Přijdu,“ vzdychl jsem.

Zavěsil.

Nasedl jsem do auta a jel na policii. Emma Hancocková tam nebyla a službu měl Tobias Lucey, ale moje akcie na oddělení už stouply, a tak mi nedělal potíže.

„Možná se chce rozloučit. Ráno bude převezen do věznice v Concordu,“ řekl Lucey. Otevřel ocelové dveře. „Velká porota vznesla žalobu. Tři body obžaloby, vražda prvního stupně.“

„Kdo je prokurátor?“

„Bere to sám nový okresní státní zástupce, Red Donovan. Tři vraždy, to už je něco, i dneska. Tři vraždy – a *doktor*, to je teda trhák.“

„Koho si Lucas nakonec vzal za obhájce?“

„Bude se hájit sám. Aspoň to tak řekl. Nepozval si jediného svědka.“ Potrásl hlavou. Jako kdyby si myslel, že jde o pomačkaný blatník.“

„No, aspoň si dá záležet,“ řekl jsem.

Vykročil jsem chodbou k Lucasovi. Ostatní cely byly prázdné. Slyšel jsem jeho tiché mumlání dřív, než jsem ho spatřil. Seděl se zavřenýma očima na zkřížených nohou na podlaze. Stál jsem nad ním a hleděl na jeho potlučený a podrápaný obličej. Jeho mumlání sláblo, až zmlkl. Pak otevřel oči a pohlédl na mne.

„Je mi to líto,“ řekl.

„Čeho je ti líto? O čem to mluvíš?“

„Té tvé hopsandy. Té se zrzavými vlasy a bez koz.“

Zuby se mi samy od sebe zařaly.

„Té čtvrté oběti,“ pokračoval. „Při převozu od soudu jsem slyšel z rádia, jak shořela v Chelsea.“ Svraštil obočí. „Vypadáš hrozně. Doufám, žes k ní nechoval žádné city.“

„Tys zavraždil celkem tři,“ řekl jsem chabě. „Možná jsi neposlušoval porotu.“

„Ne. To oni neposlušali. Řekl jsem jim, že nejsem vinen. Mohl jsem to dokázat. Ale ještě je čas.“

„Jestli jsi nevinný, tak proč s tím čekáš?“

„Proč? Protože mi bylo ukřivděno, byl jsem obviněn ze zruďných činů, které jsem nespáchal. Musí vyjít najevo závažnost toho omylu.“

„To myslíš, že na tom bude někomu záležet, když tady perfektně zajištěn budeš půl roku meditovat, místo abys zažíval břicha?“

Uchechtl se, ale napjatě. „Jistěže ne. Na mně nezáleží. To je pro bulvární tisk. Ale na počtu mrtvol jim záleží. Já mám ještě tucty milenek. Ty máš možná jednu stálou. Kathy se může napříště rozhodnout pro kteroukoli.“

Zamrazilo mě. On věděl!

„Říkal jsem ti, že tvůj problém nejsem já. Ale tys neposlušal.“

Žaludek se mi zhoupl. „Přece nevěříš, že by Kathy někoho zabila,“ dostal jsem ze sebe.

„Sarah jsem si nebyl jist. Ale když jsi mi řekl o Monice, věděl jsem to s určitostí. Nebo jsem si to aspoň myslel. Tak jsem podnikl malý experiment.“

„Experiment...“

„Zavolal jsem té zruďce Kathy a přiznal jsem se jí, že jsme měli s Wembleym intimní poměr.“ Odmlčel se. „Neměli, ale zřejmě jsem ji o tom přesvědčil. Ona ví, že obvykle operuju do půl osmé večer. Wembleyho hodinky v přihrádce, to byl její pokus zajistit mi alibi. Dojalo mě to. Jak už jsem ti říkal, ona mě opravdu miluje. Obávám se, že když jsem jí řekl, že jsme skončili, tak začala zabíjet svou konkurenci.“

„Kdy to bylo?“

„Přesně před zavražděním Sarah. Žárlivost je zřejmě vášeň, která Kathy žene. Pravděpodobně nějaké následky toho, že ji svedl vlastní otec, Jack.“ Usmál se. „To tedy muselo být číslo, co? To se tomu starochovi zas musí nechat. Říkal jí myška, víš? ‚Bud’ zticha jako myška,‘ říkával jí, než... no, vždyť víš co. To je nádhera, co?“

„Zmínila se, žeš jí taky pověděl o té mé tanečnici.“

„To byla tvoje chyba. Kathy vás sledovala do Chelsea. Já jsem jí jen potvrdil, že tě to děvče přitahuje. Podle toho, jak to s ní dopadlo, miluje Kathy i tebe.“

„A tys ji nechal dál zabíjet.“ Hrůzou se mi dělalo zle. „Tys ji navedl k vraždění.“

„Na mne to svádět nemůžeš. Nikdo by neodolal. Šoustat ji, když víš, co udělala, to bylo... no, ráj.“ Zasněně pohlédl vzhůru, vzdychl, pak se podíval na mne.

Přál jsem si, aby byl mrtev. Hned teď a tady. Moc práce by to nedalo, drtivý kop do hřbetu nosu. Soustředil jsem pohled mezi jeho oči.

Pohodil hlavou. „Nebud’ ke mně nespravedlivý, Franku. Jsme si moc podobní. Sázím se, že sis to taky užil, mít ji tak hned po vraždě. I když jsi to v tu chvíli nevěděl.“

Zdvihl jsem nohu z podlahy a napjal lýtko. Pak jsem zaváhal. Rychlá smrt, myslel jsem si, by byla laskavá. Ať raději hnije. Rty se mi zkřivily. „Ne. Nemáš pravdu. Nejsme si podobní.“

„To je smutné. Mohli bychom se rychle skamarádit, až budu volný.“

„Jestli kdy budeš volný. Mezitím se bude konat soudní proces kvůli vraždě. A další mrtvola už nebude, aby podepřela tvou obhajobu.“

Úkosem na mne pohlédl. „Vidím manipulaci. Možná budu muset svůj příběh vyprávět radši dřív než později.“

„Tvoje historka nebude nikoho zajímat, ty blbče blbá,“ vychrlil jsem. „Já teda myslím, že vinen jsi. To si myslí i Emma Hancocková, naše příští starostka. A ten nový okresní státní zástupce si chce udělat renomé.“

„Ty bys přece mlčky nepřihlížel, jak mě soudí pro vraždu. To by narušilo tvoje mravní zásady. Jsi poctivý člověk.“

„Poctivý?“ Chytil jsem se mříží, až mi pěsti zbělely. „Já si poctivě přeju, abys dostal doživotí. Poctivě tě chci navštívit v base, až budeš

odsouzen, a pak zase, až ti zamítnou odvolání. Chci být u toho, až ti konečně dojde, že se z lochu nevyhrabeš.“

Lucas ztratil svůj klid. „Kde je Kathy?“ zavrčel.

„Snaž se soustředit na sebe. Protože kdo ví? Možná bude odvolací soud dojat tvým duševním růstem a za třicet let tě podmínečně propustí.“ Obrátil jsem se k odchodu.

„Franku!“ zařval Lucas.

Šel jsem.

Když jsem vycházel z budovy, zajižděla Emma Hancocková k obrubníku. Stáhla okénko u sedadla spolujezdce. Přistoupil jsem k němu. „Co ti chtěl?“ ptala se.

„Vede si svou, že je křivě obviněn. Říká, že v tom proti němu jedeme všichni. Ty, já a půl tuctu doktorů ze Stonehillu. Zmínil se i o Kathy.“

Cvakla jednou nehty. „Snad nechceš říct, že je blázen...?“

„Ani na vteřinu. Ten ví, co je dobře a co špatně. Jenže si vybral špatně.“

„No to nic. Od teďka do zítřka ráno může vykládat, co chce. Je v izolaci. Žádné telefony. Žádné návštěvy. Nic se nedostane k němu a nic ven. Red Donovan nechce riskovat. Zítra bude bezpečně izolovaný v Concordu a bude už problémem někoho jiného.“

„Dobrá.“

Kývla a usmála se na pozdrav policisty, který šel kolem. „Prý jsi měl kontakt s tou mladou dámou z Chelsea, co byla zavražděna.“

Kontakt. „No a...?“

Pokřčila rameny. „A to tě spojuje s těmi třemi mrtvými. Se Sarah, Monikou a s tou Rachel.“

S *tou Rachel*. Odtážitost těch slov mě ranila, ale uchoval jsem pokerovou tvář. „Takže já jsem spojován s těmi třemi mrtvými. Já a kdokoli jiný z nemocnice Stonehill, kdo chodí do klubu Lynx. Kam míříš?“

„Ale nikam. Jen bych chtěla, aby ses nedostal do kompromitující situace – abych neřekla do nemorální.“ Upřeně na mne zírala. „A co Levitsky? Proč pořád trvá na tom, že ty čtyři mrtvolky spolu nějak souvisí?“

„Levitsky je statistik. Jeho vědecký názor na svět by narušovala myšlenka, že čtyři vraždy v okruhu pětadvaceti kilometrů a během několika dnů by mohly mít víc než jednoho pachatele.“

„Ještě jedna mrtvola v Lynnu a je po všem.“

„Po tvé kampani.“

„Po kampani. Po místě. Po policejním odznaku. Městská rada by mě zničila. A právem. Ale víš co? Na ničem z toho nezáleží. Záleží jen na tom, že jsem dostala chlapa, který zabil Moniku. Dnes na tom pohřbu se mnou jednali jako s hrdinkou. Kdyby ten zabiják byl ještě...“

„Můj instinkt mi říká, že si s další mrtvolou nemusíš dělat starost. A tvůj myslím taky. To je možná poprvé, co spolu souhlasíme.“

Zdalo se, že ji to uklidnilo, ale požádala mě, abych se držel nablízku, pro všechny případy. Slíbil jsem jí to. Napadlo mě zmínit se o svém věznění na ambulanci, ale rozhodl jsem se nechat tu epizodu spát – včetně Kathyiny role v ní.

„Pohřeb je zítra v poledne.“

„Moničin? Myslel jsem, že právě říkála...“

„Ne, Rachelin,“ přerušila mě. „V Korffově pohřebním ústavu ve Swampscottu.“ Odmlčela se. Já jsem nevěděla, že jste si byli blízcí.“

Odkašlal jsem. „Díky, Emmo,“ řekl jsem. „Budeš-li mě potřebovat, zavolej.“

#

Noc jsem strávil přerývaným spánkem v autě zaparkovaném vedle Kathyina volva v garáži nemocnice Stonehill. Chtěl jsem si být jist, že se nepokusí vylepšit Lucasovo alibi pátou mrtvolou. Pak jsem jel ke Korffovi, monumentální stavbě ztracené mezi třemi nákupními středisky.

Zaparkoval jsem na protější straně a pozoroval, jak na parkoviště vjíždějí auta a jak černě oblečení truchlíci krácejí k velkým vyřezávaným dveřím. Rád bych věděl, jestli mezi nimi je i Rachelin strýc. Zat'al jsem zuby při představě, jak bych ho našel, vytáhl na chodník a na cementových deskách ho do krve ztloukl. Ale pak jsem si se zavřenýma očima uvědomil, že Rachel by ho odtud nevyhnala.

Privítala by ho a smířila by se s ním, možná by ho smířila i se sebou samým.

Minutu jsem tam poseděl a pak jsem nastartoval. Od Korffa bylo k salemskému nádraží jen několik kilometrů. Po celou dobu jsem si říkal, že je přece nesmysl pronásledovat minulost, ale neobrátil jsem. Na nádraží jsem pak chodil po nástupištích sem a tam a hledal něco, co by mi zavadilo o paměť. Chodil jsem tak aspoň půl hodiny, než jsem usedl na lavičku naproti nástupišti číslo 4, za níž byla zeď zdobená mozaikou ze zelených a bílých kachlíků. Ty mi byly povědomé. Několik lidí čekalo na vlak, ale jak jsem se soustředoval na koleje, přestal jsem si jich všímat. Zachvátila mě směsice strachu a stesku. Chtěl jsem se rozpomenout na tu scénu, jaká byla, se všemi detaily. Ale rozum člověka je moudřejší než srdce. Vynořil se mi jen jediný obraz. Viděl jsem otcovu tvář, zarostlou celodenním strniskem, zarámovanou kolejnicemi a vypadající daleko pokojněji, než jakou jsem si ji pamatoval. A pak mi v mysli zaznělo to, co zamýšlel jako svá poslední slova. *Je mi to líto. Prosím tě, odpusť mi.*

Vyrušil mě hluk vlaku. Otevřel jsem oči a viděl, jak se blíží k nástupišti. Ale přes všechn rámus jsem zase slyšel ta otcova slova. Počkal jsem, až cestující nastoupili, a hleděl za odjíždějícím vlakem.

Sedmnáct

Byl bych mohl rychleji jet po Pětadevadesáté na sever, ale neměl jsem naspěch, a tak jsem jel po silnici 1 A, kolem ospalých obcí jako Topsfield, Rowley a Georgetown. Asi na polovině cesty k Plum Islandu jsem zajel k okraji, vlezl pod rovera a vytrhl lokalizátor. Nemohl jsem potřebovat, aby mě Malloy sledoval na nějakém počítačovém monitoru.

Slunce zapadalo, když jsem přejel silnici a dojel k hlavní budově Waltonu, poschodové dřevěné stavbě na písku. Zaparkoval jsem a vykročil po předních schodech ke kanceláři. Nikdo tam nebyl, ale předtím jsem zatelefonoval, aby mi rezervovali naši starou chatku, a na dveřích byla přilepená obálka s mým jménem. Roztrhl jsem ji a našel klíč k chatě číslo 6.

Chata byla taková, jak jsem si ji pamatoval – malá a jednoduchá, s hrubým borovicovým obložním stropu a stěn. Ve výklenku byla zařízená kuchyňka a shrnovací příčka oddělovala postel od sedacího koutu, odkud vedly posuvné skleněné dveře na pláž. Díval jsem se, jak vlny narážejí na písek a zbytky jejich bílých pěnivých hřebenů končí jen kousek ode mne. Nad hlavou mi přelétlo v jednom šiku hejno ptáků. Bylo to místo plné míru a pokoje, což mi jen připomínalo mou úzkost. Pohlédl jsem na hodinky. Bylo 18.25.

Nahmatal jsem v kapse podkožní injekční stříkačku a ampulku tekutého haldolu a ativanu, které jsem si přinesl. Nabral jsem od každého tři kubíky, dávku, kterou jsem kdysi na psychiatrii používal ke zklidnění agresivních pacientů. Přešel jsem k posteli, poklekl a položil stříkačku na podlahu pod čelo lůžka.

Potřeboval jsem si odpočinout, ale nechtěl jsem riskovat, že usnu, a tak jsem usedl na gauč a pustil si večerní zprávy. Byl jsem příliš rozčilený, než abych je sledoval, ale hlasatel a korespondenti stačili vytvořit takovou zvukovou kulisu, že jsem se nemohl příliš obrátit do svého nitra.

Ani ne za deset minut jsem uslyšel klepání – nejdřív lehké, pak silnější. Vypnul jsem televizor a šel k předním dveřím. Zhluboka jsem se nadechl a otevřel.

Stála tam Kathy se svou černou koženou cestovní kabelou v ruce.

Zíral jsem na ni upřeně, jako bych mohl nahlédnout do toho šílenství v její duši. Část mého já ji chtěla popadnout za vlasy, vtáhnout dovnitř a dát jí pocítit aspoň něco z té bolesti, kterou působila jiným. A mně. Ale pochyboval jsem, že bych jí vůbec mohl dát něco pocítit. Její vlastní utrpení ji znecitlivělo.

„Tak jsem tady,“ řekla. Hryzla se do spodního rtu a přejela si pohledem světle růžové šaty, které měla na sobě. Byla to napodobenina pánské košile s falešnými perlami na místech knoflíků. Měla je tak rozepnuté, že bylo vidět jemné oblíny jejích ňader. „Zastavila jsem se u Anny Taylorové pro něco nového na sebe, abych se ti líbila.“ Pokrčila rameny a zašoupala po zemi střevícem.

Všiml jsem si, že má nové i střevíce – černé lakové mokašiny. „Perfektně ti to sluší,“ řekl jsem.

„Tak můžu dál?“

Vztáhl jsem ruku. Vzala mě za ni. Očekával jsem, že z jejího doteku pocítím něco mrazivého, ale nebylo to tak. Dotek její ruky byl teplý a důvěrně známý a já jsem žasl, jak normální mi připadá vtáhnout ji do chaty a vzít do náručí. Ale proč bych měl být překvapen? Vždyť to byla tatáž žena, s kterou jsem se stokrát miloval. Její vůně mě stále blažila a její laskání na krku mi vyloudilo sten skutečné rozkoše. Teprve když jsme se líbali a otevřeli jeden pro druhého ústa, zvedl se ve mně odpor. Ustoupil jsem.

„To se najednou ostýcháš nebo co?“ zašeptala.

Se zaťatými zuby jsem ji chytil každou rukou za jednu stranu límce šatů a roztrhl je až ke stehnům. Díval jsem se na ni. Byla nahá a čerstvě vyholená a každým coulem tak úžasná, jako když jsem ji měl poprvé.

Usmála se a znovu se kousla do rtu. Jen buď tak hrubý, jak chceš. Zasloužím si to.“

Přihlížel jsem, jak vyklouzla ze šatů a z mokašín. Moje zloba a vzrušení, už předtím blízce spřízněné, se slily v jedno. Popadl jsem ji za ramena a přitlačil na postel, tváří dolů. Bránila se jen chabě, když

jsem si rozepnul opasek a svázel jí zápěstí. Přivázel jsem konec koženého pásku ke sloupku postele. Pak jsem poklekl za ni. Světlé vlasy měla rozhozené po zádech a půlky jejího zadečku se lehce chvěly. Cítil jsem v uších pulz. Nadzdvihl jsem její tělo za boky a hlavu za vlasy. Chtěl jsem do ní vtrhnout a byl bych to udělal, kdyby mě nezarazila vzpomínka. Totiž ta Trevorova záludná otázka oné noci, kdy jsme se potkali v klubu Lynx. *Proč křičí „tatí“, když ji ho strkám do zadku?*

Pustil jsem ji a přitiskl si dlaně na oči.

Kathy sebou mrskla na záda. „Co se děje?“ ptala se. Roztáhla nohy. „Chceš mě takhle?“

„Myslel jsem na tvého otce.“

„Cože jsi?“

„Ten tvůj otec. Myslel jsem na to, jak ti ublížil.“

„Otec mi nikdy neublížil.“ Sevřela nohy. „Vždyť mě miloval!“

Seděl jsem na pelesti. „Našel jsem ten dopis o Blaire. Ten, co jsi napsala, když jsi viděla, že k ní v noci jde.“

„Proč o tom doprdele mluvíš? Odvaž mě.“

„Řekni, jak zemřela.“

„Ty jsi blázen!“ Tahala za kožený pásek ve snaze jej uvolnit.

„Vidělas, když začalo hořet? Já to chci vědět. Potřebuju to vědět.“

Oči se jí zúžily vztekem. „Ty seš takovej blbec,“ řekla dětským hlasem. Zatáhla za pásek silněji, ale tím se uzly jen upevnily. „Nemusíš se ptát, kde jsem byla, když byla Blaire potrestaná.“ Její hlas se vrátil do normálu. „Vždyť to už víš.“

„Potrestaná?“

Zase ten dětský hlásek. „Protože byla žalobnice.“

Byl jsem si téměř jist, že se Kathy pohybuje sem a tam mezi zralými a nezralými částmi své duše. V psychiatrické mluvě se hovoří o *rozštěpení osobnosti*. „Založilas ten oheň?“ ptal jsem se.

„Za to mohla Blaire, protože mi sebrala tatínka,“ zakňourala. „Já jsem nechtěla škrtat sirkárna. Nejdřív jsem to zkoušela jinak.“

„Jak třeba?“

„Ostříhala jsem se – tam dole. Tatínek říkal, že se mu nelíbí opičky.“

„Ale to nepomohlo.“

„Pomohlo.“ Kousla se do rtu a začervenala se. „Na chvíli. Než jsem začala krváčet.“

„A potom?“ Vstal jsem, obešel postel na druhou stranu, kam Kathy odložila svou černou kabelu. Zdvihl jsem ji.

„Potom už ne. Tak začalo pod Blairinou postelí hořet, když spala.“

Oči se mi zalily. Musel jsem se vši silou snažit, aby se mi při otvírání kabely netřáslы ruce. V kabele byl Kathyin pracovní úbor. Trčela z něj rukojeť loveckého nože. Vytáhl jsem ho. Čepel byla potřísněna zaschlou krví. „A co ty ostatní? Jako Sarah a Monique?“

Kathy ohrnula rty. „Byly to kurvy,“ řekla. „Ponižovaly mě.“

„A ten muž? Michael?“

„Hnusnej.“ Zatáhla za pásek tak prudce, že jí odřel kůži. Okamžik vypadala klidně, pozorovala, jak jí po paži začíná stékat pramínek krve. Pak začala s páskem zápasit ještě zuřivěji. Pramínek krve zesílil. „Na jednu jsi zapomněl, Franku. Když teda chceš slyšet, co jste mě s Trevorem přinutili udělat. Ty víš, na koho. Rrr...“

„Kathy, ne! Prosím tě!“

„Rrrr, Rrray... Rachel!“

Potil jsem se. Cítil jsem bolest ve spáncích. Sevřel jsem rukojeť nože a blížil se k posteli.

„Ta tvoje kurvička hopsanda.“

Usedl jsem obkročmo nad Kathyin pas. Zuřivě kopala, ale bezvýsledně. Představil jsem si, jak jí vrazím nůž pod hrudní kost a přeruším aortu. Nebo, ještě lepší: mohla by se dívat, jak jí uřezávám prsy. Lehce jsem přešel nožem pod jednu bradavkou, s představou, jak svaly povolují. Pak mi v mysli zazněla Rachelina slova: *Na světě není původní zlo.*

Přestal jsem, zavřel oči a vzpomínal, jak mě Rachel naučila to, co mi do hlavy nikdy nedostal žádný profesor psychiatrie – že nejjasnější světlo vítá ty, kteří jsou natolik stateční, aby otevřeli oči temnotě.

Slezl jsem z Kathy a klekl vedle postele. Sáhl jsem pod pelest po injekci.

Viděla, jak ji vyndávám. „Neopovažuj se něco mi píchnout!“ prskla.

Sáhl jsem do kapsy, vyňal turniket a připevnil jí ho nad loket.

„Jdi ode mne!“ ječela.

Představil jsem si Rachel, jak prosí o život. Točila se mi hlava. Připravil jsem si jehlu. Snažil jsem se Kathy přidržovat, aby byla v klidu, ale házela sebou a jehla jí načmárala na paži krvavé čáry. Všiml jsem si, že je v obličeji úplně netečná. Na třetí pokus se mi podařilo dostat hrot jehly do jejího bicepsu. Zatlačil jsem vši silou, abych jí zabránil se vyškubnout, a pomalu jsem stlačil píst.

Zírala na prázdnou stříkačku v mé ruce. „Ty parchante zsranej! Já tě *zabiju!*“ Ještě kopala a svíjela se, ale haldol a ativan jí už odsávaly sílu. Odvrátila obličej a začala vzlykat. Pustil jsem ji, usedl na okraj matrace a čekal. Její dech se zvolnil a prohloubil. Za necelou minutu už ležela úplně tiše.

Vpíchl jsem Kathy ještě jednu dávku ativanu, abych si byl jist, že bude tvrdě spát, zatímco půjdu pro rovera. S nerozsvícenými světly jsem dojel na pláž a zaparkoval hned před posuvnými skleněnými dveřmi chaty. Ze zadního sedadla jsem vzal příkrývku a šel dovnitř.

Kathy se ani nepohnula. Ležela na boku s nohama přitaženými k břichu, s rukama ještě svázanými za hlavou. Vypadala, jako by se modlila. Dotkl jsem se jejího staženého čela. Pak jsem přes ni přehodil příkrývku a zastrkal ji kolem ramen a kolen.

Sklonil jsem se, rozvázal pásek, kterým měla zápěstí přivázaná ke sloupku postele, a vzal ji do náručí. Její hlava mi klesla na krk. Cítil jsem její teplý dech. Zanesl jsem ji do auta a položil na zadní sedadlo. Pak jsem jí zase svázel páskem zápěstí.

Nasedl jsem a vyjel z pláže, přes dlážděnou cestu a po silnici 1 A směrem na jih, zpátky k Rowley. Za pouhých dvacet minut jsem byl v centru města, ale aspoň stejně dlouho mi trvalo proplést se zadními cestami do lesíka, který v sobě skrýval kliniku Austin Grate, sto let starý psychiatrický ústav, patřící svému řediteli, Matru Hollanderovi.

Seznámil jsem se s Hollanderem, když jsem přišel do Tuftsu. Končil tam právě poslední rok své stáže a ochotně se ujal nováčka. Hned mě zaujal. Měl pleš a takovou nadváhu, že byl skoro kulatý. Každý pohyb ho stál úsilí. Ale co bylo pro jeho mysl loudáním, představovalo pro mou závrtnou rychlost.

„Já bych mohl mít pěknou figuru, ale mě by to zničilo,“ řekl jednou, když do sebe v nemocniční samoobslužné restauraci házel hranolky.

„Něco v tuku maže kolečka nahoře. Vím, že to je pravda, dokonce i když to nemohu dokázat, což bych nejspíš mohl, kdybych měl Čas.“ Další hranolky. „Ale proč bych se tím obtěžoval? Proto je Santa tlustý a Grinch, ta zelená příšera, co kazí Vánoce, ten je hubený. Tlustým lidem to myslí. Být to jinak, padla by každá legenda na hubu. Svou vlastní vahou, chceš-li.“ Doušek vanilkového mléčného koktejlu. Jen si vem takovýho Churchilla proti Hitlerovi. Buddhu. Minnesotské tlouštíky. Bena Franklina. Pavarottiho.“ Čokoládová oplatka. „Vsadím se, že si nevzpomeneš, kdys naposled viděl tlustýho lempla. Zatímco ti tvoji vrazi, zpustlíci, zloději – skoro všichni jsou jak zpuchlá nit.“

I když jsem pak dokončil svou stáž, zůstali jsme si blízcí. Za tu dobu, co jsem si otevřel a zase zavřel praxi, použil rodinného jmění k získání půl tuctu prvotřídních psychiatrických zařízení. Nejednou se mě ptal, jestli bych vedl v Austin Grate střezžený program – uzavřenou jednotku o pětadvaceti lůžkách pro nebezpečné pacienty. Lákal mě i na služební bydlení ve skvělém nemocničním areálu. Ale nikdy jsem jeho nabídku nepřijal.

„Pro tebe holt není v Rowley dost šterku,“ vyvodil závěr z jednoho z mých odmítnutí. „Ty holt rád chodíš po hodně špatných cestách.“

„Ze mne by byl mizernej mnich,“ řekl jsem.

Zavrtěl hlavou. „Ty jsi zatraceně dobrej mnich, jenže sis vybral jinou církev. Tam jsou rádi, že tě mají.“

Tehdy jsem tomu moc nevěřil. Ted' tomu věřím ještě méně.

Když jsem vjel na kruhový objezd, vypnul jsem světla. Motor jsem nechal běžet a šel po schodech ke dveřím. Než jsem stačil použít velké bronzové klepadlo, rozsvítilo se světlo nad vchodem. Dveře se rozlétly.

Hollander je svou postavou zaplnil. Spráskl ruce. „Clevenger!“ zahlaholil. „Přítel u mých dveří!“

Nedokázal jsem se ovládnout. Brada se mi rozklepala a oči zalily slzami.

„Co je, doprdele? Co je s tebou?“ Objal mě a hladil po hlavě – a já brečel.

Zřejmě viděl do roveru, neboť za okamžik tiše couvl a valil se po schodech dolů. Viděl jsem, jak se mu namáhavým dechem zdvihají a

klesají ramena, když oknem na straně spolujezdce nahlížel dovnitř. Pak se s netypickou elegancí obrátil a kývl na mne. „Vem ji dovnitř.“

Zhasil světla nad vchodem a já jsem zanesl Kathy do obývacího pokoje a položil ji na gauč. Hollander se vtěsnil do ohromného čalouněného křesla. „Tak spust’“, vybafl. „Nic nevynechej.“

Chodil jsem po místnosti sem a tam a vyřázel jsem ze sebe svůj příběh. Vyprávěl jsem mu, jak Kathy naložila se Sarah, Monikou a Michaellem. Pověděl jsem mu, jak mě připravila o Rachel. Řekl jsem mu o Blaire, o Kathyině otci i o Lucasovi. A přiznal jsem, že jsem byl slepý ke Kathyinu trápení, kterého bylo dost, aby stačilo rozpoutat vražedný vztek a závist.

„Tys tu tanečníci, Rachel, miloval,“ řekl a sledoval pohledem, jak před ním defilují.

„Ano. Miloval.“

Kývl na Kathy. „Poplašný knoflík tamhle na zdi do dvou minut přivolá k mým dveřím policajta.“ Odmlčel se. „Pokud ovšem nemáš v úmyslu vykopat v mém lesíku jámu.“

Zastavil jsem se. Jestli ji předám policii, nemá šanci. Nikdo v tomhle státě nepamatuje, že by kdy bylo co platné postavit obhajobu na choromyslnosti.“

„Devatenáct set osmdesát jedna. *Společenství národů versus Barker.*“

„Před šestnácti lety,“ zavrtěl jsem hlavou.

„Barker vyvázl. Kdybys požádal guvernéra. Jeho taky chtěli posadit na elektrické křeslo.“

„Kathy si život zruď *nevybrala*, Matte. Jako vražedkyně se *nenarodila*.“

„V očích zákona na tomhle moc nezáleží.“

„Chtěl bych, aby se léčila,“ řekl jsem.

„A chtěla by to tvoje Rachel? Vidět svou vražedkyni uzdravenou?“

„Myslím, že ano. A nemyslím, že bych já sám to byl chtěl, dokud jsem nepotkal Rachel.“

„Ta musela být tedy výjimečná.“

Hrdlo se mi sevřelo, ale vypravil jsem ze sebe: „Potřeboval bych Kathy dostat do střežené péče.“

„Nemá šanci. Žádná porota to nedopustí.“

„Mohli bychom to dokázat. Hned teď!“

„Ah... a tak, chápu. Myslel jsem si, že bychom mohli jít tamtou cestou.“ Složil ruce nad svým objemem. „Víš, Franku, to je blbina.“ Dýchal jako měchy. „Navrhuješ tady několik vážných porušení zákona. Unos – tedy z jejího hlediska; přechovávání uprchlíka, z druhého hlediska. A to jsou teprve předkrmy.“

Hleděl jsem na něj. Ve tváři měl směsici odmítání i odhodlání. Začal jsem se obávat, že sám předá Kathy policii. „Promiň, Matte,“ řekl jsem. „Nevěděl jsem, kam jinam jít. Neměl jsem to od tebe chtít... Já něco vymyslím.“ Přešel jsem ke Kathy a poklekl, abych ji zdvihl.

„No, určitě bychom nemohli uvést její pravé jméno,“ pokračoval.

Zarazil jsem se a obrátil se k němu.

„Nechci, aby mě dlouhá ruka zákona nakonec popadla za zadek. Musel bych ji přijmout pod falešným jménem do soukromé péče. Sestavit přesvědčivou klinickou anamnézu. Žádná pošta, žádné telefony. Žádné návštěvy.“ Odmlčel se. „Ani ty.“

Přikývl jsem. Pak na mne dolehla tíže toho spiknutí. „Máš pravdu, já vím. Oba bychom mohli skončit v pruhovaném mundúru. Maření spravedlnosti, pohrdání...“

„Pohrdání?“ Trochu se předklonil. „Žádný soud by nebyl schopen posoudit hloubku mého pohrdání touhle mizernou civilizací. S chutí bych sežral nákýho soudce, kdybych sehnal dostatečně měkkýho.“

Neubránil jsem se úsměvu.

„Nebude ji někdo shánět? Když tady dnes je a zítra nebude?“

„Načrtnu ti základní plán: rozešli jsme se. Ona zdrhla. Mám někoho, kdo by mohl nafingovat objednání jednosměrné letenky do zahraničí, pak zrušení a tak dál.“

„Ten Lucas ji do případu zatáhne.“

„Naprosto. Pravděpodobně z ní udělá hlavní bod své obhajoby. Ale on to stejně není perfektní případ pro státního zástupce. Nepřekvapí mě, jestli Lucas vyvázne.“ Pohlédl jsem k zemi a zavrtěl hlavou.

„Copak?“

„Nejsem si jist, jestli bych se přinutil pomoci takovému člověku.“

„Proto je na kříži Kristus a ne ty. Některé lidi může uzdravit jedině Pánbůh. Ty a já jsme jen lidé. Máme své meze. Proto taky potřebujeme Boha.“

Byl jsem v přílišném stresu, než abych mohl právě teď uvažovat o Hollanderově poznámce, ale bude se mi stále a stále vracet po celá léta, kdykoli se budu cítit bezmocný a budu potřebovat sám sobě odpustit.

Hollander vzdychl. „Víš, jestli stiskneš ten poplašný knoflík, dokáže ji nějaký štramák advokát z toho dostat na základě formálních detailů. Máme tady v Bostonu nejlepší šejdíře na světě. Podle tvého plánu bude pod zámekem na neurčito. Možná celá desetiletí. Možná ji nakonec budu muset tajně převézt do svého zařízení na Panenských ostrovech. Nebo do Portorika. Kdoví! Nemluvě o problému, co s ní, až – a jestli – se uzdraví.“ Zíral na mne. „Jsi si jist, že v se dobře cítíš v roli soudce i poroty?“

Přemýšlel jsem o tom. „Proč ne, sakra?“ řekl jsem.

Dali jsme Kathy dost sedativ, aby vydržela do rána. Spal jsem vedle ní, v posteli s vysokými nebesy v jednom z Hollanderových pokojů pro hosty. Když jsem usínal, ležel jsem na zádech, strnulý, na samém okraji matrace, jen tak, že jsem se neskutálel. Ale když jsem se hned po šesté vzbudil sluncem, ležel jsem na boku čelem k jejím zádům. Okamžik jsem nevěděl, kde jsme a co se stalo. Vztáhl jsem ruku, abych se jí dotkl, a dotek kůže, kterou měla spoutaná zápěstí, mě vzpamatoval. A přece jsem tam vedle ní cítil víc smutku než hrůzy, přesně tolik lítosti jako zloby, a dokonce jsem se párkrát hluboce nadechl její vůně těsně u její šíje.

Obrátila se ke mně obličejem. „Kde to jsme?“ zeptala se.

„V bezpečí,“ řekl jsem.

Zavřela oči a zase položila hlavu na polštář.

„Je mi líto, že to nemohlo být dřív,“ šeptl jsem.

Hollander mě přišel vzbudit, abych mohl odjet dřív, než pro Kathy přijde ošetřovatel. Dohodli jsme se, že ho aspoň měsíc nebudu kontaktovat.

Jel jsem domů, ale zůstal jsem sedět v autě na příjezdové cestě s pocitem, že domov teď není pro mě právě to vhodné místo. Chtěl jsem být blíž vzpomínkám na Rachel.

Zamířil jsem k Revere, zajel na parkoviště klubu Lynx a šel dovnitř.

V klubu Lynx je ve dne větší tma než v noci. Světla na molu nesvítí. Hudba se line ze dvou zesilovačů, ne z deseti. Dívky jsou trochu starší a ne tak hezké a drinky jsou silnější.

Přešel jsem kolem dvou mužů v oblecích, hltajících snídani, k sedadlu v koutě lokálu. Začali hrát „Candle in the Wind“ Eltona Johna a na pódium vystoupila bruneta v pouhých řemíncích. Když se objevila servírka, objednal jsem si vodku s pomerančovou šťávou, ale usrkl jsem jen jednou. Jediným klientem v řadě úchylů byl znetvořený muž v kolečkovém křesle. Když tanečnice začala svůj běžný výstup, vyndal peněženku a hodil jí dolarovku. Zdvihla dlouhou štíhlou nohu se zahnutým palcem, jako mívají baletky, a odhrnula si látkový trojúhelníček na rozkroku. Muž vzdychl, usmál se a pohlédl na mne, a já jsem se také usmál.

Všichni jsme zmrzačení a pokřivení. Většina z nás se zoufale snaží, aby naše grotesknosti nebylo vidět, aby se na ně nemyslelo. Alchymie duše přetváří naše trápení ve vředy, mrtvice, nenávisť, v závislosti, dokonce i ve válku. Ale v našich životech se nečekaně objeví pár lidí, které bychom mohli nazvat anděly, a pomohou nám, abychom neutíkali před sebou samými. Jak jsem tak seděl v klubu Lynx, rozbolavělý a osamělý, věděl jsem aspoň, že jsem měl to štěstí takového člověka potkat.